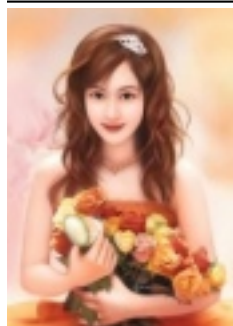

Sự Hấp Dẫn Của Đường Mật

Contents

Sự Hấp Dẫn Của Đường Mật	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	34
7. Chương 7	40
8. Chương 8	47
9. Chương 9	53
10. Chương 10	60

Sự Hấp Dẫn Của Đường Mật

Giới thiệu

Xoay quanh một cô gái đã vô tình xem những bộ phim nhạy cảm từ đó cô bắt đầu nghiện những bộ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-hap-dan-cua-duong-mat>

1. Chương 1

Hễ ai đã từng gặp qua Đường Mật đều sẽ nói bề ngoài của cô cũng giống như tên của cô!

Ngũ quan xinh đẹp tinh tế, khuôn mặt trái xoan sáng sữa, dưới hàng lông mày dài và hẹp là đôi mắt to tròn trong veo, đôi môi anh đào khiến cho bất kì ai nhìn thấy cũng chỉ muốn được vuốt ve âu yếm, gò má trắng nõn khiến cho người ta chỉ muốn hôn một cái.

Cô được ông trời ưu ái ban ột vóc dáng rất đẹp, làn da trắng trẻo mềm mại, dáng vẻ yêu kiều thướt tha, có lồi có lõm, vòng một cup D vô cùng tròn trịa, không hề bị chảy xệ hay to quá khổ, thế nhưng, cặp mông

vĩnh cao lại luôn khiến cho cô cảm thấy phiền não, nhất là mỗi khi cô mặc quần short, lúc nào cũng trước thấp sau cao, xê xích nhau chừng hai centimet, bởi vì cặp mông quá vĩnh, biện pháp đề phòng của cô là mặc thêm một cái quần nữa để không bị lộ cảnh xuân ra ngoài. đi n đ àn lê q ụy đ ôn

Trời sinh giọng nói của cô quả thật là y chang giọng nói của trẻ con, lại còn mang chút mềm mại đáng yêu như muốn ăn sâu vào trong xương tủy, khiến cho người ta vừa nghe đã cảm thấy cả người như tan chảy.

Vì vậy, vào năm nhất của đại học, lúc cô tham gia câu lạc bộ phát thanh, phụ trách khoản âm nhạc buổi trưa, cô sẽ kể một câu chuyện cười hoặc hát một ca khúc đang được yêu thích nhất, vậy nên đối với mọi người, buổi trưa chính là khoảng thời gian tốt đẹp nhất.

Người theo đuổi Đường Mật rất nhiều, nhưng rồi tất cả đều phát hiện, mặc dù con người cô cũng giống như cái tên của cô, nhưng tính cách của cô thì không phải là một người dễ trêu chọc, cho nên sau đó bọn họ đều tự động rút lui.

Không sai! Đường Mật có vóc dáng rất đẹp, giọng nói ngọt ngào, nhưng tính cách của cô. . . . Chỉ cần là chuyện mà cô không muốn, thì cho dù có là ai cũng không thể nào ép buộc được cô!

Thân hình nóng bỏng, tính cách lại càng nóng hơn, nếu muốn làm cho cô tâm phục khẩu phục, trừ phi có thể thắng được cô trên mọi phương diện.

Nhưng trước mắt, cô cảm thấy người đó vẫn chưa xuất hiện!

Từ nhỏ cô đã đi học Taekwondo, Karatedo và những thuật phòng thân khác, bởi vì cha mẹ cô coi cô là tâm can bảo bối, lúc nào cũng lo lắng cô sẽ bị kẻ xấu bắt cóc.

Chẳng những văn võ song toàn, mà cô học hành cũng rất tốt, trước mặt giáo viên, cô là một học sinh giỏi, lại khôn khéo hiểu chuyện, là chị đại ở trong lớp, không người nào dám trái lời cô, bởi vì chỉ cần không nghe lời cô thì chắc chắn là cô sẽ có cách tìm ra được điểm yếu của đối phương, khiến cho đối phương phải khòe kêu cha gọi mẹ, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ mới thôi. đi n đ àn lê q ụy đ ôn

Cho nên, từ tiểu học tới đại học, cô vẫn luôn làm lớp trưởng, mà dưới ánh mắt của cô, các bạn học khác cũng chẳng dám tác oai tác quái.

Bề ngoài thoạt nhìn cô yếu đuối mỏng manh, khiến người ta cảm thấy yêu mến, muốn được che chở bảo vệ, nhưng nếu đã tận mắt chứng kiến cô ra tay tàn nhẫn như thế nào, thì chỉ có thể dùng từ trợn mắt há mồm để hình dung.

Lô Tư Hiền, người bạn thân nhất của cô đã từng nói —— “Bề ngoài thì trông cậu giống phụ nữ, nhưng cốt cách lại giống như đàn ông!”

Đường Mật không nhịn được hừ nhẹ một tiếng, Lô Tư Hiền thật đúng là oan gia của cô mà, từ tiểu học đến đại học hai người đều học chung một trường, cũng như cô, anh cũng là một nhân vật làm mưa làm gió trong trường học.

Chẳng qua là, xét về thành tích thì cô đứng nhất toàn trường, còn anh chỉ đứng thứ nhì mà thôi.

Cô từng đem chuyện này ra để giễu cợt anh, thế nhưng anh chỉ cười nhạt rồi nói: “Thứ hạng không quan trọng, cậu thích hạng nhất thì cậu cứ giữ lấy, tớ hạng nhì cũng chẳng chênh lệch bao nhiêu!”

Nói hay thật, cứ như là anh ta đang cố ý nhường cô vậy, cái ý này nghĩ khiến cho cô tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng mà, cho dù cô có trêu cợt cậu thế nào, thì anh vẫn luôn mỉm cười, đáng vẻ như chẳng có chuyện gì to tát, mặt khác lại còn mập mờ nói: “Đánh là thương, mắng là yêu, ai không biết chuyện mà trông thấy cậu đối xử với tớ đặc biệt như vậy thì bọn họ còn tưởng là cậu yêu tớ!”

“Bớt tự mãn đi!” Đường Mật hung hăng nhìn anh chằm chằm, trong mắt tràn ngập sự kiêu ngạo và bất mãn: “Nam sinh thích tôi nhiều như vậy, cậu muốn thích tôi thì cứ đợi xếp hàng đi!”

“Không được, tớ còn muốn sống thêm vài chục năm nữa, sống lâu một chút!” Lô Tư Hiền cười đến quên cả trời đất, lại không để ý như vậy đã làm tổn thương đến lòng tự ái của cô.

Mỗi khi Đường Mật nghĩ tới Lô Tư Hiền thì không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

Quên đi! Không cần nhớ đến lời nói của anh ta, mất công lãng phí cả ngày chủ nhật tốt đẹp, phá hỏng cả tâm tình đang rất tốt của mình.

Đường Mật thần thần bí bí bước xuống lầu, dò xét toàn bộ phòng trong ngôi nhà một lượt.

Tốt quá! Ba mẹ đã ra ngoài rồi, dường như trong nhà chỉ còn một mình cô.

Cô rón ra rón rén quay trở về phòng, rõ ràng là trong nhà chỉ còn một mình cô, thế nhưng cái hành động lén la lén lút như vậy vẫn chẳng bao giờ thay đổi.

Đóng cửa phòng, sau đó khóa trái lại, cô cúi xuống giường lôi ra một hộp giấy được bọc kín mà ngày hôm qua cô đã mua ở cửa hàng tiện lợi.

Cô lập tức xé bao ngoài, mở nắp hộp, bên trong có rất nhiều hình ảnh trai xinh gái đẹp trần truồng đang quần quít lấy nhau, cô thích thú cầm lên ngắm nghía. . . . Lần này mua mười phim, đủ cho cô xem rồi.

Không sai, sở thích lớn nhất của Đường Mật chính là —— xem phim A!

Lần đầu tiên cô xem phim A là vào khoảng thời gian nghỉ đông, cô đến nhà thăm người anh họ, lại phát hiện cửa phòng không khóa, cô lặng lẽ vịn nắm tay cầm trên cửa. . . .Ồ! Thật sự không khóa.

Cô len lén hé cửa ra, từ trong khe cửa lặng lẽ quan sát anh họ, chỉ thấy anh ta đang tự giam mình ở trong phòng, nhìn chăm chú vào màn hình TV nho nhỏ, khi ấy rõ ràng đang là mùa đông, thế nhưng trên người anh ta lại mồ hôi nhễ nhại. . . .

“Anh họ!” Cô bất ngờ hô to một tiếng.

Lúc anh ta trông thấy cô thì không che giấu được sự hoảng hốt và khiếp sợ, đến bây giờ trong ký ức của cô, mọi thứ như vẫn còn mới mẻ.

Nhân lúc anh ta còn đang khiếp sợ thì cô lại không chút khách khí mà đẩy cửa bước vào, tò mò nhìn thử coi anh ta đang xem phim gì. diễ n đ àn lê q uy đ ôn

Trên màn hình TV, nam nữ trần truồng ôm lấy thân thể của nhau, người đàn ông lưng trần không ngừng thúc mạnh về phía trước, còn cô gái đang nằm ở trên giường thì có vẻ mặt rất sinh động, lại giống như đang khó chịu, miệng không ngừng rên lên từng tiếng ‘ưm~ a~’, hai má đỏ ửng, trên trán cũng toát mồ hôi, mà ánh mắt mông lung lại rất mê người.

“Bọn họ đang làm gì vậy?” Cô cảm thấy khó hiểu.

“Em. . . . em không được nhìn, đi ra ngoài!” Sau khi hồi thần, người anh họ vội vàng tắt TV, đẩy cô ra ngoài.

“Tại sao anh có thể xem mà em không được xem?” Cô vô cùng bất bình.

“Bởi vì anh là con trai, con trai xem cái này là chuyện bình thường.”

“Rõ ràng là anh đang kỳ thị con gái!” Đường Mật tức giận đẩy mạnh anh họ, nhấn nút mở TV lên, bắt chước anh ta ngồi trước màn hình quan sát.

Cô nhìn thấy giữa hai chân người đàn ông bị che mờ không thể nhìn rõ, nhưng vẫn mơ hồ có thể nhìn ra đó là một vật rất dài. . . .

Anh họ vừa lúng túng vừa tức giận: “Làm gì có đứa con gái nào đi xem cái này? Em mau ra ngoài nhanh cho anh!”

Cô cũng tức giận trừng mắt nhìn lại: “Được, nếu anh đuổi em ra ngoài, lát nữa em sẽ gọi nhiều người tới đây để xem!” Cô cất giọng uy hiếp.

“Anh. . . . coi như anh sợ em, em muốn xem thì xem đi!” Anh họ lập tức đầu hàng, tự động đi tới khóa chặt cửa lại, đề phòng lại có thêm vị khách nào không mời mà đến nữa.

“Hừ!” Đôi mắt của cô chăm chú dán chặt vào màn hình, khinh thường nói nhỏ: “Cô gái kia nhìn còn trẻ thế, mà sao người con trai lại già như một ông chú vậy? Thật không xứng đôi chút nào!”

Anh họ đang đứng bên cạnh, biểu tình trên khuôn mặt vô cùng quái dị, vẫn im lặng, không hề lên tiếng.

“Nè! Anh họ, em muốn xem bộ khác!”

“Anh . . . anh không có bộ khác, chỉ có một bộ này thôi!” Anh họ nhỏ giọng trả lời

“Nói vậy!” Cô không thêm tin đâu!

“Anh . . . anh thật sự không có bộ nào khác, bộ này là do bạn học cho anh mượn!”

“Vậy à? Được rồi. . . .” Cô đi về phía cửa, trong mắt toàn bộ đều là không tin tưởng: “Anh chờ em một chút, em sẽ trở lại ngay!”

Nhìn thấy cô đang cầm tay vặn cánh cửa, hơn nữa trên mặt cũng không có ý tốt, da đầu anh ta tê dại, vội vàng cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi, anh mở bộ khác cho em xem, nhưng mà, chỉ có một bộ này nữa thôi đấy!”

“Đừng hòng gạt em, anh họ, ánh mắt của anh đã tiết lộ tất cả, anh chối quanh chối co, căn bản là đang gạt em, em đoán. . . . anh nhất định là có rất nhiều phim.”

Sự thông minh của Đường Mật vào lúc này đã hoàn toàn bộc lộ, vị anh họ kia căn bản chẳng phải là đối thủ của cô.

“Em. . . . em thật sự không nên xem. . . .”

“Bọn họ làm cái chuyện ‘đưa đẩy’ đó, anh cho rằng em không hiểu gì hết sao?”

Chẳng qua là lúc mới đầu thì cô không hiểu lắm mà thôi, ai bảo lúc mới đầu, cái bộ phận quan trọng mà cô muốn xem lại bị che khuất như vậy chứ?

Nhưng những điểm đặc thù giữa nam và nữ, từ năm lớp năm ở tiểu học cô đã được học về giáo dục sức khỏe, sau đó cô tò mò lên mạng nghiên cứu, nên sớm đã hiểu được quá trình làm cho tinh trùng gặp trứng, chỉ có điều là vẫn chưa có kinh nghiệm thực tiễn mà thôi!

Nhưng bây giờ. . . . có phim để xem cũng không tệ!

“Đường Mật , em đừng nên xem cái này nữa! Anh không muốn làm hư em!”

“Anh có thể xem, tại sao em không thể xem?” Cô chống nạnh, đôi mắt mang theo một tia khinh thường: “Đừng có lấy chuyện nam nữ không bình đẳng ra để dọa em! Xã hội bây giờ nam nữ bình đẳng, anh có bao nhiêu bộ thì đem hết ra đây, em phải xem cho hết!”

“Đường Mật. . . .”

“Nhanh lên đi! Em đếm tới ba, anh không lấy ra cũng chẳng sao, em sẽ kêu dì và dưỡng tới lục soát phòng của anh, bọn họ hẳn là rất muốn biết nguyên nhân vì sao mà thành tích học tập của anh không tốt, dù sao thì anh vẫn luôn luôn làm ỗ ở trong phòng, nghiêm túc đọc sách, tại sao điểm thi lại không cao? Ừm. . . . chuyện này thật sự rất đáng để suy xét, mà dì và dưỡng chắc chắn là sẽ rất rất vui lòng nghe lời của em mà tới đây để quan tâm anh một chút!” Cái miệng nhỏ nhắn khẽ cong, đôi con ngươi thoáng hiện lên một tia kiêu ngạo và tức giận.

“Được, anh chịu thua em rồi! Chỉ cần em đừng nói với ba mẹ anh thì anh sẽ cho em xem!”

Ánh mắt cô sáng lên, đôi mắt chớp chớp dạt dào hứng thú: “Thật không?”

“Thật!” Anh họ bất đắc dĩ gật đầu.

“Được, em muốn xem ngay bây giờ!”

Cô đã tò mò về phim xxx từ lâu, chẳng qua là không có phim miễn phí để coi mà thôi, bây giờ cô phát hiện anh họ bí mật giấu rất nhiều phim xxx, sau này muốn xem phim xxx miễn phí cũng sẽ đơn giản hơn nhiều.

Đúng vậy!

Trên màn hình, một cô gái thắt bím tóc hai bên, mặc váy y tá cực ngắn đi vào trong phòng khám bệnh, cô đến bàn làm việc cầm tài liệu, sau đó lại lén lút quan sát xung quanh rồi mỉm cười vì thấy chỉ có một mình mình ở trong phòng khám.

Cô gái đi tới một gian phòng ở cuối hành lang, sau đó mở cửa thì thấy một gã đàn ông mặt mũi gian manh đang ngồi ở trên giường, khoanh tay trước ngực, giống như là đã chờ từ rất lâu.

“Hôm nay em tới trễ.” Hắn ta dùng vẻ mặt không đứng đắn để nhìn cô gái, sau đó ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô ấy lại gần: “Phải phạt em mới được.”

Cô gái đi tới mép giường, gã đàn ông bảo cô khom lưng xuống. Cô gái khẽ cong người, để lộ ra cái mông nhỏ gợi cảm, được bao phủ bằng đôi tất chân viền tơ mềm mại, gã đàn ông trực tiếp dùng lưỡi liếm bấp đùi cô gái, sau đó trượt thẳng một đường vào nơi chính giữa quần lót bằng tơ. . . .

Đường Mật xem một cách say sưa, cô vừa ăn ngọc miễn nùng thang [1] vừa duỗi tay ra, cầm lấy ly sữa đậu nành ở trên bàn uống một hớp, sau đó tiếp tục xem.

Cô thích nhất là xem phim xxx!

Mấy năm trước cô toàn lấy phim xxx của anh họ về xem, xem hết toàn bộ những đĩa phim xxx mà anh họ tích trữ, hơn một năm sau đó, kể từ khi anh họ có bạn gái thì cũng không xem phim xxx nữa, đương nhiên cô cũng không còn phim xxx để xem.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại thích xem phim xxx như vậy? Trong phim chỉ toàn ‘ưm ưm a a’, hầu như đã trở thành nhạc nền cho phim, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào vẻ mặt khổ sở của nữ chính, khẽ than nhẹ một tiếng: “Nếu cảm thấy khó khăn như vậy thì đừng làm chẳng phải tốt hơn sao?”

Chẳng qua, cô thích nghiên cứu những biểu cảm trên khuôn mặt nữ chính, cô cảm thấy rất hiếu kỳ.

Khi cô gái liếm nam căn của người đàn ông thì cô cũng muốn được cảm thụ cái cảm giác đó, vậy nên cô đứng dậy, định đi tìm một cây kem hay một trái chuối để liếm.

Thế mà cô chẳng bao giờ bắt chước được cái dáng vẻ hưởng thụ giống như nữ chính trong phim.

Sau khi thành công mua được đĩa phim xxx từ trên mạng, cô đối với ánh mắt thưởng thức của anh họ không nhìn được mà thở dài.

Những đĩa phim xxx được anh họ xem như bảo bối, nếu không phải là một nữ với nhiều nam thì cũng là nam dùng tay để phục vụ nữ, cô chả thích chút nào!

Ấn tượng sâu sắc nhất chính là một bộ SM (Sadomasochism: bạo dâm, ác dâm), khiến cho cô xem xong thì không thèm nhìn mặt anh họ trong vòng ba tháng liền, bởi vì hễ cô nhìn thấy mặt anh họ thì sẽ mắng anh ta là đồ biến thái.

Từ sau lần đó, anh họ luôn phải cẩn thận chọn phim cho cô, nhưng vẫn có một bộ phim bị anh ta giấu rất kỹ, sau lại không cẩn thận bị cô phát hiện rồi đem về nhà, mà cái bộ phim kia, suýt chút nữa thì khiến cô phải ói đầy đất!

Trời ạ! Cái này là người và chó. . . .

Sau khi xem nhiều phim xxx như vậy thì cô cũng đã học được cách chọn phim rồi.

Cô không muốn ngược đãi đôi mắt của mình, ngược đãi đầu óc của mình, ngược đãi dạ dày của mình nha!

Quá biến thái rồi, cô xem mà cảm thấy cực kỳ khó chịu, phải quay đầu đi chỗ khác, bỗng chốc muốn nôn!

“Hôm nay thân thể của tôi không được dễ chịu, nơi này cần em hút chặt.” Nam chính trong phim chỉ vào đũng quần của mình, nữ chính vừa nghe xong thì dịu dàng giúp hắn cởi quần xuống, từ quần ngoài đến quần lót, sau đó lại cúi xuống liếm nam căn đang dựng đứng đến rợn người.

Nam chính lộ ra vẻ mặt sung sướng đến cực độ, khiến cho Đường Mật cảm thấy khó hiểu ——

Làm như vậy. . . . thật sự có thể khiến cho đàn ông thoải mái sao?

Khi nào có cơ hội, cô nhất định phải thử một lần! Nhưng trước hết cô phải có bạn trai mới được. . . .

Đường Mật tiếp tục ăn mấy món ăn vặt, vừa xem những cảnh nóng trong phim.

Mặc dù những bộ phim xxx cô xem đã bị che hết những vị trí quan trọng, nhưng sức tưởng tượng của cô vô cùng phong phú nên cũng không có gì trở ngại. . . . Oa! Quá tuyệt vời!

Chú thích:

[1] ngọc mẽ nùng thang : súp bắp

Lần này nam chính đứng từ phía sau nữ chính, nữ chính trần như nhộng, bộ ngực đàng trước không ngừng lắc lư.

Đường Mật chú ý tới bầu ngực lớn của nữ chính, cô khẽ cau mày.

Quầng vú quá lớn, trông không đẹp!

Quầng vú không phải màu hồng nhạt, thất bại!

Nhìn tới nhìn lui, cô vẫn cảm thấy thân hình của mình rất tốt.

Dù sao thì xung quanh cũng yên tĩnh, cô khóa cửa phòng mình lại, cởi áo ra, nhìn bộ ngực của nữ chính trong phim, rồi nhìn lại bộ ngực của mình.

Bầu ngực của cô trắng hồng, mềm mịn, có tính đàn hồi, quầng vú lại nhỏ, tròn trịa mịn màng. . . Cô nhìn thế nào cũng cảm thấy thân hình của mình so với nữ chính trong phim còn đẹp hơn gấp mấy lần!

Chẳng qua là, có đánh chết cô cũng tuyệt đối không bao giờ đi chụp hình cho cái loại phim này.

Từ sâu trong tư tưởng của cô vẫn luôn rụt rè bảo thủ, chỉ muốn đem sự trong sạch dành cho người mình yêu.

Mấy năm nay xem nhiều loại phim A như vậy, những kỹ xảo trong đó cô cũng đã thuộc nằm lòng, ít nhất cũng được bảy tám phần, nếu như những kỹ xảo này có thể khiến cho đàn ông dục tiên dục tử, vậy. . .

Cũng không phải là cô muốn khoe khoang, nhưng. . . đàn ông được cô ‘cưỡi’ trên người, chắc chắn là sẽ vô cùng ‘tính phúc’!

Lô Tư Hiền nhìn bức họa mà mình vẫn luôn giấu kín, cảm thấy vô cùng hài lòng.

Trong phòng tranh, toàn bộ đều là Đường Mật, từ nhỏ đến lớn, anh toàn dựa vào ấn tượng của mình để vẽ cô, trong đầu anh không lúc nào là không có hình bóng của cô.

Đúng vậy, anh thích Đường Mật, bắt đầu từ hồi tiểu học năm lớp năm — khi đó anh thấy có một bạn học nữ ghen tị với Đường Mật, cố ý muốn gạt chân cho cô té, thế nhưng cô lại dùng chân đạp mạnh vào chân của đối phương, một màn này đã để lại cho anh ấn tượng sâu sắc, kể từ đó lại tăng thêm phần kính nể đối với cô, đem cô đặt vào trong tim.

Thế nhưng, anh biết Đường Mật chả có hứng thú đối với mình.

Khuôn mặt của cô rất xinh đẹp, vóc người nóng bỏng, bản tính không dễ chịu thua, cả người tràn đầy sức sống, làm việc gì cũng muốn độc lập, luôn cho rằng ‘đàn ông làm được thì mình cũng phải làm được’, vì vậy, cho dù trường học có tổ chức bất kỳ hoạt động hay cuộc thi nào thì cô cũng phải chen vào một chân, hơn nữa còn phải đạt được hạng nhất.

Lô Tư Hiền nhìn thấy sự bướng bỉnh của cô cho nên từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn giữ mình ở hạng hai!

Anh không muốn vượt quá mức quy định, bởi vì cái anh quan tâm không phải là hạng nhất, anh chỉ sợ nếu mình đoạt mất hạng nhất thì cô sẽ hận anh, ghét anh, tránh xa anh.

Nếu cô đã thích hạng nhất đến vậy, thì anh sẽ đưa nó cho cô, mặc dù rõ ràng là anh có thể lấy được, nhưng anh vẫn sẽ cố ý để sót một vài lỗi trong bài thi, chỉ vừa đủ để đạt được hạng hai sau cô mà thôi.

Muốn giữ vững hạng hai giống như anh, thì cũng cần phải có đầu óc và một chút kỹ xảo.

Lô Tư Hiền nhìn đồng hồ trên điện thoại di động, ừm. . . . lúc này cô đang ở nhà rồi.

Anh cầm ống nhòm đi lên phòng mình, sau đó chìa ống nhòm về hướng quen thuộc.

Nhìn từ góc độ này, anh có thể thấy Đường Mật đang làm gì trong phòng ——

Anh mới phát hiện điều này từ nửa năm về trước.

“Trời đất!” Anh đặt ống nhòm xuống, tim đập thật nhanh, máu mũi đột nhiên chảy ra.

Anh hoàn toàn không nghĩ tới, hình ảnh đó đột nhiên đập vào mắt anh, tiến vào trong tim anh!

Không thể ngờ, cô cởi đồ mà lại quên không kéo rèm cửa sổ.

Anh tùy tiện quẹt đi máu mũi, không muốn bỏ lỡ cơ hội thật tốt này, tiếp tục rình coi.

Bầu ngực no đủ, nụ hoa xinh đẹp đứng thẳng, giống như đang đợi ai đó ngậm vào. . . .

Nửa người dưới của Lô Tư Hiền bắt đầu sung huyết, trong nháy mắt đã ngóc đầu dậy!

Máu từ trong lỗ mũi lại tiếp tục chảy ra. . . Anh . . . không xong rồi!

Anh nhanh chóng bịt mũi, nếu còn tiếp tục nhìn nữa thì anh sẽ mất máu mà chết!

Nhưng mà, cảnh đẹp trên người cô, anh cũng không muốn bởi vì nhất thời sơ suất mà cũng để cho người khác nhìn thấy, vì thế, anh phải báo cho cô một tiếng mới được!

Lô Tư Hiền lấy điện thoại di động ra, gọi vào số điện thoại bàn nhà Đường Mật.

Số điện thoại nhà cô anh đã nghe nhiều nên thuộc nằm lòng, dù sao thì phía sau cuốn sổ niên giám từ thời tiểu học đến trung học đều có ghi số điện thoại của học sinh tốt nghiệp.

Anh vừa bấm điện thoại, vừa nhìn cô luống cuống tay chân mặc áo lại, sau đó mở cửa phòng đi ra ngoài.

Anh biết cô đi nhận điện thoại, trong lòng lẩm nhẩm một, hai, ba, sau đó nhấn nút ngắt điện thoại.

Dù sao, điện thoại bàn của cô sẽ không hiển thị số của anh, cô sẽ không biết là do anh gọi đến.

Một phút sau, anh lại nhìn qua ống nhòm, trông thấy khuôn mặt hậm hực của cô, có vẻ như đang tức giận, miệng còn lẩm bẩm khiến cho anh không khỏi cười khế.

Chắc chắn là cô đang chửi người gọi điện thoại đây mà. . . .

Không phải là anh thích bị chửi, thật sự là khuôn mặt cô lúc tức giận trông rất xinh đẹp, cho dù là nhìn từ xa, cũng khiến cho tim anh rung động.

Anh. . . yêu thầm cô sâu đậm, sâu thật sâu!

Sau khi Đường Mật mắng xong mới hậu tri hậu giác [1] phát hiện, cánh cửa sổ duy nhất trong phòng mặc dù đang đóng, nhưng lại quên kéo rèm.

[1] hậu tri hậu giác: thấy rồi mới hiểu, giống như chậm tiêu, mọi người đều nhận ra rồi mà còn mỗi mình không biết.

Cô mở cửa sổ nhìn ra ngoài, quan sát xung quanh, sau đó mới đóng cửa sổ, hung hăng kéo rèm xuống.

Lô Tư Hiền đặt ống nhòm xuống, mặc dù hơi tiếc vì không thể thấy cô đang làm gì, thế nhưng anh cũng không muốn cô để lộ cảnh xuân ra ngoài.

Dù sao, sau sáu tháng trời quan sát, anh đã phát hiện cô có một bí mật mà không thể cho ai biết ——

Có lẽ, đã tới lúc anh nên triển khai hành động rồi!

2. Chương 2

Gần đây, thời tiết càng lúc càng nóng !

Mới cuối tháng tư mà đã nóng đến mức muốn làm người ta tan chảy. Đường Mật cầm kem trên tay, liếm một cách mãnh liệt, đối với cô mà nói, thời tiết này mà không có kem, chắc cô sẽ bị nóng mà chết mất.

Rảnh rỗi không biết làm gì, cô khóa cửa phòng lại, mở máy lạnh, sau đó lại lôi ra đồng phim A quý giá mà cô đã xếp theo từng loại, chọn lấy một bộ rồi cho vào máy tính.

Cô gái trong phim có vóc người cũng na ná vóc người của cô, mà nam chính lại là kiểu cơ ngực bền chắc mà cô yêu thích, sau khi xem quá nhiều thể loại trâu già gặm cỏ non, cô vẫn cảm thấy thích những phim mà nam nữ không chênh lệch tuổi tác quá lớn.

Nam chính trong phim này vô cùng dịu dàng, hai người từ từ nắm tay, hôn lên trán, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn, toàn bộ quá trình dẫn dắt nữ chính đều rất dịu dàng, hơn nữa còn hôn hết mọi nơi trên cơ thể nữ chính. . . .

Mỗi lần nhìn đến đây, cô không nhịn được mà mặt đỏ tim đập.

Ôi! Sao cô lại cảm thấy. . . .

Đường Mật vội vàng nhấn nút ‘Pause’, sau đó mở cửa phòng, chạy vào nhà tắm kiểm tra mình một chút. . . .

Ôi! Không ổn rồi! Cô cũng có phản ứng giống nữ chính trong phim nha!

Đường Mật đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, đôi mắt xấu hổ, gò má ửng hồng càng thêm quyến rũ, khuôn mặt lại càng đỏ rực.

Sao có thể như vậy? Lần trước xem cũng không có cảm giác như vậy nha. . . .

“Đường Mật!”

Bỗng dưng, dưới nhà truyền đến giọng nói của Lô Tư Hiền khiến cả người cô chấn động.

Sao anh ta lại đột nhiên tới đây? Ngay lúc cô còn đang lúng túng nữa. . .

Đường Mật vội vã chỉnh lại quần áo, lấy nước tạt lên mặt, vỗ nhẹ mấy cái, nghe thấy tiếng gọi ở dưới càng lúc càng nhiều thì cô vội vàng chạy xuống cầu thang, miệng đáp lại: “Chờ một chút. . . .”

Cô thở hồng hộc mở cửa, Lô Tư Hiền lập tức cầm một chồng ghi chép giao cho cô.

“Đây là cái gì?”

“Quên rồi sao? Lần trước cậu nói giáo viên có đề cập với lớp về vấn đề thời trang và tài chính, tớ đã thu thập tất cả những tài liệu liên quan mang qua đây cho cậu.”

“Ồ. . . . Tôi đã từng nói qua điện thoại à?” Cô gật đầu, thuận tay định đóng cửa lại.

Lô Tư Hiền kêu oang oang: “Đường Mật, cậu thật không có lương tâm! Trời nóng như vậy mà tớ lại tự mình giúp cậu tìm tài liệu, có thể thấy tớ nhiệt tình đến cỡ nào, vậy mà ngay cả mời tớ vào nhà ngồi uống một ly nước cậu cũng không làm được.”

“Tôi. . . .” Đường Mật muốn từ chối, bởi vì cô đột nhiên nghĩ đến bí mật của mình ở trên lầu vẫn còn chưa tắt, cô chỉ nói qua loa: “Nhà không có ai cả, chỉ có mình tôi!”

“Làm ơn đi! Tớ không phải là sói xám, mà cậu cũng không phải là cô bé quàng khăn đỏ tay trái gà không chặt nhé!” Anh buồn bã liếc nhìn cô một cái.

“Được rồi!” Cô lui lại một bước, dù sao cũng cảm thấy mình đuối lý.

Anh sáng khoái bước vào phòng khách nhà cô: “Mời tớ uống một ly nước được không? Tớ đang khát quá!”

Cô đem tư liệu đặt xuống ghế salon: “Để tôi xem trong tủ lạnh còn gì không.” Cô đi đến phòng bếp, không bao lâu sau, từ trong bếp truyền ra giọng nói của cô: “Có nước chanh, nước ép phúc bồn tử, nước ngọt, soda, trà lài, cậu muốn uống loại nào?”

“Trà lài!”

“Được, bắt lấy!” Đường Mật cầm lon trà lài ướp lạnh ném về phía anh.

Lô Tư Hiền nhanh chóng xoay người bắt được: “Cậu —— không báo trước một tiếng, nếu tớ không kịp phản ứng thì lon nước này cũng rơi xuống đất rồi!”

“Ồ!” Đường Mật chẳng quan tâm, đôi mắt xinh đẹp liếc nhìn anh: “Đây là đang tập luyện phản xạ của cậu!”

Cô cũng lấy một chai nước ép phúc bồn tử 600ml, vặn nắp rồi đổ vào ly, sau đó uống một hớp.

Lô Tư Hiền cầm ống hút vào trong lon nước, hút một hơi thật dài, để lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Đường Mật nhìn vẻ mặt của anh, đột nhiên cô lại có điều suy nghĩ, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng kỳ lạ.

Anh ghé sát mặt vào cô: “Cậu đang nghĩ gì vậy?”

“A!” Cô hét to một tiếng, đưa tay đẩy mặt của anh ra: “Tự nhiên dọa người ta hết hồn vậy?”

“Cậu đang nghĩ cái gì? Vẻ mặt thật kỳ lạ . . . Hả? Mặt cậu đỏ quá, cả vành tai cũng nóng lên rồi.” Anh bất ngờ vươn tay sờ vào vành tai của cô.

Cô khẽ rên lên một tiếng, chợt sững sốt, lại hậu tri hậu giác che đi hơi thở mùi đàn hương từ trong miệng.

“Hóa ra nơi này là vùng miễn cảm của cậu.” Anh cười đầy thâm ý.

“Được rồi được rồi, nước cậu cứ mang về nhà từ từ mà uống, tôi không tiễn.” Cô định kéo tay anh, đẩy anh ra khỏi cửa.

Lô Tư Hiền lại chẳng nhúc nhích, không chịu phối hợp: “Tớ mới ngồi được ba phút, học sinh xuất sắc như cậu mà không hiểu được đạo lý tiếp khách sao?”

“Tôi. . .tôi. . .” Cô bị anh chọc đến sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Tớ đoán, cậu khác thường như vậy nhất định là có nguyên nhân! Có phải. . .cậu giấu cái gì trên lầu không dám cho tớ xem đúng không?”

Cô sốt ruột rống to: “Làm gì có!”

“Vậy à!” Anh cười đầy nghi hoặc: “Vậy. . . để chứng minh cậu trong sạch, tớ tự mình đi xác minh là được rồi.”

Anh nhanh chóng đứng dậy, đi lên cầu thang.

“Đợi đã, chờ một chút. . .” Cô khấn trương nói: “Cậu. . . cậu không biết phòng của con gái không thể tùy tiện vào nhìn lung tung sao?”

“Chúng ta quen biết từ nhỏ, nhà của tớ, phòng của tớ cậu cũng đã vào n lần rồi, có bao giờ tớ cự tuyệt không? Hơn nữa, phòng của cậu cũng không phải là tớ chưa vào bao giờ nha.”

“Tôi . . . dù sao . . . bây giờ tôi không cho cậu vào nữa!” Cô chặn trước mặt anh, quát lớn: “Cậu mau xuống ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ không để ý tới cậu nữa! Không tin thì cậu cứ thử đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Mật bởi vì kích động mà trở nên đỏ ửng, nhìn chăm chăm vào anh có vẻ không vui.

Anh rất thích nhìn cái khí chất kiêu ngạo này của cô, cho dù là đang bị anh uy hiếp nhưng cũng không hề chịu thua, khiến cho dục vọng muốn chinh phục của anh lại bị khơi dậy.

“Tôi không cho cậu lên!”

Nhìn đi! Lần nào cô đe dọa cũng có hiệu quả, cậu ta không dám không nghe theo —— cô đắc ý cong nhẹ khóe môi.

Anh bình thần nói: “Chuyện cậu xem phim A trong phòng, tớ sẽ không tiết lộ cho người thứ ba.”

Đường Mật giật mình nhìn chăm chăm anh. Làm. . . làm sao cậu ta biết được? !

Rõ ràng là cô giữ bí mật này rất kín, mà anh họ cũng không thể nào kể chuyện này cho bất cứ ai. . . .

Vậy thì tại sao cậu ta lại biết?

“Nếu cậu không muốn ai biết, trừ phi đừng làm!”

“Cậu nói gì tôi nghe không hiểu, đừng có vu khống tôi, tôi. . . . tôi không có xem mấy cái phim A kỳ quái đó!”

“Thật không?” Lô Tư Hiền lộ ra vẻ mặt quỷ dị: “Nếu như cậu thật sự trong sạch, sao không dám để tớ vào phòng?”

“Tôi. . . . tôi bây giờ đã lớn rồi. . . . Chúng ta không thể nào ở chung một phòng được.”

Anh thú vị nhìn cô, khẽ cười nhạt: “Bây giờ chúng ta đang ở chung một phòng, phòng khách và phòng của cậu thì có khác gì nhau? Hơn nữa, cậu cũng có khả năng tự vệ, tớ thì lại chẳng đại mà để cậu đánh cho cả người đầy thương tích rồi đá ra khỏi nhà.”

Lúc trước quả thật là có mấy nam sinh thấy trong nhà chỉ có một mình cô nên muốn giở trò với cô, kết quả là phải vào bệnh viện nằm hơn một tháng không thể nhúc nhích, hơn nữa, sau khi xuất viện còn vội vã chuyển trường, không còn thấy bóng dáng.

Nghe anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ như vậy, cô lại để lộ ra vẻ mặt như trong lòng có quỷ rồi.

“Nếu vậy, cậu đứng đây đợi tôi, tôi đi vào dọn dẹp phòng ốc lộn xộn một chút rồi sẽ để cậu vào.”

Cô vừa nói vừa đi lên lầu, vào phòng mình sau đó khóa cửa lại, vội vàng giấu hết những đĩa phim A đang nằm tán loạn ở trên bàn, nhưng vừa quay người lại đã trông thấy anh lặng lẽ mở cửa bước vào mà chưa có sự đồng ý của mình, cô giật mình, đĩa phim A trên tay rơi xuống đất.

“Cậu. . . . Tôi chưa nói cậu có thể đi vào.” Cô kinh hãi nói.

“Thật ra là cậu đang xem phim A!” Anh nhìn vào màn hình máy tính cô vẫn chưa kịp tắt, sau đó nhặt một đĩa phim A rơi gần chân mình lên.

“Tôi. . . . Tôi. . . .” Cô thẹn quá hóa giận, vội vàng nhặt những đĩa phim kia lên: “Đó là chuyện của tôi, cậu không cần quan tâm!”

“Không sợ tớ nói cho bố mẹ cậu sao?”

“Nếu như lưỡi cậu dài như vậy thì cứ nói!” Cô tức giận liếc mắt nhìn anh, buông lời độc ác: “Cùng lắm thì tình nghĩa giữa hai ta, từ nay về sau – ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Anh nhú mày, che giấu chút đau lòng: “Nếu tớ giúp cậu giấu giếm, vậy thì tớ được lợi gì?”

“Không gì cả!” Cô lắc đầu: “Đừng giống tiểu nhân lợi dụng cơ hội như vậy!”

Anh khẽ cười: “Tớ cảm thấy sở thích của cậu rất đặc biệt!”

“Thì sao?” Cô không vui nói: “Đừng có nói với tôi là cậu chưa từng xem phim A!”

Anh xoa cằm, cười nhạt: “Tớ đã xem rồi, nhưng so với cậu thì. . . . có vẻ như không thể so sánh được!”

Cô ngẩng cao đầu: “Dĩ nhiên!”

Anh dùng đôi mắt đầy hứng thú nhìn thẳng vào cô.

Cô vừa tức giận vừa lúng túng: “Nhìn cái gì?”

“Không ngờ cậu lại có hứng thú với thứ này như vậy! Nếu đã bị tớ phát hiện, tớ nghĩ. . . .”

“Nghĩ cái gì?” Cô nhú mày quát to, trong mắt tràn đầy địch ý và đề phòng.

“Tớ với cậu đứng cùng một thuyền, chỉ cần cậu đồng ý, tớ muốn xem cùng với cậu!”

“Hả?” Cô trợn mắt há mồm, đôi mắt to tròn trợn lên nhìn anh.

“Xem phim A cũng có thể coi là một dạng khám phá thân thể con người. . . . cứ coi như là học một khóa tìm hiểu về cơ thể con người đi, tớ muốn xem cùng với cậu!”

“Cậu có mục đích gì?” Cô không tin cậu ta chỉ nghĩ đơn giản như vậy đâu!

“Mục đích? Tớ chỉ muốn tìm hiểu kỹ cơ thể của người phụ nữ lúc làm những chuyện này, dù sao thì cũng coi như là vì hạnh phúc của bạn gái tớ sau này thôi!”

Hạnh phúc của bạn gái cậu ta?

Không biết tại sao, những lời này khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Cô quyết định bỏ lơ những cảm xúc khác lạ trong tim mình, nhẹ nhàng gạt đầu: “Để tôi lấy mấy bộ cho cậu đem về xem.”

Thế nhưng anh lại khoát tay cự tuyệt: “Nhà tớ ko đồng ý cho tớ xem cái này đâu!”

“Đừng để bọn họ biết là được rồi!”

“Ba mẹ tớ cũng thường xuyên đột nhập vào phòng tớ, đến lúc đó bọn họ hỏi những đĩa phim này ở đâu ra, chẳng lẽ cậu thật sự muốn tớ khai cậu ra sao?”

Sắc mặt cô đột nhiên rầu rĩ, lắc đầu thật mạnh: “Dĩ nhiên là không rồi!”

“Cho nên. . . .” Anh nhìn chằm chằm vào cô.

“Được rồi! Chúng ta cùng nhau xem!” Cô hào phóng gạt đầu, trong lòng đột nhiên cảm thấy anh thật đáng thương.

Ở nhà cô, cách giáo dục con cái của ba mẹ rất cởi mở, vậy mà không ngờ nhà anh lại quản lý nghiêm khắc như vậy, ngay cả một chút quyền riêng tư cũng không có, thật là đáng thương!

Trong mắt Lô Tư Hiền thoáng hiện lên một tia sáng như vừa mới thực hiện được mưu kế ——

Đáng tiếc là cô không phát hiện ra.

“Cậu xem tới đâu rồi? Chúng ta xem tiếp đi!

“Cậu xem cùng tôi? Bây giờ luôn à?”

“Ừ! Có vấn đề gì sao?”

“Cũng không có vấn đề gì!” Cô thản nhiên nói: “Chẳng qua, tôi cần phải chuẩn bị một chút!”

“Chuẩn bị cái gì?” Không phải là sextoy chứ? Những lời này của cô khiến anh liên tưởng tới thứ này.

“Cậu đi theo tôi thì biết!” Cô ngoắc ngoắc tay.

Anh đi theo phía sau cô, một lát sau, anh ôm trong tay một đồng lon nước ngọt và đồ ăn nhẹ.

“Cậu vừa ăn vừa xem à?”

“Vừa ăn vừa xem thì sao?” Cô nói như thể đây là chuyện rất bình thường.

Lô Tư Hiền lắc đầu, cảm thấy không còn lời nào để nói.

Sau khi khóa cửa, cô liền mở ra một gói bánh bích quy, cho vào miệng nhai rộp rộp.

Trên màn hình, nam chính vừa hôn vừa liếm nữ chính, Lô Tư Hiền cảm thấy trong người nóng lên, máu trong cơ thể như đang sôi sục.

Liếc mắt nhìn Đường Mật ngồi bên cạnh đang xem đến say sưa, trong miệng đều là bánh bích quy, cô xem một cách bình thản tự nhiên, không có một chút kích động nào, thi thoảng lại còn đưa bánh bích quy cho anh.

Anh lắc đầu một cái, thật sự là không muốn ăn, sự kích động trong lòng đã tan đi đâu mất: “Cậu xem cái này. . . mà không cảm thấy trong người có gì khác lạ sao?”

“Không biết!” Cô thành thật trả lời.

Quả thật, chỉ cần cô vừa ăn vừa xem thì sẽ không có bất kỳ cảm giác kỳ lạ nào, nhưng nếu như xem quá mức chăm chú thì cơ thể cô sẽ dần nóng lên, còn có thêm một chút phản ứng sinh lý kỳ quái.

Dĩ nhiên, những điều này cô không cần nói thẳng với cậu ta.

Lô Tư Hiền nhìn chăm chăm vào đôi mắt trong suốt không chút giả dối của cô, rốt cuộc thì anh đã hiểu vấn đề ở chỗ nào rồi.

Cô không hoàn toàn xem đến nhập tâm, mà trên phương diện này cũng không có kinh nghiệm, xem những cái này chẳng qua chỉ giống như nghiên cứu, vì thế cho dù có xem cùng anh thì cô cũng không cảm thấy xấu hổ, không có gì phải kiêng dè.

Lô Tư Hiền liếc cô: “Cậu thấy. . . vóc dáng của cô gái này không tệ đúng không?”

Đường Mật mấp máy môi, cười thầm. Đàn ông quả nhiên thật nông cạn, chỉ biết nhìn bề ngoài!

“Thì sao?”

“Ngực của cô ấy căng tròn, đùi cũng thon dài rất đẹp!”

Đường Mật hừ nhẹ một tiếng, cao ngạo nhìn anh: “Đó là tại cậu chưa thấy ai đẹp hơn cô ta!”

“Tớ thật sự là chưa từng thấy, có người còn đẹp hơn nữa sao?”

“Đương nhiên là có!” Cô trả lời cực nhanh.

“Ở trong phim khác à?”

“Thật ngại quá, người đó không đóng phim!” Cô khoát khoát tay.

“Điều đó chẳng phải là rất đáng tiếc sao?”

“Tuyệt đối không đáng tiếc, bởi vì người đó không phải là ai khác mà chính là tôi!” Cô nói xong, còn cố tình đứng dậy làm một động tác xinh đẹp quyến rũ, trước lời sau lồm, quả thực là rất đẹp.

Lô Tư Hiền cười, đôi mắt không hề chớp, ngắm nhìn cô chăm chú, một tia lửa kỳ dị từ nơi đáy mắt anh lóe lên khiến tim cô bỗng nhiên đập loạn.

Sắc mặt cô không khỏi thoáng hiện lên một tia hoảng hốt, anh cũng không để lại dấu vết mà rời mắt về máy tính, quan sát cô gái trong phim.

Nam chính vẫn đang tiếp tục những động tác nóng bỏng, không ngừng ra vào. . . Lạ thật! Sao cô càng lúc càng cảm thấy nóng vậy?

Cô quay đầu nhìn chỗ hiển thị nhiệt độ của máy điều hòa, 25 độ!

Anh đột nhiên quay mặt về phía cô, khiến tim cô run lên.

Rõ ràng là đang rất lạnh, thế nhưng sao bàn tay của cô lại không ngừng đổ mồ hôi!

“Tôi không xem nữa!” Cô rê chuột, tắt phim.

Ánh mắt của Lô Tư Hiền trở nên nóng rực, nhìn chăm chăm vào cô: “Chúng ta vẫn chưa xem xong mà!”

“Tôi không muốn xem nữa!” Cô giả trò ngang ngược.

Trái lại, anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, không hề lên tiếng.

“Cậu. . . Cậu đừng ngồi đây nữa, cậu về đi!”

“Bây giờ tớ về thì cũng chả làm gì, tớ ở lại đây coi cậu muốn xem phim nào thì tớ sẽ xem chung với cậu!”

Bốn mắt nhìn nhau, không có cảm giác tự nhiên, hơn nữa, cái ánh mắt kỳ lạ kia của anh, cùng với nhiệt độ thân thể khi hai người ở khoảng cách gần như vậy, khiến cho cô có cảm giác như mình sắp bị thiêu cháy, khiến cho cô sinh ra phản ứng run rẩy không thể nào hiểu nổi. . . .

“Nhưng tôi không muốn xem nữa.”

“Chúng ta có thể thử làm chuyện khác!”

Cô giống như đã nhìn thấu khuôn mặt cười trộm như đang có ý đồ xấu của anh: “Cậu . . . cậu có ý đồ bất chính!”

“Tớ không có!”

“Cậu có, rõ ràng là cậu có!”

“Tớ có ý đồ bất chính?”

“Cậu nói phải làm những chuyện khác. . . .”

“Chúng ta có thể đánh cờ, tâm sự một chút, hoặc là đọc báo, những cái này mà là ý đồ bất chính sao?”

“Cậu thật sự chỉ muốn như vậy thôi sao?”

“Nếu không thì cậu cho rằng tớ muốn làm gì?”

“Ồ. . .” Cô nuốt một ngụm nước bọt.

Hình như là cô quá mức đa nghi, là do cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Không có, không có gì.” Cô khẽ xoắn xuýt ngón tay, không thừa nhận mình có những suy nghĩ kỳ quái.

“Tập chí ở dưới nhà, tôi không có mang lên đây, chúng ta đem đồng đồ ăn này xuống dưới, vừa ăn vừa xem đi.”

Anh cười như có như không, khẽ gật đầu, đồng thời giúp cô gom mớ đồ ăn vặt trên bàn, lại vô tình cụng đầu vào nhau.

“Ui da!” Cô kêu lên một tiếng, xoa xoa trán.

Anh cũng rên nhẹ một tiếng, cái trán bị cô đụng vào sưng đỏ lên, cô thấy không an lòng, vậy nên khẽ thổi nhẹ một hơi lên trán anh.

Anh nhanh chóng ngược mắt nhìn cô, đôi môi đỏ mọng, không biết có bao nhiêu mê người, khiến cho anh nhất thời ý loạn tình mê, vờn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm môi dưới của cô.

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, có chút sùng sốt, nhưng rất nhanh lại lấy đạo lý ‘của người trả lại cho người’, đầu lưỡi cũng đưa ra, liếm nhẹ đôi môi của anh.

“Cậu cho rằng chỉ có mình cậu mới có thể đùa giỡn với tôi sao? Tôi cũng có thể đùa giỡn lại với cậu ——”

Đôi mắt anh lộ vẻ vui mừng, vốn tưởng mình sẽ bị nhận một cái tát hoặc là bị chửi mắng xối xả vào đầu, thế nhưng cái cách mà cô đáp lại lại tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, anh rất thích.

“Tớ muốn như vậy!” Anh che lấp đôi môi của cô, cạy mở hàm răng, để cho lưỡi mình đi vào bên trong, quần quít với đầu lưỡi của cô.

Cô cũng không muốn thoái lui, môi lưỡi không ngừng linh hoạt hút lấy chiếc lưỡi nóng rực của anh, khiến anh muốn rút lại cũng không rút được.

Sự nhiệt tình của cô khiến trong lòng anh mừng như điên, một tay nâng cằm cô, một tay giữ sau gáy của cô, hôn một cách cuồng nhiệt.

Đường Mật không thể nào động đây, cô không muốn khuất phục, nhưng hô hấp đã rối loạn, nhịp tim đã mất khống chế, bắt chước sự cuồng dã của anh, cô đáp lại vô cùng nồng nhiệt, khiến cho toàn thân anh rung động, bên dưới càng thêm nhô cao.

Hả? Bắp đùi của cô hình như đụng phải cái gì?

Cô còn chưa kịp ngẫm nghĩ thì đã bị anh ôm đầu, nụ hôn càng thêm rực lửa, lưỡi càng thêm quăn quít, nướn bọt không kìm được, càng lúc càng nhiều, cũng không cách nào nuốt xuống, lại dần dần theo khóe miệng của hai người mà chảy ra. . . .

Anh nhanh chóng hút lấy nước bọt trên đầu lưỡi của cô, trần trọc mút lấy đôi môi của cô.

Đôi môi cô so với mật còn ngọt ngào hơn, khiến cho anh không cách nào rời đi được.

Đường Mật không cảm thấy ghét khi bị anh hôn, nhưng không muốn để lộ ra sự ngây ngô của mình, cộng thêm lòng háo thắng rất mạnh, nên sau khi học được kỹ thuật của anh, cô cũng lập tức cố gắng đáp trả.

Một lần nữa, đôi môi của bọn họ lại dây dưa cùng một chỗ, đến khi sắp mất đi đường khí thì mới vô cùng ăn ý mà buông nhau ra, tự do hô hấp.

Cô thở hổn hển, gò má xinh xắn phồng hồng.

Anh thở dốc, ánh mắt thâm thúy.

Bọn họ giống như gặp được đối thủ, khóe môi cũng bắt giắc mỉm cười.

Cậu ấy là một đối tượng luyện tập rất tốt, cô rất thích.

Cô ấy là một cô gái vô cùng nhiệt tình, anh thầm nghĩ.

Cho dù cô có cố tình che giấu thể nào đi nữa thì cái phản ứng ngây ngô, không lưu loát của cô, anh vẫn nhận ra được, điều này khiến anh vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì cô không hề giống với những người con gái khác. . . cho nên ngay cả phản ứng cũng không giống với người bình thường!

Anh thích!

3. Chương 3

Cuối cùng cũng đẩy Lô Tư Hiền về nhà được rồi!

Đường Mật thở phào nhẹ nhõm, khóa kỹ cửa phòng rồi lại mở ra xem một bộ phim mà mình cất giấu rất kỹ.

Cô tùy ý điều chỉnh giai đoạn kịch tình, tua đến đoạn giữa, thấy nam chính đang nằm trên giường, còn nữ chính thì đang ngồi trên người anh ta. . . .

Cái tư thế này không tệ, cô thích.

Xem quá nhiều phim đàn ông chủ động khiến cô có chút mệt mỏi, mà cái thể loại nữ chính chủ động ngồi trên người nam chính, cô cảm thấy thật sự là quá đã.

Nhìn vẻ mặt của gã đàn ông kia giống như đang rất khó chịu, lại giống như chưa được thỏa mãn dục vọng, trong mắt hiện lên sự cuồng loạn và bất đắc dĩ. . . .

“Như vậy thật tuyệt!” Ai quy định ở trên giường thì chỉ có đàn ông mới được làm chủ? Phụ nữ cũng có thể nha!

Đường Mật không tự chủ được mà đem khuôn mặt của nam chính trong phim tưởng tượng thành Lô Tư Hiền, tưởng tượng anh đang nằm dưới người cô, để mặc cho cô làm bậy, còn anh chỉ có thể mở miệng thở dốc. . . .

Ừm, không tệ! Cô có thể thao túng được anh nha!

Gã đàn ông trên màn hình đột nhiên vịn eo nữ chính, nâng người đẩy lên kịch liệt giống như là không thể nào chịu nổi nữa, toàn thân nữ chính rung động, phát ra tiếng kêu mê người.

Cô đột nhiên đem nữ chính tưởng tượng thành mình, còn nam chính đổi thành Lô Tư Hiền. . . .

Phi phi phi! Suy nghĩ lung tung!

Cô lắc lắc đầu thật mạnh, một vài lọn tóc cũng lay động theo động tác của cô. Đường Mật lại một lần nữa nhìn chăm chú vào nam chính, nhất là khuôn mặt của anh ta. . . .

Haizz! Cô khẽ thở dài một hơi, tiện tay tắt màn hình máy tính.

Cô không muốn xem nữa, đầu óc của cô hôm nay bởi vì Lô Tư Hiền mà trở nên rối loạn.

Ngay cả lòng cô. . . cũng không còn bình tĩnh nữa rồi!

Những kỳ thi trước, Đường Mật đều hết sức tự tin mà vượt qua, nhưng kỳ thi cuối kỳ lần này, bởi vì trong lòng không yên mà lại sơ suất làm sai vài câu.

Xếp hạng toàn trường, cô từ hạng nhất rớt xuống hạng ba, mà Lô Tư Hiền lại đứng đầu toàn trường, còn Dương Viện Nguyệt trước giờ vẫn luôn đứng hạng ba, lần này lại vượt lên hạng hai, khiến cô ta vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì, Dương Viện Nguyệt vẫn tự nhủ với mình, chỉ cần có cơ hội đánh bại Đường Mật thì cô ta sẽ đi tỏ tình với Lô Tư Hiền, mà ông trời dường như đã nhìn thấu được mong ước của cô ta nên giúp cho nguyện vọng của cô ta trở thành sự thật.

Sau khi nhìn bảng xếp hạng toàn trường được dán công bố ở hành lang, cả một buổi chiều hôm đó, Đường Mật phờ phạc, tinh thần ỉu xiu.

Trách Lô Tư Hiền đoạt mất hạng nhất của cô sao? Cô tự biết rõ, cuộc thi lần này, mình đã không cố gắng hết sức.

Nói đi nói lại, đều là do cô tự làm tự chịu!

Từ trước tới giờ, xem AV cũng chẳng ảnh hưởng gì tới cô, nhưng kể từ lần Lô Tư Hiền qua nhà cô rồi bọn họ cùng nhau xem phim, nụ hôn đó lại khiến cho lòng cô nhộn nhạo, khiến cô bối rối. . . .

Tệ hơn chính là, cô lại thường xuyên không giải thích được mà đem nam chính tưởng tượng thành anh!

Kinh khủng hơn chính là, rõ ràng nữ chính không phải là cô, thế nhưng bởi vì cô tưởng tượng nam chính thành anh mà lại khiến bản thân có những phản ứng sinh lý vô cùng nhiệt tình. . . .

Trời ạ! Đều là do cô! Từ sau khi bị người ta bắt quả tang, lại không thể nào chuyên tâm vào việc học, suốt ngày cứ tưởng tượng Lô Tư Hiền là nam chính. . . .

Trời ạ! Cô sắp biến thành sắc nữ đói khát rồi!

Lúc trong lòng cô đang gào thét, thì có hai nữ sinh không coi ai ra gì bước vào lớp học, lại còn vừa đi vừa nói.

“Cậu có nghe gì chưa? Sau khi tan học, Dương Viện Nguyệt sẽ đi tỏ tình với Lô Tư Hiền đấy!”

“Có nha! Nghe nói Dương Viện Nguyệt đã thăm mền Lô Tư Hiền từ năm nhất rồi, bây giờ cũng đã sắp tốt nghiệp, bốn năm rồi, Dương Viện Nguyệt thật đúng là rất kiên trì. . . .”

“Sau khi tan học cậu có muốn ở lại xem không?”

“Đương nhiên! Dương Viện Nguyệt đáng người đoan trang, lại điềm đạm đáng yêu như vậy, dễ khiến cho người ta nảy sinh ý muốn bảo vệ, tớ cũng rất tò mò Lô Tư Hiền có chấp nhận hay không!”

“Thật tốt quá, chúng ta cùng ở lại xem đi. . .”

Đường Mật ngồi bên cạnh cửa sổ, bởi vì cô dựng một quyển sách trên bàn, còn mình lại gục xuống bàn, nên không ai phát hiện về mặt của cô lúc này, vô cùng dữ tợn.

Lô Tư Hiền! Nếu cậu dám đồng ý thì coi như cậu xong đời rồi!

Đường Mật nghiêng rằng nghiêng lợi ngấm ngấm, cảm giác ghen tuông trong lòng khiến cô sắp nuốt không trôi. Phía trên khán đài trong khuôn viên sân trường, Lô Tư Hiền và Dương Viện Nguyệt đang đứng ở vị trí của mình.

Bên dưới khán đài, học sinh vây xem đen kịt, đầu người nhấp nhô, hầu như toàn bộ mọi người trong trường đều có mặt đông đủ.

Cái tin tức này là do Dương Viện Nguyệt tung ra, Lô Tư Hiền chẳng qua bởi vì phong độ quân tử, không đành lòng để cô ta khó chịu nên phối hợp với cô ta mà thôi.

Chẳng qua là, anh đã đổi địa điểm dưới tán cây thành trên khán đài.

Dù sao thì mọi người đã biết rồi, vậy thì cứ đứng ở chỗ tốt hơn để ọi người có thể xem cho sướng mắt đi.

Dương Viện Nguyệt vẫn thủy chung cúi thấp đầu, vươn tay đưa bức thư tình về phía trước.

Lô Tư Hiền không nhận, chẳng qua chỉ thú vị nhìn chằm chằm cô ta.

Bên dưới vang lên tiếng cổ vũ: “Nhận đi, nhận đi, nhận đi. . .”

Lô Tư Hiền nhìn thoáng qua bên dưới, dùng giọng nói trầm thấp vừa phải: “Rốt cuộc Lô Tư Hiền là mấy người hay là tôi?”

Bên dưới lập tức im bật.

Anh không quan tâm tới Dương Viện Nguyệt đang đứng đây, anh đoán, hẳn là Đường Mật đã nghe được tin tức này, chẳng qua là cô không giống như đám người bên dưới, kéo nhau tới đây xem, nếu không thì anh nhất định đã phát hiện ra cô rồi.

“Bạn học Dương, chúc mừng cậu lần này đạt được hạng nhì!”

“Cám ơn, tớ cũng chúc mừng cậu đạt được hạng nhất!”

“Đối với kết quả này, bản thân tôi cảm thấy không cần chúc mừng, tôi không hề hài lòng!” Sắc mặt Lô Tư Hiền thoáng trầm xuống, thật lòng nói: “Tôi thích hạng nhì, nếu lần này không phải là do người kia thất thường thì tôi đã không phải nhận kết quả thế này!”

Bên dưới nhất thời ồ lên, những lời xì xào bàn tán xôn xao thành một mảnh.

Sắc mặt của Dương Viện Nguyệt khê trở nên trắng bệch, cô ta ngẩng đầu nhìn anh.

Lô Tư Hiền đến gần cô ta, dùng thanh âm chỉ đủ để cho hai người nghe: “Đừng đem thời gian lãng phí ở trên người tôi, tôi không có cách nào nhận lấy tình cảm này của cậu!”

Dương Viện Nguyệt run lên, bởi vì sự thành thật của anh khiến trong lòng cô ta cảm thấy vừa tức lại vừa ghen tị, cũng vô cùng khổ sở.

“Tôi không muốn làm cậu khó chịu. . .”

“Tớ đã rất khó chịu! Trừ phi. . .” Cô ta cắn răng.

“Chuyện tôi có thể làm, tôi đã cố gắng hết sức để làm rồi!”

“Cậu đừng cử động.”

Cô ta nhỏ giọng nói, sau đó nhanh chóng nhào vào ngực anh, khi anh bắt đầu giãy giụa thì cô ta rời khỏi ngực anh, nhìn về phía anh, nở nụ cười xấu hổ, sau đó vội vã đi xuống bậc thang, chậm rãi rời đi.

“Tình huống này là sao?”

“Cậu đồng ý rồi à?”

“Các cậu bắt đầu hẹn hò sao?”

Phía dưới là một mảnh xôn xao nghi ngờ, mỗi một câu hỏi cứ liên tiếp được đặt ra.

Lô Tư Hiền chỉ cười không nói, cũng từ từ bước xuống bậc thang, dù bị một đám học sinh vây quan nhưng anh vẫn chỉ cười chứ không nói một câu, mặc kệ ọi người suy đoán.

Đường Mật đang núp ở một góc xa xa, với thị lực mười trên mười của mình, cô thu rõ tất cả vào trong mắt.

Cậu ta. . . cậu ta lại dám để cho Dương Viện Nguyệt ôm rồi để cho cô ta đi? !

Có phải là cậu ta đã thích Dương Viện Nguyệt rồi không?

Đường Mật cắn chiếc khăn trong tay, vô cùng tức giận nghĩ. “Lô —— Tư —— Hiền ——”

Đường Mật nghênh ngang đi tới trước cổng nhà của Lô Tư Hiền hét lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đến mê người, đôi mắt sáng ngời lộ ra sinh khí dồi dào.

Bên trong lại không có chút động tĩnh gì!

Không thể nào? Rõ ràng là cô đã canh đúng thời gian, mười lăm phút trước cậu ta đã về nhà rồi, sao có thể không có ở nhà chứ?

Cậu ấy là đang cố tình không để ý tới cô sao?

Cái ý nghĩ này khiến trong lòng Đường Mật cảm thấy không thoải mái.

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Cậu ta không phải là bạn thân nhất của cô sao? Tại sao lại không để ý tới cô?

“Lô Tư Hiền!” Cô lại hét to một lần nữa, vô cùng rõ ràng, cũng tràn đầy tức giận.

Vẫn không chịu để ý tới cô

Trong nháy mắt, Đường Mật vô cùng tức giận, tiến lên phía trước, dùng sức nhấn chuông trước cửa nhà anh, từng hồi chuông chói tai cứ thế vang lên, cô ngừng một lát rồi lại tiếp tục nhấn, cứ tiếp tục như thế. . . .

Chợt, ‘Két’ một tiếng, cánh cửa bên hông đột nhiên mở ra.

Đường Mật biết đây là do Lô Tư Hiền nhấn nút mở cửa từ bên trong, cô hào phóng bước vào, sau đó đóng cửa lại.

Bước qua khu để xe của nhà anh, cô chỉ thấy một chiếc xe đạp cuộc và một chiếc xe máy, chứng tỏ cha mẹ anh không có nhà.

Đường Mật đi về phía cửa chính, lại phát hiện cửa không khóa, cô trực tiếp đi vào.

Cô gọi to tên anh, đến lần thứ ba thì giọng nói có chút buồn bực của anh mới từ trên lầu phát ra.

“Tớ đang bận. . . . Cậu cứ ngồi ở dưới đó chờ chút đi!”

Bận cái gì? Chẳng lẽ cậu ta đưa Dương Viện Nguyệt về nhà sao?

Đường Mật biết rõ là không thể nào, nhưng đầu óc của cô lại tự tiện làm chủ suy nghĩ, cô chẳng biết phải làm thế nào đối với trí tưởng tượng lung tung của mình.

Cậu ta đang làm gì ở trên lầu?

Đường Mật lén la lén lút bước lên bậc thang, cô cho là chỉ cần cậu không làm việc trái với lương tâm thì cũng không cần phải sợ cô lên lầu tra xét.

Kỳ quái! Trong phòng cậu ấy không có ai !

Cô đóng cửa lại, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, lại chợt dạ kêu lên: “A ——”

Lô Tư Hiền từ trong phòng tắm bước ra, toàn thân anh chỉ có một chiếc khăn tắm vây quanh hông, vừa nhìn thấy cô cũng sợ hết hồn.

“Không phải là đã bảo cậu đợi ở dưới nhà rồi hay sao?”

“Cậu . . . mới vừa rồi là cậu đang tắm sao?” Cô nhìn thấy đầu ngón tay của anh vẫn còn ướt nước.

“Cậu cũng thấy rồi còn gì?” Anh giữ chặt khăn tắm bên hông, thẹn đỏ mặt: “Cậu xuống trước đi, tớ mặc quần áo, lau khô tóc rồi xuống ngay!”

Đường Mật không để lời nói của anh vào tai, cô đưa mắt dò xét trên người anh, phát hiện vóc người của anh bền chắc, vai rộng lưng hẹp, so với mấy nam chính trong phim A mà cô xem còn đẹp hơn nhiều.

“Cậu. . . rất thích hợp đi quay phim A đấy!” Cô nói ra một câu chả liên quan.

“Cậu đây là đang nịnh tớ sao?” Anh nhướn mày, than nhẹ một tiếng.

“Đây là khen ngợi!” Cô nói mà mặt không đỏ thỏ không gáp.

Hay ột câu khen ngợi. . . Anh không khỏi trợn mắt lắc đầu.

Tính tình của Đường Mật vẫn luôn thất thường, anh thấy nhưng không thể nào trách cô, mặc dù vậy nhưng thỉnh thoảng anh vẫn bị những lời nói kinh hồn của cô hù dọa.

“Cậu xuống dưới trước đi! Bộ không định để cho tớ mặc quần áo sao?” Trong giọng nói của anh mang theo một chút bất đắc dĩ, nhìn cô đang đứng chặn cửa phòng mình.

“Tôi. . . thật xin lỗi, tôi xuống ngay đây. . . A!”

Đường Mật vội vàng xoay người rời đi, lại không cẩn thận đạp vào mấy vệt nước dưới sàn, cô trượt chân, mắt thấy mình sắp ngã xuống ——

Anh nhanh chóng định làm anh hùng cứu mỹ nhân, thế nhưng lại quên mất tình trạng của mình lúc này!

Lô Tư Hiền đã thành công giúp cô không bị ngã nhào xuống đất, nhưng người bị trượt chân đổ lại là anh, còn cô thì ngã sắp xuống trên thân thể trần truồng của anh. . . .

Bết bát nhất chính là —— thứ duy nhất che đậy ở trên cơ thể anh đã tụt mất rồi!

Nói cách khác, cả người cô nằm ở trên người anh, mà anh hoàn toàn không mặc quần áo.

“Tôi, tôi lập tức. . . .” Lúc cô phát hiện mình ngã ở trên người anh thì lo lắng muốn đứng bật dậy.

Anh đưa tay giữ chặt eo cô, bởi vì cô cứ vịn vịn ở trên người anh, kết quả lại khiến cho bên dưới người anh có phản ứng.

“Đừng lộn xộn!” Anh thấp giọng ra lệnh

“Được. . . nhưng mà. . . A? Cái đó. . . . Cái thứ nóng nóng kia. . . .” Cô có thể nhận ra được cái thứ vừa dài vừa cứng đó là gì, bởi vì cô đã nghiên cứu rất nhiều về phương diện này, chẳng qua là cái loại đụng chạm chân thực này khiến hai má cô lạng lẽ trở nên đỏ ửng.

Anh cực kỳ lúng túng, khẽ thở hổn hển: “Cậu trước hết đừng nên cử động. . . .”

“Ồ. . . được. . . .” Cô cảm giác được thân thể của anh đang rất nóng, cũng cảm giác được tim anh đang đập rất nhanh. . . .

Lô Tư Hiền điều hòa hơi thở rồi mới nhìn cô, vốn muốn cô phối hợp động tác với mình để từ từ đứng dậy, thế nhưng vừa trông thấy gò má phồng hồng, đôi mắt đen kiêu diễm của cô, anh đã đổi ý rồi.

“Đường Mật. . . .” Hơi thở nóng rực của anh phả lên cổ cô.

Cô kìm lòng không nổi, khẽ run lên một chút: “Đừng gọi lung tung!”

“Không phải cậu tên là Đường Mật hay sao? Tớ gọi như vậy thì có gì sai? Hay là, tớ nên gọi cậu là Mật. . . hay Mật Đường?”

Giọng nói của anh tràn đầy từ tính, lại như mang theo dòng điện, phảng phất khiến toàn thân cô tê dại.

Đường Mật trừng mắt liếc anh: “Tôi. . . .tôi muốn đứng dậy. . . .”

“Cậu không thể chờ đợi được mà muốn nhìn thân thể của tớ rồi sao?” Anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy tà khí.

“Làm gì có?” Hai má của cô lại càng thêm đỏ rực.

“Nếu như bây giờ cậu đứng dậy thì sẽ thấy hết tất cả, bao gồm cả những nơi cậu không nên nhìn thì cũng sẽ nhìn thấy.”

“Tôi . . . tôi mới không muốn nhìn!” Cô cong môi: “Cậu. . . cậu đừng tưởng ai cũng có suy nghĩ giống cậu.”

“Mật Đường, cậu thật hiểu tớ, tớ quả thật muốn thấy cậu trần truồng.” Nụ cười của anh vô cùng ám muội.

Toàn thân cô run lên, cái cảm giác vừa thích lại vừa xấu hổ này khiến cho cô trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào thích ứng được.

Ánh mắt của anh cũng có chút tương tự như ánh mắt của nam chính trong những bộ phim A mà cô từng xem, không! Ánh mắt của anh còn nóng bỏng hơn nhiều, khiến toàn thân cô cũng không khỏi cảm thấy nóng lên.

“Mật Đường. . .” Anh khẽ gọi tên cô, đôi con ngươi đen láy sâu không lường được, tựa như sắp cuốn cô vào bên trong.

Khoảnh khắc sắp bị anh làm mê muội, cô cắn môi, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào anh: “Tôi tên là Đường Mật, không phải là Mật Đường, đừng có tự tiện đổi tên tôi!”

Đáp lại cô là một tiếng cười khê, sau đó, anh bá đạo kéo thấp đầu của cô xuống, khi hai bờ môi vừa chạm vào nhau, anh lập tức trở nên tham lam đói khát mà mút vào thật mạnh.

Cô muốn chống cự, không muốn khuất phục, thế nhưng tay trái của anh lại ôm chặt lấy eo cô, tay phải lại đỡ sau đầu cô, cô ngồi trên người anh lại không ngừng giãy giụa như đang muốn kháng nghị, thế nhưng cô cũng cảm nhận được nơi nào đó nóng rực của anh đang có dấu hiệu trưởng to. . . .

Anh thích cô, cũng rất muốn cô, nếu lần này cô đã tự động chạy tới cửa thì anh sẽ không khách khí nữa.

Anh muốn thuần phục cô!

“Đường Mật, cậu xem nhiều phim A như vậy nhưng lại chưa tự mình thử nghiệm cảm giác mất hồn đó, cậu không cảm thấy đáng tiếc sao?”

“Đó là chuyện của tôi!” Đường Mật vặn vẹo thân thể, nhưng cuối cùng vẫn bị anh ghì chặt, không thể nào thoát được.

“Tớ nguyện ý làm vật thí nghiệm, để cho cậu tự mình thử nghiệm!”

Lô Tư Hiền vừa buông tay ra, Đường Mật lập tức đứng bật dậy.

Anh nằm trên mặt đất, nhìn thẳng vào cô, tựa như đang đợi cô kéo mình.

Đường Mật muốn đưa tay kéo anh, nhưng vừa duỗi tay ra lại lập tức rụt trở về.

Cậu ta mới không cần sự giúp đỡ của cô!

“Đi mà gọi Dương Viện Nguyệt tới kéo cậu!”

Sự ghen tuông và tức giận trong lòng cô vẫn chưa tiêu tan hết, chỉ tròng mắt liếc anh một cái, nhưng lúc khóe mắt vừa liếc thấy phái nam to lớn đang đứng đứng giữa hai chân anh thì cô lập tức trợn mắt há mồm.

Khuôn mặt của cô xinh xắn, lại ngồi vặn vẹo ở trên người anh, vô tình trở thành một liều thuốc kích thích khiến phái nam của anh mau chóng trưởng to. . . . Cho tới bây giờ, lúc xem phim A cô vẫn không có cách nào quan sát cẩn thận hình ảnh như vậy được.

“Cậu đã nhìn thấy toàn bộ thân thể của tớ, cũng phải chịu trách nhiệm với tớ, mà từ đầu tới giờ tớ vẫn chưa hề chạm vào Dương Viện Nguyệt, là do cô ấy tự chạy đến ôm tớ thôi!” Anh tin rằng cô đã nấp ở một nơi nào đó để quan sát rõ ràng rồi.

“Cậu có thể đẩy cô ta ra mà!”

“Lúc đó tớ cũng giật mình! Đến lúc bình tĩnh lại thì cô ấy cũng đã buông ra rồi!” Anh không hề che lại thân thể của mình, vẫn cứ thoải mái phô ra vóc người để cho cô xem kỹ.

Sự kinh ngạc từ trong đôi mắt cô khiến anh hài lòng mỉm cười: “Thấy nó có to không?” Anh hỏi.

Cô gật đầu: “Rất to. . . Lại còn rục rịch nữa. . .”

Anh cố tình nhúc nhích nó khiến cô càng thêm kinh ngạc.

“Tôi có thể sờ nó được không?” Đồ thật so với trong phim quả nhiên có khác!

“Chúng ta có thể đổi địa điểm được không? Cho dù muốn làm vật thí nghiệm của cậu nhưng tớ không muốn phải nằm ở trên mặt đất đâu!” Anh vươn tay, cô lập tức dùng sức kéo anh dậy.

“Vào phòng tớ!”

Lô Tư Hiền nhặt khăn lông lên, đi vào phòng ngủ lấy máy sấy sấy tóc, mấy phút sau, mái tóc ngắn của anh đã được sấy khô.

Anh xoay người, trông thấy Đường Mật đang ngồi ở mép giường nhàm chán nhìn mình.

“Muốn bắt đầu chưa?” Lô Tư Hiền nhìn cô đầy hứng thú.

“Thật sự có thể sao?”

Đường Mật không hề e lệ, trong lòng cô chỉ cảm thấy tò mò, cô coi thân thể của anh thành một thứ để nghiên cứu, vậy nên không hề cảm thấy căng thẳng.

“Trước tiên hãy đóng cửa lại đi!”

Đường Mật vô cùng háng hái chạy đi đóng cửa lại, còn vô cùng cẩn thận khóa kỹ, sau đó không thể chờ đợi mà nhào lên giường của anh.

“Cậu nằm xuống đi!” Cô ra lệnh: “Tôi muốn thực hành một chút trên cơ thể cậu, bây giờ cậu chính là vật thí nghiệm của tôi!”

“Cậu định làm gì?” Lô Tư Hiền miệng đắng lưỡi khô, giọng nói có chút ồm ồm.

“Trước hết thì sẽ sờ nó một chút, sau đó sẽ liếm nó một chút. . . . Tôi muốn xác định những biểu cảm đó của nữ chính có thật sự giống như vậy hay không, cái đó của cậu. . . liếm vào có thật sự là ngon như vậy hay không?”

Nghe vậy, thân thể của anh lại càng trở nên nóng rực, máu trong người càng trở nên sôi sục, bên dưới cũng càng thêm tưởng đau.

“Cậu có thể thử một chút!” Anh vô cùng hoan nghênh đưa tới.

“Ừm!” Bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô hơi lạnh, nhẹ nhàng chạm vào phái nam của anh.

Cảm xúc nhẫn mẫn này. . . .

Cô còn tưởng rằng nó rất thô ráp, không ngờ lại nhẫn mẫn như vậy.

Trên khuôn mặt cô tràn đầy vẻ tò mò, bởi vì một bàn tay không thể nắm hết được phái nam của anh, vậy nên cô dứt khoát dùng hai tay, vuốt lên vuốt xuống: “Làm như vậy có đúng không?”

Ánh mắt của anh bỗng trở nên sâu hơn, thân thể càng trở nên nóng rực: “Đúng rồi. . . Nhanh một chút nữa. . .”

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, đôi bàn tay nhanh chóng cử động, hai chân lại không tự chủ mà khép lại.

Cô cảm thấy thân thể mình rất nóng, bụng dưới cũng có chút là lạ. . . .

Khi ngón tay của cô vô tình chạm phải tinh hoàn mềm mại nhạy cảm thì anh khẽ rên nhẹ một tiếng.

Cô sợ hết hồn, động tác trên tay bất chợt dừng lại.

“Tiếp tục đi. . .”

Đôi mắt lộ rõ dục vọng của anh khiến cô cảm thấy đầu gối của mình như mềm nhũn, không thể quỳ vững. “Cậu làm tiếp đi. . . đừng dừng lại!” Giọng nói của anh khàn đặc như thể có gì đó mắc nghẹn nơi cổ họng, khiến lòng cô run rẩy, khắp người cũng trở nên nóng ran.

4. Chương 4

Đường Mật vươn tay cầm lấy phái nam đang căng cứng, cô khẽ liếm môi, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó, cái miệng nhỏ chậm rãi mở ra, nhẹ nhàng liếm vào lỗ nhỏ ở trên đỉnh của phái nam cứng rắn.

Cô liếm vài cái, rồi lại mút vài cái, sau đó đem toàn bộ phái nam của anh ngậm vào trong miệng.

Thân thể anh bỗng trở nên căng thẳng, toàn thân nóng rực, mà động tác ngậm mút của cô lại khiến anh càng thêm hưng phấn: “Đúng, chính là như vậy, cậu làm rất tốt!”

Đường Mật được kích lệ thì vô cùng cao hứng, cô cũng biết mình xem nhiều phim A như vậy, biết nhiều kỹ xảo như vậy, chỉ cần có cơ hội vận dụng thực tế thì nhất định có thể khiến cho đàn ông cảm thấy sung sướng.

Lô Tư Hiền cảm thụ cái miệng nhỏ của cô đang phun ra nuốt vào phái nam của mình, khoái cảm ập tới khiến sống lưng anh tê rần, máu nóng trong người sôi sục, bên dưới cũng không nhịn được mà phối hợp chuyển động.

Cô ngậm phái nam của anh vào trong miệng, mà bây giờ nó lại trở nên quá dài, khiến cô không có cách nào ngậm vào hết được.

Bàn tay nhỏ bé khẽ vuốt ve hai tinh hoàn mềm mại khiến anh bật ra tiếng rên khe khẽ.

Cả người cô nóng lên, cảm giác quần lót của mình dường như cũng có chút lạnh lạnh. . . .

Thì ra làm như vậy, không chỉ khiến mỗi anh có phản ứng, mà ngay cả chính cô cũng không tự chủ được mà sinh ra những phản ứng kỳ quái. . . .

Nhìn thấy cô dừng lại, lửa tình đang cháy hừng hực khiến anh không khỏi chuyển động hông, đem phái nam căng cứng của mình đẩy sâu vào trong miệng cô, không ngừng rút ra tiến vào.

Cô nắm phái nam của anh, vẻ mặt khổ sở, cổ họng bị đẩy sâu đến mức sắp phun ra. . .

“Xin lỗi cậu, nhưng thật sự rất thoải mái. . .” Lô Tư Hiền đang hưởng thụ khoái cảm, lại phát hiện cô khó chịu, anh khẽ ngừng lại, nhẹ nhàng thở ra.

Hai tay Đường Mật đang cầm phái nam căng cứng của anh, trên cầm dính đầy nước bọt, cái miệng nhỏ nhả ừng ừng rất mê người.

Không thoải mái. . . như vậy không thoải mái. . . .

Cô không hiểu, tại sao nữ chính trong phim lại lộ ra vẻ mặt thoải mái như vậy? Cô tuyệt đối không cảm thấy thoải mái chút nào!

Phái nam của anh bị thấm một mảng nước bọt trong suốt, giống như được phủ lên một tầng sáp trong.

Lô Tư Hiền vươn tay theo bản năng, chạm vào bầu ngực mềm mại của cô ở trước mắt mình: “Thật mềm mại!”

“Ừm. . .” Cô rên nhẹ một tiếng, mặc dù cách một lớp quần áo, thế nhưng anh lại dùng lực xoa bóp khiến dục vọng của cô bị khơi dậy, hại cô không biết phải làm sao.

Anh khàn giọng, nói: “Cậu phục vụ cho tớ rất thoải mái, bây giờ đến lượt tớ phục vụ cậu!”

Phục vụ? Cậu ấy muốn làm gì?

Đôi mắt ngây thơ lại vô cùng quyến rũ của Đường Mật cứ nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt mờ mờ, trong đầu là một mảnh hỗn độn.

Anh ngồi dậy, kéo áo cô lên cao, mở móc cài nịt ngực ở đằng trước, sau đó xoa bóp trên chốc hai bầu ngực mềm mại của cô.

Cô khẽ rên lên một tiếng, cho dù anh dùng lực mạnh hay nhẹ cũng đều khiến cô rên lên.

Đầu vú của cô đã trở nên cương cứng, anh kéo nhẹ khiến cô run rẩy.

Lô Tư Hiền há miệng, ngậm chặt nụ hoa của cô, dùng sức mút mạnh.

Cô nức nở yêu kiều, thanh âm ngọt ngào đến cực điểm khiến cho xương cốt cũng như muốn tê dại.

“Ừm a. . .”

Đường Mật không khỏi ưỡn người lên, nghiêng về phía trước để anh có thể thỏa sức mút một cách dễ dàng hơn.

Anh thay phiên liếm mút hai bầu ngực đầy đặn, đầu lưỡi trên chốc nụ hoa của cô, đổi lấy từng tiếng nỉ non yêu kiều, sau đó, anh lại hôn lên vành tai của cô.

Cảm giác run rẩy vọt lên sống lưng, thì ra. . . thật sự là rất thoải mái!

Rốt cuộc thì cô đã tin tưởng về mặt của nữ chính trong phim là sự thật.

Anh nhẹ nhàng trên đầu khiến cho cô gạt bỏ đi lý trí, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, thân thể theo bản năng trở nên phiếm hồng, hô hấp dồn dập, giác quan nhạy bén, mỗi một cái đụng chạm của anh cũng làm cô cảm thấy hưng phấn. . . .

“Tớ đoán không lầm thì. . . bên dưới cậu đã ướt rồi!” Ánh mắt của Lô Tư Hiền đầy tà khí nhìn chăm chú vào chính giữa hai chân đang khép chặt của cô.

Đường Mật xấu hổ giống như bí mật của mình bị phát hiện, thế nhưng cô chỉ cắn môi, giả vờ như không hiểu: “Tôi. . . tôi không biết cậu đang nói gì!”

“Không biết sao?” Lô Tư Hiền càn rỡ cười một tiếng.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô trở nên đỏ rực, muốn đứng bật dậy, thế nhưng anh lại xoay người đè cô ở dưới thân mình.

“Cậu. . . buông tôi ra. . .”

“Thí nghiệm vẫn chưa kết thúc!”

“Tôi. . . tôi không muốn làm thí nghiệm nữa!” Đường Mật vùng vẫy.

“Cảm giác tuyệt vời thật sự vẫn chưa bắt đầu đâu, tớ sẽ làm cho cậu dục tiên dục tử!” Lửa tình từ trong mắt anh lóe lên.

“Đừng! Tôi không muốn. . . . tôi không muốn cậu tiến vào!” Đường Mật kích động vặn vẹo thân thể.

Cho dù đã xem nhiều phim A, thế nhưng cô vẫn không muốn ném thử cảm giác lúc nam nữ giao hoan, hợp lại làm một.

Cô còn chưa gặp được người đàn ông mà mình thật sự muốn giao phó bản thân ra như vậy, cho dù là Lô Tư Hiền thì cảm giác của cô đối với anh cũng chưa đạt tới trình độ như vậy.

Ít nhất thì bây giờ, ý nghĩ này của cô là không sai, nhưng còn sau này thì. . . cứ để sau này rồi nói!

Lô Tư Hiền có chút mất mát, nhưng vẫn không hoàn toàn tuyệt vọng.

“Trừ phi cậu cầu xin tớ, nếu không tớ sẽ không tiến vào bên trong cậu!” Anh nói cứ như là đang tuyên thệ, vô cùng nghiêm túc.

Đường Mật tức giận nhìn anh chăm chăm, cô mới không thèm tin chuyện hoang đường của anh đâu! Đàn ông. . . chẳng phải luôn suy nghĩ bằng nửa người dưới sao?

“Tớ nói thật đấy!” Lô Tư Hiền dùng ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô.

Sao cô có thể chắc chắn là cậu ta sẽ không lau súng cướp cò chứ? Đường Mật cắn môi, không muốn tiếp nhận lời nói của anh.

Lô Tư Hiền nhìn cô chằm chằm, trong lòng không có cách nào đè

Nén được tình cảm.

Lúc này, bọn họ đang nằm trên cùng trên một chiếc giường anh để lộ ra trọn vẹn, còn cô thì nửa người trần trụi, khiến cho anh không thể nào che dấu được khát vọng của mình đối với cô, mạnh mẽ ôm lấy cô, mạnh mẽ chiếm lấy đôi môi cô, bàn tay mò xuống dưới váy, cởi chiếc quần lót, trực tiếp chạm vào hoa huyệt ẩm ướt nóng bỏng của cô.

“A...” Cô kinh ngạc kêu lên, bên dưới truyền đến một cảm xúc khác thường.

Ngón tay của anh trêu chọc múi hoa, từng chút, từng chút, chậm rãi mân mê, vuốt ve nhẹ nhàng, hoàn toàn không có ý định không tha.

“Cậu..um...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, mắt đẹp hoảng hốt lại tràn đầy mong đợi, dáng vẻ kiêu mị đến mê người.

Anh không nhịn được mà cởi hết quần áo cô.

Anh rất bá đạo, rất ngang ngược! Cô không hề biết anh sẽ có lúc như vậy, cũng giống như hình tượng mẫu đàn ông trong tưởng tượng của cô, mà cô, giờ phút này lại vô cùng hưng phấn mong đợi.

“Tớ sẽ không chiếm lấy cậu đâu, trừ phi cậu cầu xin tớ!”. Anh khẽ nói, giọng nói có chút khàn khàn.

“Cậu nói thật sao? Không lừa tôi chứ?”

“tớ nói thật!”

“Vậy...tại sao cậu lại cởi hết quần áo của tôi?” cô chất vấn.

“Bởi vì...Tớ muốn hôn lên toàn thân cậu!”

Lời nói của anh khiến toàn thân cô nổi da gà, hơn nữa lại rất kích động.

Cô vận vạt thân thể mềm mại, ánh mắt nóng bỏng của anh vẫn luôn nhìn thẳng vào đôi mắt xinh đẹp của cô: “Chúng ta bắt đầu từ đâu nhỉ?”.

Đường Mật khẽ run lên, bộ ngực phấp phồng.

“Tớ biết phải bắt đầu từ đâu rồi!” anh cười một cách thần bí, nhìn đôi mắt mờ mịt của cô, lập tức có chủ ý.

Cậu ta...cậu ta lại tiến thẳng đến vị trí quan trọng nhất....

Đường Mật ra sức vận vạt cái mông nhỏ, bởi vì đôi môi của anh lại trực tiếp chạm vào cánh hoa non mịn của cô.

Ngón tay thon dài dùng sức ấn nhẹ, tiểu bạch bị tập kích bất ngờ khiến đầu óc của cô cứ như bị sấm sét đánh trúng, cô hét lên một tiếng thất thanh, sóng mắt lưu chuyển vô cùng xinh đẹp, cô cảm thấy mình trở nên thật kì lạ.

Anh há miệng mút lấy tiểu Bạch của cô, khiến cô cảm thấy mật dịch bên trong khe hở chật hẹp của mình chảy ra nhiều hơn...

Anh đưa lưỡi thăm dò vào bên trong khe huyệt nhỏ hẹp, cô uốn éo thân thể mềm mại, toàn thân như có một dòng điện chạy qua thân thể khẽ run lên khoái cảm rạo rực trong người không ngừng truyền đến, mà mật dịch nóng bỏng cũng không ngừng chảy ra....

Anh thỏa sức nhấm nháp, càng mút thì mật dịch càng chảy ra nhiều hơn.

Ngừng lại một chút, anh nâng mắt nhìn đóa hoa xinh đẹp giữa hai chân cô, tựa như muốn đem đóa hoa kiều diễm này khắc sâu vào trong tâm trí, khảm sâu vào trong trái tim mình.

Cánh hoa non mềm của cô bị ánh liếm mát, môi lưỡi của anh giày vò đến mức cô không chịu nổi một kích, hoa hạch ứa át sưng tấy vô cùng mê người, khiến anh thật sự muốn.

Sau một hồi tranh đấu, chút lí trí cuối cùng sót lại rốt cuộc cũng đã chiến thắng tình dục. Lô Tư Hiền vẫn nhớ lời thề của mình với cô, anh sẽ không bội ước!

“Nóng quá...thật khó chịu...” Cô kéo tay anh, muốn anh dừng dừng lại, muốn anh tiếp tục hành hạ mình.

“Để tay của tớ đi vào có được không?” anh hỏi.

Đầu óc sớm đã bị tình dục khống chế, cô gật đầu: “Được...nhanh lên một chút!”

Anh nhìn chăm chú vào hoa huyết của cô, dáng vẻ ngọc quỳ này tựa như đang rất khó chịu, không thể chờ đợi mà muốn anh tiến vào.

Phái nam to lớn của anh quả thật sắp không nhịn được nữa, trên đỉnh đã chảy ra một chút dịch lỏng rồi.

Anh nở nụ cười tà mị, ngón tay thon dài chen vào trong hoa huyết của cô, ngay lập tức bị bức tường bên trong bao phủ chặt chẽ, anh vẫn không quên mở miệng: “Lát nữa để tớ mượn bộ ngực của cậu!”

Cô cảm thấy toàn thân mình trở nên tê dại, khi ngón tay anh khuấy đảo bên trong, khoái cảm cứ thế ào ào kéo đến, tiếp đó, anh lại đưa thêm một ngón, rồi lại tăng lên hai ngón, tiến vào bên trong khiến cô không ngừng rên rỉ.

Không được, anh sắp không nhịn nổi nữa rồi!

Vội vàng rút tay ra, anh đem phái nam trưởng đau như muốn nổ tung đến trước ngực cô, đưa tay ép chặt bộ ngực trắng nõn, để cho hai đầu ngực mềm mại bắt đầu cọ sát phái nam cứng rắn.

Cô chú ý tới ánh mắt của anh, dường như là rất thoải mái, thế nhưng ngực cô lại bị anh cọ sát tới mức đỏ hồng, nóng quá, lại còn rất đau, tốc độ của anh càng lúc càng mau....

Cô chưa từng thấy ánh mắt của anh tràn đầy thú tính như lúc này, khiến trái tim cô đập lỡ một nhịp.

Anh không ngừng cọ sát, ngay lúc cô cho là mình sắp bị anh cọ đến rách da thì anh lại bắn ra.

Chất lỏng trắng đục bắn lên ngực cô, tại nên một khung cảnh mập mờ, cực kì mê người....

Đường Mật vẫn giữ được thân trong sạch.

Thế nhưng, từ hôm đó cô lại bắt đầu hay mơ thấy mộng xuân.

Trong giấc mơ, nam chính vẫn luôn là Lô Tư Hiền, mà tất cả những động tác ở trong phim A cô từng xem, anh đều làm như vậy với cô, hết lần này tới lần khác. . .

Trời ạ! Cô sắp điên mất rồi, cô sắp biến thành dục nữ rồi.

Đây có phải là quả báo vì cô xem quá nhiều phim A hay không?

Gần đây Lô Tư Hiền cũng thường hay tránh mặt cô, nhất định là anh sợ hai người vừa nhìn thấy mặt nhau sẽ cảm thấy lúng túng, thế nhưng . . . cô lại hết lần này đến lần khác nghĩ đến anh.

Cô thật sự đã biến thành dục nữ rồi!

Giống như hiện tại, bên trong thân thể của cô có một loại cảm giác trống rỗng khó nhịn, giống như có một vật nhọn đang đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể, thật khó chịu. . .

Cô không nhịn được mà cởi quần lót xuống, dưới lớp váy ngắn, cô mở hai chân ra, dùng ngón tay tự vuốt ve bản thân mình.

Cảm giác này. . .thật thoải mái!

Mặc dù không bằng lúc anh làm cho cô, nhưng bây giờ. . . chỉ cần một ít như vậy cũng đỡ rồi!

Đường Mật nhắm mắt lại, tưởng tượng tới lúc Lô Tư Hiền vuốt ve thân thể mình.

Chợt, chuông điện thoại di động vang lên, dọa cô giật mình nhảy cẫng.

Nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, khuôn mặt cô đỏ bừng.

Là Lô Tư Hiền! Sao lại trùng hợp như vậy?

Lúc nào cô làm chuyện xấu cũng bị anh phát hiện!

Bởi vì ngón tay đang dính dịch lỏng của mình cho nên Đường Mật không dám chạm vào điện thoại.

Chuông điện thoại di động vang lên không ngừng, trong lòng cô lại có chút buồn bã mất mát, muốn đi rửa tay, thế nhưng lại phát hiện đầu gối bủn rủn, mà tiếng chuông điện thoại lại vang lên một lần nữa làm cô hết hồn.

Cậu ấy lại gọi nữa rồi. . . có nên nghe hay không đây?

Cô chần chừ, chuông điện thoại bỗng dừng ngừng lại.

Chắc. . . là sẽ không gọi tới nữa đâu!

Thế nhưng cô đã đoán sai, tiếng chuông lại tiếp tục vang lên, cô rút vạt tờ khăn giấy lau tay rồi nhận điện thoại, nhưng cũng không hề lên tiếng.

“Đường Mật?” Giọng nói của Lô Tư Hiền so với bình thường còn to hơn: “Bây giờ tớ muốn gặp cậu!”

“Ừ!” Trong lòng cô cũng muốn như vậy: “Cậu đang ở đâu?”

“Đang đứng trước cửa nhà cậu!”

“Hả?” Cô mừng rỡ không thôi: “Tôi. . . chờ tôi một chút, tôi xuống mở cửa ngay!”

“Tại sao phải chờ một chút? Tớ muốn ngay lập tức! Tớ cho cậu một phút, không xuống thì tớ sẽ đi!” Nói xong, anh cúp điện thoại.

Cậu ấy cúp điện thoại rồi? Đường Mật khó có thể tin được, cô cảm thấy tức giận nhưng không thể ngăn cản trái tim của mình.

Cô vội vàng đứng dậy, chỉ sợ anh sẽ thật sự rời đi.

Cô muốn gặp anh. . . cô rất nhớ anh! Thân thể của cô, trái tim của cô . . .

Khi Đường Mật thở hồng hộc chạy ra mở cửa thì ngay lập tức, một bó hoa hồng xuất hiện trước mắt cô.

Đường Mật nhận lấy, đứng tại chỗ vui vẻ đếm: “Một bông, hai bông. . . chín bông, mười bông, mười một bông! Cậu tặng tôi 11 đóa hoa hồng, có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Cô nghiêng đầu, thích thú nướng mảy, trên mặt tràn đầy vui vẻ.

(11 hoa hồng = chỉ yêu mình em Description: =D)

“Đi tới tiệm bán hoa trước nhà cậu, cảm thấy rất thích hợp với cậu thì mua thôi, cậu đừng suy nghĩ nhiều!”

Trong lòng Đường Mật đã trở nên ngọt lịm, thế nhưng ngoài miệng vẫn chưa chịu buông tha: “Trên đường từ nhà cậu đến nhà tôi không có tiệm bán hoa nào, nếu tôi nhớ không lầm, hình như là cậu đi đường vòng. . .”

“Tớ mua hoa tặng cậu không được sao?” Anh cắt đứt lời cô rồi lại nhanh chóng hỏi cô, sâu trong đôi mắt như có một ngọn lửa đang cháy hừng hực.

Đường Mật đỏ mặt, lắp bắp nói: “Cám ơn!”

Cô nghiêng người sang một bên để cho anh bước vào, sau đó đóng cửa lại: “Cậu muốn uống gì? Nước ép phúc bồn tử được không?”

Cô cầm bó hoa, trực tiếp đi vào trong phòng bếp để lấy nước trái cây.

Đem nước trái cây đặt lên bàn, cô lại cầm hai ly thủy tinh ra ngoài.

“Tớ tự lấy được rồi!”

Giọng nói của anh đột nhiên vang lên ở sau lưng khiến cho cô hơi kinh ngạc, bó hoa trên tay rớt xuống đất, theo bản năng, cô khom lưng xuống nhặt, lại nghe thấy một tiếng thở dốc nặng nề vang lên từ phía sau.

Trong đầu chợt lóe lên, dường như nghĩ ra điều gì, toàn thân cô bỗng chốc đỏ bừng.

Chết rồi! Cô vội vàng ngồi sụp xuống để cho làn váy che đi cặp mông trần trụi.

Mới vừa rồi. . . cô còn chưa kịp mặc quần lót mà đã chạy xuống lầu!

Sao lần nào cũng để cho cậu ấy thấy những hình ảnh đẹp mắt như vậy chứ?

“Đường Mật, cậu. . .” Dục vọng của anh trong nháy mắt trở nên căng to.

“Tôi. . . tôi lên lầu trước.” Cô muốn lên lầu mặc quần lót.

Thế nhưng anh lại nắm chặt cổ tay cô, kéo cô ôm vào trong ngực, cô nhìn thấy trong mắt anh thoáng qua một tia lửa cuồng nhiệt, tia lửa này như muốn khảm cô vào trong lòng để thiêu đốt, khiến cho cô theo bản năng muốn chạy trốn.

Anh ôm chặt cô, không cho cô né tránh mình, giây kế tiếp, môi của anh đột nhiên hạ xuống, bao phủ trọn vẹn đôi môi anh đào của cô, mút lấy môi cô, cô bị anh hấp dẫn, theo bản năng khẽ mở cánh môi, anh lập tức đưa lưỡi tiến vào trong miệng thưởng thức vị ngọt ngào, mút rồi lại mút, muốn ngừng mà không được.

Anh khao khát cô, ham muốn cô, thân thể anh như đang gào thét, dục vọng của anh trướng đau, đầu lưỡi của anh mút hết hương vị ngọt ngào trong miệng cô, không buông tha cho chiếc lưỡi non mịn, quần quít rồi mút chặt.

Cô khẽ thở dốc, trong miệng đều là hương vị của anh, vòng quanh chóp mũi đều là hơi thở của anh.

Cô cảm thấy bụng dưới nóng lên, gương mặt phỉm hồng, tất cả giác quan bỗng trở nên nhạy cảm, nhịp tim cũng tăng vọt.

Anh bá đạo dán sát vào thân thể của cô, phách nam giữa hai chân, mặc dù cách một lớp quần nhưng lại khiến cô không thể coi thường.

Cô then thùng đỏ mặt, vịn vào thân thể: “Cậu. . .buông tôi ra!”

“Tớ không buông!”

Ánh mắt anh vô cùng nghiêm túc, hai tay còn trực tiếp phủ lên bầu ngực đầy đà: “Là cậu dụ dỗ tớ trước!”

“Cậu. . .” Cô híp mắt, suy nghĩ có nên cho anh một bài học hay không.

“Mật, trong trái tim tớ, cậu là một thứ gì đó rất đồi ngọt ngào, khiến cho tớ ngày nhớ đêm mong. . . cậu sẽ không nỡ lòng nào đánh tớ bị thương chứ? Tớ chẳng qua chỉ là. . .” Anh than nhẹ một tiếng, thổi khí vào tai cô: “Quá nhớ cậu mà thôi. . .”

Toàn thân Đường Mật bỗng trở nên run rẩy, trong nháy mắt, đầu gối của cô trở nên mềm nhũn.

Anh ôm cô rất chặt, cũng phát hiện ra sự khác thường của cô.

“Sự thật là. . . cậu cũng rất nhớ tớ!” Lô Tư Hiền tà mị cười một tiếng, ánh mắt như đang phóng điện: “Cậu xem phim A nhiều như vậy, có muốn thử làm nữ chính thật sự một lần không? Tớ sẽ rất nhẹ nhàng, rất nhẹ nhàng. . .”

Lời đề nghị của anh khiến lòng cô khó nhịn, đôi mắt sáng không khỏi ngước lên nhìn anh.

Nếu như đây là anh. . . cô thật sự muốn!

Cô nghe thấy lòng mình trả lời như thế.

“Mật?” Giọng nói dịu dàng của anh truyền vào tai cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại có chút sửng sốt. Cô chưa bao giờ trông thấy ánh mắt anh dịu dàng đến thế, thì ra anh cũng có lúc dịu dàng thế này, khiến cho người ta như muốn đắm chìm vào trong đó. . . .

Khuôn mặt xinh xắn khẽ ửng đỏ, cô mím môi không nói một câu.

Lô Tư Hiền nhìn thấu sự khao khát trong đôi mắt cô, bàn tay anh dọc theo sống lưng trượt xuống cặp mông tròn, ghì chặt mông đẹp để cho cô áp sát vào cây gậy nóng bỏng của anh: “Cậu có sức ảnh hưởng rất lớn đối với tớ!”

To như vậy. . . lại nóng bỏng như vậy!

Đường Mật vịn chặt vai anh, nhắm mắt lại, thân thể khẽ run lên.

Anh cúi xuống hôn cô, giống như một con mãnh thú bị bỏ đói lâu ngày, đầu lưỡi linh hoạt trượt vào, tham lam mút lấy hương vị ngọt ngào, dây dưa với chiếc lưỡi phấn hồng nóng bỏng, hô hấp của hai người càng lúc càng dồn dập, khi anh tách ra, nước bọt lại như không muốn xa rời, dây dưa tạo thành một sợi chỉ bạc.

Bàn tay anh trượt thẳng vào trong ngực cô, trực tiếp ôm lấy bầu ngực mềm mại khiến cô rên lên một tiếng, âm thanh cực kỳ mê người.

Ham muốn của anh càng lúc càng dâng cao, âm thanh nức nở của cô tựa như đang thúc giục, khiến anh cảm thấy đói khát tới cực điểm.

Anh cởi áo của cô ra, đẩy áo ngực lên cao, nhìn bầu ngực bị ép chặt, máu nóng trong người xen lẫn với dục vọng càng lúc càng dâng trào mãnh liệt.

Anh dùng ngón tay vân vê nụ hoa non nớt, hết xoa rồi lại kéo, không ngừng kích thích cô.

Cô khẽ rên nhẹ một tiếng, âm thanh rất dễ nghe, anh dùng miệng ngậm nụ hoa của cô, bên còn lại cũng bị bàn tay nóng bỏng của anh trêu đùa, miệng vẫn không ngừng mút.

Ánh mắt cô trở nên mông lung, hai má phồng hồng, mà bàn tay ở trên người anh cũng bắt đầu dao động.

Không lý nào để cô cởi hết mà anh vẫn còn ăn mặc chỉnh tề như vậy chứ?

Vừa hưởng thụ được môi lưỡi của anh vuốt ve, vừa cởi từng nút áo sơ mi của anh, rồi lại lục lọi, kéo khóa quần của anh xuống. . . .

“Cậu cố tình muốn tớ cởi hết phải không?” Anh cất giọng nói khàn khàn, phảng phất mang theo chút ý cười.

“Đương nhiên!” Cô thẳng thắn thừa nhận, hai tay vẫn tiếp tục động tác.

Lô Tư Hiền vô cùng phối hợp, cho đến khi toàn thân anh chỉ còn một chiếc quần lót thì cô nhìn thẳng đến hình dáng rõ ràng, đặc trưng của phái nam, lại cảm giác có gì đó từ trong người mình đang chảy ra, hai chân không tự chủ khép chặt lại.

Mà quần áo của cô cũng bị anh cởi ra, chỉ còn chừa lại một chiếc quần lót, làn da trắng như tuyết đã xuất hiện một lớp ửng hồng, đáng vẻ xinh đẹp đến mê người.

Để ý tới hai chân cô đang khép chặt, ánh mắt anh trở nên sâu hơn: “Cậu. . . có phải đã ướt rồi đúng không?”

Khuôn mặt xinh xắn lập tức nóng lên, cô liếc xéo anh, khẩu thị tâm phi vội vàng trả lời, có chút chột dạ: “Không có!”

“Vậy. . . sao?” Anh đương nhiên là không tin, bàn tay đã phủ lên nơi đó, cảm nhận được sự mềm mại và ẩm ướt: “Đây là cái gì?”

Anh giơ tay lên, ngón trỏ và ngón giữa nhẹ nhàng tách ra, dịch lỏng trong suốt dính trên tay anh hiện ra một cách rõ ràng.

Gương mặt cô lập tức trở nên đỏ rực!

5. Chương 5

Một tay Lô Tư Hiền ôm eo Đường Mật, để cô tựa vào bàn ăn ở phía sau, sau đó anh lại đề xuống người cô, miệng lưỡi không ngừng liếm mút nụ hoa ngẩng cao, quãng vú của cô nho nhỏ, trông rất đẹp, hấp dẫn ánh mắt của anh.

Anh tách hai chân cô ra, nhìn thẳng vào cánh hoa ướm át kiêu diễm, bên trong còn có vài giọt nước trong suốt.

“Thật là đẹp. . .” Anh cảm thấy tạo hóa thật thần kỳ, cũng cảm thấy vẻ đẹp của cô là độc nhất vô nhị: “Chỗ này của cậu là đẹp nhất. . .”

“Cậu đã từng thấy của người khác?” Giọng nói của cô cao vút, vẻ mặt không vui, dùng chân đá anh.

“Không có!” Lô Tư Hiền lắc đầu, nhìn thấy vẻ ghen tuông trên khuôn mặt cô, trong lòng anh rất vui, thế nhưng lại không dám lộ rõ, chỉ cẩn thận nói: “Ý của tớ là. . . mặc dù tớ chỉ nhìn mỗi cậu, nhưng trong mắt tớ, cậu là người đẹp nhất trên thế giới này, cũng là người duy nhất mà tớ muốn.”

Đường Mật vui vẻ nở nụ cười, hai tay khoanh trước ngực, cô không quá hài lòng với câu trả lời của anh, nhưng. . . vẫn có thể chấp nhận được.

Thừa dịp cô đang phân tâm, Lô Tư Hiền dùng tay trêu chọc bên ngoài hoa huyệt, khiến cho cô không khỏi thở gấp.

Chỉ mới trêu đùa một chút mà đã làm cô tiết ra nhiều dịch lỏng như vậy. . . .

Ngón tay thon dài của anh xoa nhẹ vào núm hoa của cô, hương thơm lan nhẹ ra bốn phía, anh không nhận được mà đưa mũi lại gần rồi hít vào thật sâu, sau đó dùng chóp mũi day nhẹ lên cửa huyệt khiến cô khẽ run lên.

Anh lấy ngón cái và ngón trỏ chạm vào hoa hạch khiến toàn thân cô run rẩy.

Ngẩng đầu nhìn cô, trên chóp mũi anh còn dính theo chút dịch lỏng trong suốt khiến cho cô càng thêm xấu hổ, cô thật sự chảy ra nhiều như vậy sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Mật lại đỏ lên, không dám nhìn nữa.

Khuôn mặt đẹp trai của Lô Tư Hiền lại một lần nữa ghé sát vào hoa huyệt đang khẽ đóng khẽ mở, nhẹ nhàng thổi khí khiến toàn thân cô rung động, nơi nào đó kịch liệt co rút vài cái.

Anh nhướn mi cười khê: “Nơi này của cậu quả thật là không chịu được trêu chọc mà!”

Anh duỗi ngón tay thon dài, nhẹ nhàng tiến vào cửa huyệt, lập tức bị bức tường bên trong cô vây chặt.

Có vật lạ xâm nhập khiến cô khẽ nhúm mày, nhưng kỹ thuật của anh quá cao siêu, lúc nhanh lúc chậm, chạm vào hoa hạch của cô, khiến đầu óc cô trở nên tê dại, lửa nóng từ dưới bụng chậm rãi lan ra.

Cô theo bản năng vặn vẹo eo thon, để ông và eo tiến đến gần anh hơn, để cho anh càng dễ dàng thâm nhập, trêu chọc ham muốn của mình.

Ngón tay dài đột nhiên rút ra, khiến cô cảm thấy trống rỗng, mắt đẹp đã hơi ươn ướt không khỏi liếc nhìn anh, hai má đỏ bừng đã nhiễm màu dục vọng.

Đầu ngón tay của anh ở trước cửa huyệt nhẹ nhàng uốn lượn, lại đột nhiên chui vào khuấy động một phen, rồi lại đột nhiên lui ra ngoài vờn ve cánh hoa, khiến cô nức nở, toàn thân đã nhiễm tình dục.

Anh trêu chọc làm cô khó nhịn, nhưng bản thân mình vẫn không được thỏa mãn, động tác trêu chọc khiến cô yêu kiều thở dốc, âm thanh rên rỉ mê hoặc lòng người.

Lô Tư Hiền nhìn cánh hoa non mọng đã trở nên ướt đầm, thân thể của cô run rẩy truyền đến khoái cảm sung sướng chân thực nhất, ngay cả ái dịch tiết ra cũng càng lúc càng nhiều. . . .

Anh chỉ hận không thể đem phái nam đang trưởng thành tiến vào trong cửa huyệt xinh đẹp của cô, tiến vào vị trí quan trọng nhất ——

Nhưng. . . . vẫn chưa được!

Anh âm thầm nhẫn nại, dù thế nào cũng phải để cô cam tâm tình nguyện cho anh tiến vào, cam tâm tình nguyện dâng mình cho anh.

Anh đẩy hông về phía trước, đem phái nam ra khỏi quần lót, đặt lên nơi tư mật xinh đẹp của cô, khẽ chạm vào cô, nhẹ nhàng cọ sát giữa hai đùi, cũng vì cô quá mức ẩm ướt mà trở nên trơn trượt.

Phái nam không ngừng cọ sát giữa bắp đùi của cô, vật nóng bỏng cứng rắn giống như có thể tùy lúc mà xông vào bên trong cửa huyết non mịn.

Đường Mật vừa thích lại vừa sợ, mỗi một lần anh đụng chạm khiến trong lòng cô vừa có chút bất mãn lại có chút sáng khoái, cô nức nở: “Ừm. . . thật là muốn. . .”

Quần lót của anh đã bị ái dịch của cô thấm ướt, thế nhưng anh lại không dám cởi xuống, một khi đã cởi xuống thì anh sẽ hoàn toàn mất khống chế.

Anh cúi người, dùng môi lưỡi nhắm nháp mật ngọt đang tuôn ra ồ ạt, phát ra tiếng chóp chép: “Mật. . . cậu thật ngọt!”

Đường Mật vận vẹo thân thể, cảm giác như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, tất cả suy nghĩ đều ngừng lại, chỉ có cảm giác nóng rực như đang muốn thiêu cháy cô, khiến cô mất đi khống chế.

Cô lắc hông, không nhịn được mà khát vọng nhiều hơn: “Vào đi. . .”

Đầu lưỡi của anh vốn đang liếm láp cánh hoa non mềm, cô giãy giụa lại càng thêm kịch liệt, toàn thân run rẩy khiến cho ái dịch lại một lần nữa tràn ra.

Anh mút rồi lại mút, trên mặt đều mang theo hương vị ngọt ngào của cô. Cô thật sự quá nhiệt tình. . . .

Anh mút nhẹ hoa hạc, mút vào rồi nhả ra, sau vài lần như vậy, anh dứt khoát ngậm vào trong miệng rồi lại đứng dậy, đem hương vị ngọt ngào đó truyền vào trong miệng cô.

Là hương vị của chính cô! Cô khiếp sợ mở mắt nhìn anh, không biết phải làm thế nào.

“Nuốt xuống!” Anh thấp giọng nói, khẽ gọi tên cô: “Mật. . . Em là Đường Mật của riêng anh!”

Phái nam của anh khó nhịn, cọ sát vào nơi tư mật của cô, đem lại cho cô khoái cảm dào dạt, cảm giác ngứa ngáy khiến cô càng lúc càng cảm thấy không đủ.

“Hiền, vào đi. . .” Cô vô cùng xinh đẹp, giọng nói cũng ngập tràn sắc dục.

Cô không chỉ nói mà còn vươn tay giúp anh cởi quần lót xuống.

Vật cứng rắn màu đỏ tím lộ rõ đường gân, lớn đến kinh người cứ như vậy mà hiện ra trước mắt.

“Cậu. . . không khó chịu sao?” Cô vươn tay nắm lấy, rồi lại nhìn thấy trong mắt anh như đang có lửa cháy hừng hực, dường như anh đã nhẫn nhịn vô cùng cực khổ: “Không cần nhịn nữa, Hiền. . .”

Cầm lấy phái nam đỏ ngầu, cô cúi xuống khẽ liếm vào lỗ nhỏ trên đỉnh.

“Dừng!” Anh run lên một cái, phía trên lỗ nhỏ không nhịn được mà chảy ra một chút dịch lỏng màu trắng.

Đường Mật khẽ sững sốt rồi lại bật cười, cô cười đến vô cùng quyến rũ, vô cùng mê người: “Hiền. . . Nếu cậu muốn tôi, cậu mới đúng là Hiền, nếu không. . . cậu không phải là Hiền!”

Cô cười đến vô cùng ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi khiến trong lòng anh như đang nở hoa, cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

“Đây là do em nói!” Anh thấp giọng gầm lên, phái nam trưởng đau đến nỗi như sắp nổ tung.

“Là tôi nói!” Cô nở nụ cười vừa ngọt ngào lại vừa quyến rũ.

Anh đã nhẫn nhịn vì cô đủ rồi! Cô không muốn để anh phải nhẫn nhịn nữa.

Bởi vì, cô cũng rất muốn anh. . . .

Đôi mắt của Lô Tư Hiền càng trở nên sâu thẳm, toàn thân nóng rực, phái nam to lớn đặt ở trước hoa huyết ướm át của cô: “Mật. . . vì anh, cố gắng chịu đựng một chút!”

Dứt lời, cậu đẩy thất lưng, xuyên qua nơi non mềm của cô ——

Cô lập tức đau đến ứa nước mắt, cảm giác đau đớn ở trong cơ thể khiến cô không nhìn được mà đưa tay đánh vào mắt trái của anh, con mắt ‘gấu trúc’ dần dần xuất hiện.

Bên trong cơ thể của cô liên tục co rút, siết lấy anh thật chặt, thật chặt. . . .

Anh nhanh chóng bắt lấy tay cô để lên trên đầu, đề phòng cô đánh lén, một tay kia vịn lấy hông của cô, không ngừng tiến về phía trước.

Cô rất ấm áp, rất chặt. . .

Đường Mật lắc mông muốn né tránh, thế nhưng lại bị Lô Tư Hiền ghì chặt, anh tiến vào lúc nông lúc sâu, cảm giác đau đớn dần dần biến thành khoái cảm, từng chút từng chút một ập tới, càng lúc càng nhiều. . . .

Anh rút ra đến gần cửa huyết rồi lại mạnh mẽ đâm vào, cọ sát vào mỗi một nơi bên trong cơ thể cô, khiến cô run rẩy mà cất lên từng tiếng nức nở.

Hoa huyết bị xâm nhập, vách tường bị cọ sát, cô thở khê cảm thụ vật to lớn của anh, cảm thụ anh ở bên trong cô không ngừng khuấy đảo, không ngừng tiến vào rút ra.

Bên dưới của bọn họ kết hợp lại một chỗ, anh nhìn thẳng vào hoa tâm non mịn của cô, ngưng mắt nhìn hình ảnh thâm đặng khi mình bị cô phun ra nuốt vào: “Em thích nhìn nhất là chỗ này đúng không. . . .”

Anh để cô nhìn về nơi hai người giao hợp, ái dịch chảy ra rất nhiều, trên phái nam to dài của anh còn có chút vết máu li ti, tượng trưng cho trinh tiết của cô đã bị mình phá hủy.

Hình ảnh quá mức dâm mỹ. . . mà cái này, chính là hình ảnh không nên thấy giữa hai người bạn thân!

Khuôn mặt của Đường Mật bỗng chốc đỏ bừng như đã hiểu ra.

Anh lại không ngừng rút ra đâm vào, một lần lại một lần đều tiến vào nơi non mềm sâu nhất, thật sự. . . rất nhanh!

Cô ngậm nga thành tiếng, ái dịch hưng phấn theo động tác của bọn họ mà chảy ra ngoài, khiến nơi giữa hai chân cô trở nên ướt đầm, thấm ướt lên cả phái nam to lớn của anh, trông có vẻ trong suốt, mà sự nhiệt tình của cô cũng khiến phía dưới của bọn họ càng chảy nước ra nhiều hơn.

“Mật. . . Đường Mật. . . Đường Mật. . .” Mỗi

lần anh gọi tên cô đều sẽ dùng lực thúc mạnh vào bên trong cô, đem tay cô đặt trên vai mình.

Linh hồn và thể xác của cô đều đắm chìm trong cơn say hoan ái, hai tay ôm chặt lấy cổ của anh, không ngừng gọi tên: “Hiền...a...thật mạnh....tôi rất thích....”

Bên dưới không ngừng va chạm, anh gia tăng tốc độ, đẩy nhanh động tác, mạnh mẽ tiến vào.

Cô nâng mông, khi anh đẩy về phía trước thì cô cũng xê dịch góc độ để cho anh có thể tiến vào bên trong cơ thể mình sâu hơn, cảm thụ mình được anh lấp đầy khiến cho cô cảm thấy vô cùng sung sướng.

Mỗi một lần anh đều mạnh mẽ và cuồng dã cắm sâu vào trong cơ thể cô, cô có cảm giác mình sắp bị đánh bay, lại càng có cảm giác như được anh mang tới thiên đường, ý loạn tình mê, không còn biết trời trăng gì nữa!

Cô dùng sức kẹp chặt anh, anh mạnh mẽ tiến vào trong cô, bọn họ giống như đang thi xem ai có thể chịu đựng lâu hơn, ai cũng không muốn bị thua cuộc....

Thế nhưng, ai bảo cô là phụ nữ, thể lực trời sinh nhất định không thể thắng được đàn ông.

Anh rút ra rồi lại mạnh mẽ đâm vào, lần nào cũng chạm vào nơi sâu nhất, không biết bao nhiêu lần, cô cũng không thể nào đếm được.

“A...đừng....”

Cảm giác ê ẩm và tê dại đồng thời xuất hiện trong cơ thể cô, khiến cô run rẩy, khiến cô cảm giác mình không còn chút sức lực nào.

Bên trong cơ thể của cô co rút một cách kịch liệt khiến anh phải thở gấp, cất giọng khàn khàn: “Mật, em kẹp anh chặt quá!”

“Tôi không có....”

“Em có!” Anh nặng nề ngậm đầu vú bên trái đang đung đưa của cô.

Cô run rẩy, yếu ớt phản kháng: “Không có....A!”

Anh thật đáng ghét, không hề báo trước mà lại tiến vào trong cơ thể cô!

Chất lỏng hoan ái cũng theo đó mà chảy ra, cô nhìn thấy, lại cảm giác khuôn mặt mình như bị thiêu cháy.

Cô lắc đầu, cánh hoa sưng tấy bị anh cọ sát tới mức nóng lên, cơ thể không chịu nổi dòng điện kích thích này khiến cô không ngừng co rút, siết chặt lấy anh.

Mồ hôi ướt đầm trên lưng anh, cũng ướt đầm trên khuôn mặt đang kinh ngạc, bởi vì cô đạt tới cao triều mà siết chặt tới mức anh không kịp không chế, anh mạnh mẽ thúc vào mấy cái rồi cũng theo cô mà bắn ra....

“Lô Tư Hiền!”

Đường Mật nghiêng rặng nghiêng lợi mà nhìn anh chăm chăm, chất lỏng màu trắng chảy ra từ bên trong hoa huyệt khiến cô nổi giận, ái dịch xen lẫn một chút tơ máu khiến cô giận đến mức không kìm chế được.

“Tôi chưa nói là để cho cậu bắn vào bên trong!” Nhìn mắt trái của anh bị mình đánh bầm tím, cô thật sự muốn bổ sung vào bên còn lại cho đều.

Lô Tư Hiền theo trực giác mà lấy tay che mắt phải lại: “Mật, dịu dàng một chút!”

“Dịu dàng? Chẳng phải cậu nói bề ngoài tôi giống phụ nữ nhưng tính cách lại như đàn ông đó sao? Cậu đã nói vậy thì tôi còn dịu dàng cho ai xem!” Cô chống hông, vẻ mặt bất bình.

Anh lại chú ý tới bầu ngực cao vút của cô, quầng vú xinh đẹp, đầu vú khê rung động, khiến trái tim anh cũng nặng nề chấn động, nhìn bầu vú đung đưa, lại càng thêm chấn động....

Anh nuốt nước bọt, hầu kết trượt lên trượt xuống, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, toàn thân bốc lửa, phái nam vừa mềm nhũn lại từ từ ngóc đầu dậy.

“Lô Tư Hiền, cậu...đừng nói là cậu muốn nữa chứ?” Đường Mật kinh ngạc nhìn chăm chăm vào cây gậy nóng rực của anh, sau đó trực tiếp vươn hai tay ra nắm lấy nó.

Anh rên lên một tiếng, phái nam nhảy cảm bị cô nắm chặt truyền đến sự run rẩy đầy hưng phấn.

“Lô Tư Hiền, tôi nói cho cậu biết, lần sau nếu cậu còn dám bắn vào bên trong một lần nữa thì tôi nhất định bẻ gãy cây gậy này của cậu!”

Cô nặng nề nhéo phái nam của anh một cái, lại thấy khuôn mặt anh nhú lại vì đau đớn, trong lòng cô thoáng qua một chút bất an và không đành lòng, vội vàng buông tay ra, “Cậu dùng phòng tắm dưới lầu đi, tôi muốn lên lầu tắm.” Cô cúi đầu nhặt quần áo của mình, tùy tiện mặc vào, sau đó từ từ bước lên lầu hai.

Giữa hai chân lại truyền đến cảm giác kỳ quái, càng lúc càng rõ ràng, mơ hồ lại có chút cảm giác đau, khiến cô không khỏi nhíu mày, quay đầu lại trừng mắt nhìn Lô Tư Hiền một cái.

Nếu như ánh mắt của cô là mũi tên thì anh đã sớm bỏ mạng từ lâu!

Lô Tư Hiền nhếch lên một nụ cười khổ. Cô gái anh thích quả nhiên là không giống người bình thường!

Thật may là ‘em trai’ của anh vẫn không sao, nếu không thì ‘tính phúc’ của cô sẽ bị diệt trong tay của cô rồi!

Ôi! Ai bảo người anh yêu là cô cơ chứ?

Biết rõ cô là một ngọn lửa, mà anh lại cứ như thiêu thân muốn lao đầu vào!

Chẳng qua, may mắn là cô còn muốn có ‘lần sau’!

Ha ha...! Lần sau... anh bắt đầu mong đợi rồi đây!

Khỏe môi khê cong lên, Lô Tư Hiền nhẹ nhàng huýt sáo vài cái, sau đó đi vào trong phòng tắm.

“Lô Tư Hiền, rốt cuộc là tay của cậu có sức hay không vậy? Mấy túi đồ sắp rách xuống đất rồi!”

Đường Mật gọi điện thoại cho Lô Tư Hiền, cũng chẳng quan tâm anh có rảnh rồi hay không, cô bắt anh phải đến ngay địa điểm mà mình chỉ định.

Thì ra, cô đến một cửa hàng lớn ở gần đó để mua đồ, lại đứng dịp mua một tặng một, dĩ nhiên là cô không thể bỏ qua, mà kết quả sau khi điên cuồng mua sắm chính là, cô không thể nào xách nổi. Vì vậy, cô gọi cho Lô Tư Hiền, mà anh cũng rất nghe lời mà vội vàng chạy tới.

Hai tay Lô Tư Hiền cầm túi đồ ăn mà Đường Mật đã mua, bởi vì dạo này khí hậu nóng bức, cho nên cô mua tới sáu chai soda loại 2 lít và mấy lon nước ngọt, tất cả đều do Lô Tư Hiền phụ trách.

Cô chỉ cầm một thùng giấy có dán băng keo, bên trong chứa đầy kem cây và kem hộp.

MNhìn thấy hai tay anh không còn chút sức lực nào, cô dừng lại dùng lời nói khích anh: “Lô Tư Hiền, rốt cuộc cậu có phải là đàn ông hay không? Mới đi có nửa đường thôi mà trông cậu cứ như sắp ngã xỉu tới nơi rồi!”

Lô Tư Hiền khó hiểu nhìn cô, trong miệng lẩm bẩm vài câu cô không nghe rõ. “Cậu không phục? Đang mắng thầm tôi có đúng không?” Chính xác là cô đang muốn dùng lời nói để khích anh.

Anh cố ý dựa đến gần cô, không chừa cho cô chút khoảng cách nào, dùng âm thanh mập mờ đủ cho hai người nghe: “Tôi có phải đàn ông hay không, chẳng phải cậu đã từng thử qua rồi hay sao? Sao còn hỏi?”

Khuôn mặt trái xoan của Đường Mật ngay lập tức ửng hồng, cô

Khê cắn môi, ăn vạ nói: “Cậu nói gì tôi nghe không hiểu.”

“Cậu đỏ mặt.” Lô Tư Hiền vạch trần sự thật.

“Bởi vì thời tiết quá nóng, chúng ta đi nhanh một chút, tôi không muốn phơi nắng đâu!”

Đường Mật hốt hoảng bước chân về phía trước, Lô Tư Hiền chấp nhận sai bước theo sau.

Cô gái này Thật sự coi anh là người khuôn vác miễn phí mà!

“Hả? Đây không phải là ... Lô Tư Hiền sao?”

Lúc bóng lưng của Đường Mật rẽ vào một góc đường, anh đang định đuổi theo thì phía sau lưng truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Lô Tư Hiền còn chưa kịp quay đầu lại thì đối phương đã chạy đến trước mặt anh, vui vẻ nói: “Thật sự là cậu? Trùng hợp quá.”

Trùng hợp? trùng hợp chỗ nào? Đoạn đường này người đến người đi, cũng không phải là dành riêng cho anh.

Anh gật đầu rồi nhìn về góc đường nơi Đường Mật biến mất, khê thở dài.

Mình không đuổi theo, vậy mà cô ấy lại không phát hiện ra sao?

Dương Viên Nguyệt cười đến hai mắt cong lên, ình cảm trong lòng đối với Lô Tư Hiền vẫn khó có thể dứt bỏ: “Thật vui vì có thể gặp cậu ở nơi này, cậu mua nhiều đồ như vậy sao? Nhất định là rất nặng, để tôi xách giúp cậu.”

“Không cần!” Chẳng may bị Đường Mật nhìn thấy thì anh nhất định sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Mặc dù Đường Mật không thừa nhận trong lòng đã tồn tại hình bóng của anh, nhưng anh nhìn ra được sự quan tâm của cô đối với mình, vì mình mà ghen tuông, chẳng qua là trong lòng cô vẫn hậu tri hậu giác ... không! Có lẽ nên nói là “Chết cũng không chịu thừa nhận” mới đúng.

“Không sao đâu! Cậu xách nặng như vậy, hai người xách sẽ nhẹ hơn một chút! Dương Viện Nguyệt vươn tay đỡ lấy một túi đồ trong tay Lô Tư Hiền.

Anh nói lời từ chối, vô dụng, ngăn cản hành động của cô ta, cũng vô dụng.

Đường Mật phát hiện Lô Tư Hiền khôn còn đi theo sau mình, cô quay lại tìm anh, lại trông thấy một màn như vậy, lửa giận trong lòng từ từ bùng lên.

Hai người ở trên đường lồi lồi, kéo kéo còn ra thể thống gì.

“Lô Tư Hiền” cô hô to một tiếng, thở phà phò xông lại: “Cậu muốn cùng nữ sinh liếc mắt đưa tình thì cũng phải đem đồ về nhà cho tôi rồi muốn làm gì thì làm chứ!”

“Thì ra là cậu ... xin chào!” Dương Viện Nguyệt e lệ nói nhỏ, ánh mắt dịu dàng đáng yêu, trong veo như nước nhìn Lô Tư Hiền: “Lô Tư Hiền, nếu là đồ của cô ấy thì chúng ta đừng cầm giúp cô ấy, mắc công lòng tốt không được báo đáp!”

Trời ạ! Hai người bọn họ tiến triển tới mức có thể gọi tên thân mật như vậy từ lúc nào rồi hả? Lại còn “Chúng ta” nữa chứ?

Ánh mắt của Đường Mật tràn đầy căm tức, lửa giận bùng bùng, không giống như vẻ ngoài xinh đẹp của cô.

“Không xách thì không xách! Lô Tư Hiền, cậu để xuống đi, tôi thành toàn cho hai người.” Đường Mật nhìn anh chằm chằm.

Lô Tư Hiền hiểu rõ, cô ngoài miệng nói không thật với lòng mình, cũng bởi vì vấn đề thể diện, anh lặng lẽ thở dài một cái, cung chả nói câu nào liền trực tiếp xách túi trên tay, đi về hướng nhà cô.

Nếu như anh thật sự đặt đồng đồ này xuống, với tính cách của Đường Mật, nhất định sẽ ghi thù, tương lai của anh tuyệt đối sẽ không có ngày tốt đẹp, quan trọng hơn chính là, từ nay về sau cô nhất định sẽ không để ý tới anh nữa.

“Tư Hiền, Đường Mật không nhờ cậu giúp, sao cậu còn phải quan tâm đến cô ấy?” Dương Viện Nguyệt ghen tị nói.

“Bởi vì ... tôi tự nguyện muốn giúp cô ấy!” Lô Tư Hiền đáp, cũng không quay đầu lại.

Đường Mật lấy dáng vẻ người chiến thắng, đắc ý nhìn Dương Viện Nguyệt, vẻ mặt khinh thường nói: “Cậu cũng thấy rồi đây, tôi không có ép buộc cậu ấy ... tôi cũng thật lòng muốn giúp hai người, chỉ là cậu ấy không muốn vậy.”

Dương Viện Nguyệt oán hận trừng mắt nhìn Đường Mật.

“Trừng mắt nữa à? Trừng nữa thì tôi dùng cô làm bao cát để luyện taekwondo đấy!” Đường Mật mới không thèm sồn cô ta đâu!

“Đồ con gái hung dữ.” Dương Viện Nguyệt trông thấy Lô Tư Hiền đã đi xa nên nói chuyện cũng không hề khách khí: “Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày cậu bị Lô Tư Hiền vứt bỏ mà thôi, cô căn bản không xứng với cậu ấy!”

“Đó là chuyện nhà tôi, không mượn cô quan tâm!” Cô không sợ đâu.

Là Lô Tư Hiền nguyện ý để cho cô sai bảo, cũng không phải là do cô bức bách cậu ấy.

Dương Viện Nguyệt nghiêng răng nghiêng lời, tức giận dậm chân vài cái, sau đó không cam lòng mà rời đi.

Cô sẽ không buông tha sẽ dằn như vậy, chỉ cần có cơ hội, cô nhất định sẽ loại trừ tình địch Đường Mật này, như vậy mới hả lòng hả dạ.

Nói về thuật phòng thân, cô cũng không luyện tập, nhưng nói về tâm cơ, cô tuyệt đối sẽ không thua Đường Mật đâu!

Đường Mật tính tình trẻ con, hướng về bóng dáng của Dương Viện Nguyệt làm mặt quỷ. muốn giành dần ông với cô sao, xin lỗi không có cửa đâu!

Lần này cô đã giành thắng lợi!

Ngước mắt nhìn về bóng dáng cao lớn đang bước đi chậm rãi, trong lòng cô cảm thấy ngọt lịm, không khỏi hé môi cười trộm, vội vàng đuổi theo.

6. Chương 6

Học kỳ cũng mau chóng kết thúc, đám học sinh rảnh rồi thì sẽ thảo luận chuyện tốt nghiệp. Mà Đường Mật phụ trách đọc bài diễn văn trong buổi lễ tốt nghiệp thì lại chẳng hề lo lắng.

Kết thúc học kỳ đồng nghĩa với việc không cần phải đi học nữa, đợi đến hôm tốt nghiệp mới phải đến trường, trong khoảng thời gian này, cô ở nhà không có việc gì làm, mỗi ngày đều ăn no ngủ kỹ, ngủ dậy thì sẽ lên mạng để giết thời gian.

Cha mẹ không muốn cô vội vàng đi xin việc làm, mà trong lòng cô cũng đã suy tính hết rồi, khi nào có cảm hứng thì lại mở máy tính, dùng phần mềm đồ họa để

thiết kế ảnh bìa, sau đó gửi lên nhà xuất bản chờ tin tức.

Đúng vậy, cô muốn làm nhà thiết kế, càng muốn làm nhà thiết kế tự do hơn.

Cho dù là cô đăng ký trên mạng, cũng không phải là không có cách nào đạt được mục tiêu, cô là một hội viên kỳ cựu của trung tâm tin học, vì vậy nên được phát thẻ hội viên, cô có thể ở nhà mà vẫn có thể tham gia tất cả các khóa học, gặp chỗ khó hiểu thì có thể học lại.

Hiện tại, cô đang học thiết kế web, thiết kế theo sở thích của riêng mình, rảnh rồi thì lướt qua mấy trang web bán thời gian, nghe ngóng và tìm hiểu một chút, sau đó sẽ gọi điện thoại tới công ty bọn họ để tìm hiểu và thảo luận sâu hơn, phát hiện mình không đủ tiêu chuẩn thì cô sẽ quay trở về để nghiên cứu thêm với giáo viên, tiếp tục đi sâu vào những khóa học chuyên biệt hơn, để có thể đạt được giấy chứng nhận chuyên ngành có liên quan.

Cô không giống Lô Tư Hiền, Lô Tư Hiền đã đến thực tập trong công ty Bách Đại của chú anh để chuẩn bị nhậm chức rồi.

Không biết tương lai bọn họ càng đi càng xa, hay càng đi càng gần đây?

Mặc dù bọn họ đã từng phát sinh quan hệ, nhưng cảm giác của cô đối với anh cũng chỉ hơn bạn bè một chút, vẫn chưa đủ để đạt tới mức độ để gọi là người yêu.

Hoặc có thể, cô cảm thấy mình đã đủ mạnh mẽ, không cần sự bảo vệ của người yêu chẳng?

Một tiếng ‘ding’ thông báo có mail mới vang lên. Vừa mở ra, nụ cười trên mặt cô càng lúc càng lớn.

Quá tuyệt vời! Ảnh bìa của cô đã được trúng tuyển! Có động lực rồi, cô có thể vẽ nhiều thêm một chút!

Hai tay cô ở trước máy vi tính gõ ‘cạch cạch’, động tác nhanh chóng, nụ cười xinh xắn lộ rõ má lúm đồng tiền, trả lời mail vừa gửi tới.

Cô đưa tay mát xa mặt, nhất là vùng dưới mắt được cô ấn ấn thêm vài cái, cảm giác mệt mỏi chậm rãi tiêu tan.

Cô thật muốn đem tin tức tốt này chia sẻ với người khác... rốt cuộc cô đã tìm được công việc đầu tiên rồi!

Đây là lần đầu tiên cô kiếm được tiền, cảm giác thật sự là quá tuyệt vời!

Trong đầu Đường Mật thoáng hiện lên một khuôn mặt đang tươi cười, cô không tự chủ được mà lấy điện thoại ra gọi, người đầu tiên mà cô muốn chia sẻ chính là Lô Tư Hiền.

Điện thoại vừa kết nối, cô liền mừng rỡ nói: “Có rảnh không? Nói cho cậu biết một tin tốt!”

Lô Tư Hiền đang xử lý giấy tờ, khẽ mỉm cười đáp nhẹ một tiếng: “Tin tốt gì?”

“Ảnh bìa của tôi đã được nhà xuất bản phê duyệt rồi!” Cô cao hứng nói.

Anh có thể tưởng tượng ra được sự hưng phấn của cô, cười khẽ nói: “Muốn ăn mừng thế nào?”

“Ăn mừng?” Cô cũng không nghĩ nhiều như vậy: “Không cần đâu, chỉ là muốn có người cùng tôi chia sẻ mà thôi!”

“Anh là người thứ mấy?”

“À... tôi còn chưa nói với những người khác.”

“Nói vậy, anh là người đầu tiên biết đúng không?” Nụ cười của anh càng sâu hơn.

“Chờ anh tan làm rồi sẽ đưa em đi ăn mừng.”

“Ăn mừng thế nào?”

“Bây giờ nói ra thì không phải là ăn mừng nữa, cho nên trước hết cứ để anh giữ bí mật đã!”

“Được, tôi chờ cậu, cậu làm việc đi!” Cô cúp máy, trên mặt vẫn mang theo nụ cười vui vẻ.

Sau đó cô lại gọi điện thoại báo tin tốt này cho cha mẹ, để bọn họ biết, mặc dù cô ngồi chơi ở nhà những vẫn có thể kiếm ra tiền nhé!

Rốt cuộc cô cũng thoát khỏi kiếp sâu gạo rồi, yeah!

Sau khi tan làm, Lô Tư Hiền lái xe tới tìm Đường Mật, anh mặc quần tây áo sơmi, thắt cravat, mang giày da, so với cô, cả người ăn mặc đơn giản quả thật là không phù hợp, cô mặc một chiếc áo cổ lọ, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác rộng thùng thình, nơ bướm màu đỏ kết hợp với quần short ngắn, cộng thêm một đôi giày xăng đan.

“Tôi nói trước, tôi không muốn vì phối hợp với cậu mà phải ăn mặc nghiêm chỉnh, thật sự là quá cứng nhắc rồi!” Đường Mật trưng ra vẻ mặt không đồng tình.

Anh bật cười, đưa tay tháo dây nịt, kéo áo sơmi từ trong quần ra, nới lỏng cravat, sau đó lại cởi hai nút áo sơmi.

“Như vậy tốt hơn nhiều!” Tim của cô đập lỡ một nhịp bởi vì cái dáng dấp đẹp trai đến mức không có thiên lý này của anh: “Cậu định đưa tôi đi đâu?”

“Chúng ta đi đến nơi nào đó ăn xong rồi đi chơi nhé, đồng ý không?”

“Cậu hiểu tôi thật đấy!” Cô ghét bị gò bó, trên khuôn mặt nở một nụ cười rạng rỡ, sau khi mở cửa ngồi vào xe, cô cởi giày xăng đan, khoanh chân ngồi trên ghế.

Anh vòng sang bên kia để lên xe: “Sao không ngồi đằng trước?”

“Tôi không muốn thắt dây an toàn!”

“Nhưng vì lý do an toàn, cho dù em có ngồi phía sau thì anh cũng hy vọng em thắt dây an toàn lại!”

Nghe vậy, cô vội vàng mang lại giày xăng đan, “Chờ một chút!”, sau đó nhanh chóng mở cửa xuống xe, quyết định ngồi ở ghế trước: “Nếu như phải thắt dây an toàn thì ngồi ở đằng trước có thể quan sát tốt hơn, tôi tình nguyện ngồi đằng trước vậy!”

Anh mỉm cười, đợi cô thắt dây an toàn rồi mới lên đường.

“Anh có phiếu giảm giá rửa xe ở đây, mình để xe ở đây cho bọn họ rửa xe rồi đi bộ lòng vòng đến khu ăn vặt gần đây nhé!”

Cô gật đầu, không hề nghi ngờ, lại dùng một ánh mắt mới mẻ để nhìn anh.

“Không ngờ cậu như vậy mà cũng tính toán tỉ mỉ, không những có thể tiết kiệm được phí rửa xe mà còn không mất thời gian chờ đợi.”

Anh chỉ cười không nói, thuận tiện mở cửa xe, sau khi chạy xe thẳng vào chỗ rửa xe thì anh dắt cô đi vào khu trung tâm náo nhiệt, còn chưa tới gần thì cái bụng nhỏ của cô đã bị mùi thơm của thức ăn kích thích, kêu lên vài tiếng ‘rột rột’ rồi.

Trông thấy rất nhiều quán ăn vặt nằm san sát nhau, cô không thể nhịn được mà chạy đến chỗ bán đậu hũ thúi trước, cầm hai xiên đậu lên, trả tiền rồi đưa một cây cho anh, hai người vừa đi vừa ăn, bốn mắt nhìn ngó xung quanh.

Ăn xong, Đường Mật lại trông thấy mấy người đang xếp hàng chờ gà rán, cô chui vào trong đám người hỏi chủ quán: “Loại nào không cần chờ?”

“Loại truyền thống.”

“Được, cho tôi hai phần!”

Sau khi trả tiền, cô mang hai phần gà lớn ra ngoài, mùi thơm ngào ngạt khiến cô không nhịn được mà cắn một miếng to.

“Đường Mật, anh đã nói là sẽ dẫn em đi ăn mừng, sao lần nào em cũng giành trả tiền vậy?” Hại anh muốn làm anh hùng lại không có đất dụng võ.

“Có sao đâu?” Cô liếc mắt nhìn anh: “Nếu không thì, cái nào rẻ để tôi trả, cái nào mắc quá thì cậu trả!”

“Giá cả nơi này đều ổn định.”

“Vậy. . . bây giờ, tôi muốn ăn gì thì cậu mua hết nhé!”

“Không thành vấn đề!” Anh cười nói.

Tay của cô chỉ về nơi bán bánh su kem cách đó khoảng năm mét, miệng vừa cắn một miếng gà vừa nói: “Tôi muốn ăn cái đó, mua cho tôi một hộp đủ vị.”

Anh lập tức tiến về phía trước, cố gắng hoàn thành sứ mạng mua một hộp bánh su kem về cho cô.

“Cái đó có vẻ ăn rất ngon. . . .”

Nhìn theo ánh mắt của cô, anh thấy một tấm bạt màu xanh đang tung bay theo gió: “Cá viên chiên?”

“Đúng, tôi muốn ăn!”

Anh không nói hai lời, lập tức chạy đi xếp hàng. Sau nửa tiếng, trên tay bọn họ đã đầy ắp thức ăn.

“Chúng ta tìm nơi nào đó ngồi ăn đi!”

“Ồ đó! MacDonald. Tôi muốn ăn kem ốc quế, cậu đi mua đi, đưa mấy thứ này cho tôi, chúng ta lên lầu hai ngồi.”

Có Lô Tư Hiền làm chân sai vặt, Đường Mật ăn đến vô cùng ngon miệng, vô cùng thỏa mãn, hoàn toàn không có cảm giác buồn chán như lúc ở nhà.

Khi anh cầm kem ốc quế chạy lên trên lầu hai thì đã thấy cô đang ngồi bên cạnh cửa sổ vẫy vẫy tay với mình, cô đã mở mấy túi thức ăn ra, chờ anh ngồi xuống rồi cùng nhau ăn.

Cô không quan tâm người khác nhìn bọn họ thế nào, đối với cô mà nói, anh là người bạn thân nhất, không ai có thể thay thế được bạn thân, chỉ có anh mới có thể chia sẻ hết

những bí mật của cô, cũng chỉ có anh mới có thể cùng cô lăn lộn trên giường.

Cô có thể nhìn ra được Lô Tư Hiền thích mình, mà cô cũng rất hưởng thụ cảm giác được anh yêu, bởi vì có thể sai khiến anh khiến cô có cảm giác vô cùng thành tựu!

Có phải là cô rất xấu tính hay không? Cô cảm thấy không phải như vậy, bởi vì, cho dù anh bị cô sai bảo thế nào cũng đều cười rất tươi, không hề có chút gì gọi là không tình nguyện nha!

“Lô Tư Hiền, cho dù sau này như thế nào, tôi vẫn thích giữ vững mối quan hệ này của chúng ta!”

“Quan hệ người yêu?” Anh thử dò xét hỏi.

“Tôi cảm thấy không giống như vậy... Tôi không hiểu rõ quan hệ người yêu là như thế nào, nếu như bắt buộc phải ở bên cạnh nhau 24/24 mới là người yêu, vậy thì tôi không muốn, tôi không thích bị ràng buộc. Tôi thích giống như bây giờ hơn.”

“Người yêu cũng không phải là lúc nào cũng ở chung một chỗ.” Anh cải chính lại thành kiến của cô.

“Tôi không muốn bị trói buộc...”

Đáy mắt anh xét qua một tia thất vọng, cô cũng trông thấy, nhưng lại không muốn để mắt anh: “Chúng ta cứ duy trì mối quan hệ như vậy có được không?”

Ngưng mắt nhìn về ánh mắt đầy mong đợi của cô, anh không muốn ép buộc cô, anh nguyện ý dùng tình cảm sâu đậm của mình để cảm hóa cô, chờ đợi cô. Vì vậy, anh nhìn về phía cô, nhẹ nhàng gật đầu.

Cô vui vẻ nở nụ cười, đưa lưỡi ra liếm kem.

Anh cảm thấy bụng dưới nóng lên, vội vàng cúi đầu ăn kem trong tay mình.

Cần quét hết tất cả thức ăn trên bàn, để lại bãi chiến trường la liệt cho anh gom vào thùng rác, đợi cô đi rửa tay xong thì bọn họ một trước một sau, đi về chỗ anh rửa xe.

“Chỗ đó hình như không tệ...đồng người xếp hàng quá!” Đường Mật vọt lên trước đám người đang xếp hàng, đôi mắt sáng lên, chủ động nắm lấy cổ tay anh: “Phim 4D! Chúng ta đi xem một chút đi!”

Nhìn theo ánh mắt cô, thể nhưng sắc mặt anh lại trở nên trắng bệch: “Anh...”

“Cậu sợ à?” Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của anh, môi dưới còn khê run lên, cô nói: “Đừng sợ, chỉ là giả thôi mà!”

Cô nóng lòng muốn đi xem thử: “Đi! Là cậu nói muốn đưa tôi đi ăn mừng, xem cái này cũng là ăn mừng nha!”

Cô mạnh mẽ lôi kéo anh, thấy có tổng cộng mười phim để lựa chọn, hơn nữa lại còn đang có giá ưu đãi đặc biệt nếu xem một lúc ba phim, đôi mắt cô sáng lên, bắt đầu nghiêm túc chọn phim.

“Lô Tư Hiền, tôi muốn xem ‘khu rừng trên mây’, ‘thế giới côn trùng’, còn một phim cho cậu lựa đấy.”

“Anh...” Anh có chứng sợ độ cao, phát hiện cô đã lựa vài bộ giống như là ngồi trên mây khiến cho anh có cảm giác chần động, anh muốn cự tuyệt.

“Cậu không lựa à? Vậy để tôi lựa nhé, ‘cuộc đua dưới địa ngục’ được đấy! Cô cất giọng nói ngọt ngào, nói với nhân viên phục vụ: “Hai chúng tôi muốn xem ‘cuộc đua dưới địa ngục’, ‘khu rừng trên mây’ và ‘thế giới côn trùng’.”

Nói xong, cô lấy cùi chỏ huých anh một cái, anh cúi xuống nhìn cô, vẫn chưa hiểu ý thì nhân viên đã báo giá, anh lập tức móc bóp ra trả tiền.

Đứng chờ ở phía sau, hai người cùng nhau xem phần giới thiệu, đợi đến khi nhân viên đưa cho bọn họ mắt kính 3D thì đi vào căn phòng nhỏ chỉ đủ cho năm người, đeo mắt kính, lắng nghe âm thanh bên tai, nhìn toàn bộ hệ thống chiếu phim, dù biết rõ chỉ là giả, thể nhưng ghế ngồi lại lắc lư rung động, còn có cả phun sương mù, ánh sáng chớp lóe, thật sự khiến cho người ta có cảm giác như mình đang trải qua những cảnh tượng trong phim vậy.

Đường Mật nhìn tên hề trong màn hình, không biết là đang nói gì, sau đó ánh sáng lóe lên, bọn họ tiến vào bên trong vách đá, trông thấy có rất nhiều xương trắng, xe đang tiến về phía trước với tốc độ cực nhanh, cảm giác giống như là đang đua xe thật vậy, sự rung động vô cùng có hiệu quả.

Đôi mắt cô dán chặt vào màn hình, không muốn bỏ sót một chi tiết nào, hai tay vịn chặt vào chỗ vịn đằng trước để phòng rung động mà mất thăng bằng.

Bên cạnh vang lên một tiếng hét chói tai, cô khê mỉm cười.

Khi cảm thấy âm thanh này giống như thật thì cô quay sang nhìn Lô Tư Hiền một cái, phát hiện ra đây là tiếng hét của anh.

“Nhìn đằng trước!”

Oa! Cảm giác giống như có thể phi thiên độn địa, chiếc xe đang rơi thẳng xuống dưới, tiếng thét chói tai của anh lại vang lên một lần nữa.

Phía trước có vô số mũi tên đang lao đến, cô có cảm giác như mình thật sự bị trúng tên vậy.

Cá sấu ngăn cản lối đi, làm sao bây giờ? Haha...tông chết nó! Cho dù không chết thì cũng gãy xương nha!

Rắn hổ mang bò theo, làm sao bây giờ? Oa! Giống như là đang đánh nhau...hùng hổ tiến về phía cán chết nó!

Đôi mắt cô nhìn hình ảnh ở trong phim mà tự nói chuyện ở trong lòng mình, mà nội dung cũng tiến triển theo đúng như suy nghĩ của cô, thấy thế, cô có cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Xem xong ba bộ phim, cô cảm thấy thật tuyệt, thật kích thích, thật mới lạ, vô cùng thỏa mãn.

“Lô Tư Hiền, tôi còn muốn xem thêm mấy phim khác. . .” Âm cuối của cô bỗng dừng tắt lịm.

Hai tay của Lô Tư Hiền bởi vì dùng lực quá nhiều mà đỏ lên, thậm chí còn sưng đỏ.

“Cậu thật sự sợ như vậy sao? Đó là giả mà!” Cô cường điệu nói.

Không sai, là giả, nhưng giả quá mức giống thật. Anh nghĩ thầm.

Đường Mật âm thầm le lưỡi, không ngờ anh thật sự sợ độ cao, trước kia cũng từng nghe anh nói tới, thế nhưng cô không tin, bây giờ cảm thấy rất áy náy.

“Cậu cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?” Hai người vừa bước ra khỏi rạp, vừa hóng gió một chút, cô chú ý đến sắc mặt của anh.

“Em không cảm thấy anh rất vô dụng à?” Lô Tư Hiền cảm thấy cực kỳ lúng túng.

“Không!” Cô thành thật lắc đầu: “Thật sự không có!”

“Anh làm em mất hứng rồi!”

“Không đâu! Cậu cho tôi ăn no như vậy, tôi còn chưa cảm ơn cậu nữa!” Chỉ là sau này muốn đi xem mấy thể loại phim như vậy thì cô sẽ đi một mình, không rủ anh đi cùng nữa.

“Đường Mật, nếu em còn muốn xem, anh sẽ đi với em, chúng ta qua kia xếp hàng đi!”

“Cậu. . . không phải là không dám xem sao?” Đôi mắt cô sáng lên.

“Nhưng em muốn xem mà, không phải sao?” Anh hỏi ngược lại cô: “Anh có thể nhắm mắt lại.”

Đường Mật ngẫm nghĩ một chút, nhìn anh một chút rồi lại nhìn xuống đất một chút, chần chừ hơn cả phút đồng hồ, cuối cùng lại lắc đầu: “Xem ba phim đủ rồi, để sau này xem tiếp!”

Anh không muốn làm cô mất hứng, cô hiểu được, đây mới là điều quan trọng nhất.

Sau khi bọn họ đi lấy xe, lúc chờ đèn đỏ, anh lấy từ ra một chiếc hộp tinh xảo mỹ lệ đưa cho cô: “Tặng em này!”

“Đây là cái gì?” Cô nhận lấy rồi âm thầm suy đoán.

“Thứ em thích nhất!”

“Đôi mắt cô sáng lên: “Là phim. . .”

Anh gật đầu, cô không nhận được mà hỏi: “Hôm nay là ngày mấy, sao cậu lại tặng quà cho tôi?”

“Anh phát hiện mình yêu em đã tròn mười năm rồi!”

“Ồ?” Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ cong lên, vui mừng mà lại không dám tin, nhìn anh. Ngay cả cái này mà anh cũng nhớ sao?

Thế nhưng anh lại tranh thủ hôn một cái lên môi cô, sau đó vội vàng rời khỏi.

Đèn xanh, anh vững vàng lái xe về phía trước, duy trì tốc độ 60km/h.

Trái tim cô đập rất nhanh, thế nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh, đưa tay mở hộp, cho đến khi nhìn thấy đĩa phim hiện ra. Oa! Là phim A mới nhất. . . nữ chính rất xinh đẹp và đáng yêu nha!

Trời ạ! Cậu ấy mua cái này ở đâu vậy? Hình như bộ phim này không có che nha!

“Nếu em không muốn xem một mình thì có thể gọi cho anh bất cứ lúc nào, anh sẽ xem với em!”

Anh thật hiểu rõ sở thích của cô nha!

“Ừm. . .anh muốn rồi. . .cho anh nhé. . .”

Bầu ngực nõn nà đầy đặn của Đường Mật bị bàn tay của Lô Tư Hiền phủ kín, dưới sự vuốt ve xoa nắn quen thuộc của anh,

nó càng lúc càng trở nên lớn hơn, cô lưu luyến những cái vuốt ve này, ưỡn ngực hướng về đôi bàn tay đầy ma lực, dưới lòng bàn tay của anh, đầu vú lại càng trở nên đỏ hồng, tựa như một quả anh đào đỏ mọng ướn ắt.

Hai chân cô trở nên mềm nhũn, đầu gối bị anh tách ra, dùng đầu gối của mình vuốt ve cánh hoa non mịn, đôi lầy từng tiếng ngâm nga rên rỉ của cô.

Đầu gối của anh bị dính một mảng ướn ắt, bởi vì ái dịch trong suốt của cô không ngừng chảy ra....

Cô đỏ mặt, ánh mắt mông lung, vô cùng mê người, anh dùng sức vặn hông, đem phái nam cứng rắn và nóng bỏng nhẹ nhàng cọ xát ở cửa huyết đang khép hờ.

Cô cuồng nhiệt nghênh hợp với anh, thân thể ưỡn về phía trước, muốn hút lấy anh vào sâu bên trong.

Cô quá mức trơn trượt và ướn ắt khiến phái nam của anh trượt sang một bên cánh hoa.

Cô khó chịu kêu lên từng tiếng mềm mại yêu kiều, âm thanh ngọt lịm mê hoặc lòng người, khiến toàn bộ xương tủy của anh cũng muốn tan ra.

“Hiền...Tôi muốn...” Cơ thể của cô đã ướn dầm mồ hôi, mông đẹp ưỡn lên, vặn vẹo như đang rất khó chịu.

“Mật... đừng nóng vội...” Anh đưa tay cầm lấy cây gậy nóng rực, đâm thẳng vào hoa huyết non nớt của cô.

Cô nặng nề ưỡn người lên trước, sau khi anh tiến vào hết cỡ, cô thỏa mãn rên to.

Anh cảm nhận được vách tường của cô đang co bóp, siết chặt lấy mình, khiến cho phái nam của anh không chịu nổi mà phải bắt đầu cử động, rút ra đâm vào, hưởng thụ khoái cảm liên tiếp ập đến.

Xem phim A không còn là đam mê lớn nhất của cô, cô phát hiện, có thể được cùng anh hợp làm một mới là hứng thú lớn nhất của mình, còn xem phim thuần túy không thể nào mang lại cho cô cảm giác thỏa mãn.

Cô thích thân thể cường tráng của anh, thích cảm giác lúc anh mạnh mẽ tiến vào bên trong cơ thể mình.

Nói cô không biết ngưỡng cũng chẳng sao, anh mang tới cho cô cao triều và khoái cảm không gì sánh được, bởi vì đối phương là anh cho nên cô nguyện ý giao ra tất cả mọi thứ của mình, tin tưởng anh, đem tất cả mọi thứ của mình giao cho anh.

“Hiền, nhanh một chút...” Cô nũng nịu thúc giục, mong chờ cảm giác sung sướng cực hạn.

Anh ôm lấy eo nhỏ của cô, nhìn vào đôi mắt cũng đã nhiễm đầy tình dục giống mình, không hề cố kỵ nữa, điên cuồng tăng tốc...

Cô thoải mái phát ra tiếng nức nở, thân thể cường tráng này của anh khiến cô yêu say đắm không thôi:

“Hiền...đừng vậy...đừng ngừng lại...”

Ngay lúc quan trọng thì Lô Tư Hiền đột nhiên ngừng lại, làm cô vốn sắp đạt tới cao triều thì lại hụt hẫng, đôi mắt khó nén được mắt mắt nhìn anh: “Hiền?”

“Mật, Đường Mật của anh, anh yêu em!” Về thâm tình đều lộ rõ trên khuôn mặt anh.

Cả người cô chấn động, nét mặt sợ hãi và mê mang: “Tôi... tôi không biết...” Cô không rõ là mình có yêu anh hay không, vậy nên cô không thể nào hứa hẹn được.

“Hiền, cậu cứ dùng thân thể để yêu tôi thôi, đừng nói cậu yêu tôi...”

Lô Tư Hiền cười tự giễu: “Rốt cuộc em coi anh là gì? Bạn giường hay bạn tình?”

“Cũng có thể, tùy cậu... chỉ cần không phải là người yêu thì bạn bè trai gái đều được!”

Bởi vì cô không có cách nào hiểu rõ được tình cảm của mình đối với anh, sợ mình không thể nào trao cho anh tình cảm nhiều như anh đã bỏ ra, cho nên cô không dám cho anh một câu trả lời chắc chắn, để cho hai người có một danh phận.

Anh bởi vì cái suy nghĩ mình chỉ là bạn giường hoặc bạn tình của cô mà cảm thấy đau lòng, trái tim như thắt lại, cảm giác đau nhói, đôi mắt bỗng trở nên nguy hiểm mà tức giận nhìn cô, vô vàn bất đắc dĩ, giọng nói bất lực: “Được nếu như đây là điều em muốn, anh cho em! Dem thân thể của anh, sức lực của anh, tất cả đều cho em!”

Anh điên cuồng và mãnh liệt thúc mạnh vào sâu trong hoa tâm, như muốn đụng hổng cô, ngay cả sâu trong tâm hồn cô cũng trở nên run rẩy...

“Hiền –” Giọng điệu cầu xin mang theo chút sợ hãi.

Lòng anh mềm nhũn, lực va chạm không khỏi giảm nhẹ đi, bởi vì anh không muốn làm đau cô, như vậy thì anh cũng sẽ đau lòng.

Anh giận cô, cô lại dám coi anh là bạn giường để sử dụng!

Anh lại càng giận chính mình, cứ hèn mọn như vậy, bởi vì sợ cô rời xa mình mà tự nguyện phối hợp với cô.

Có lẽ là do anh đã quá nóng nảy....

Anh không nên nóng giận nhất thời, anh muốn làm bạn trai của cô, người yêu của cô, thậm chí là cả đời bầu bạn!

Mà trước mắt, đàn ông bên cạnh cô chỉ có mình anh, thật ra giữa bọn họ cũng chẳng khác gì người yêu, bây giờ anh cũng không nên cố chấp đòi hỏi cô một danh phận.

Anh muốn tiếp tục chiếm đoạt lấy cô, cứ để cho thời gian khảo nghiệm...

Một ngày nào đó, cô nhất định sẽ hiểu được rằng, thật ra cô cũng yêu anh!

7. Chương 7

Ba năm thấm thoát trôi qua, Lô Tư Hiền dựa vào trí thông minh và năng lực của mình, ở trong công ty của chú, anh đã thăng lên vị trí quản lý.

Chú của anh đã hơn 50 tuổi mà vẫn chưa lập gia đình, hồng nhan tri kỷ

cũng không ít, nhưng người bên gối vẫn trống không, ông có ý định đem sự nghiệp để cho anh thừa kế.

Sau khi tốt nghiệp, Dương Viện Nguyệt biết Lô Tư Hiền làm trong công ty Bách Đại cho nên cũng nộp đơn đăng ký, sau hai năm làm phụ tá bên cạnh anh, tình cảm đối với anh cũng càng ngày càng thêm mãnh liệt.

Thỉnh thoảng Đường Mật sẽ gọi tới công ty của anh, hoặc cũng có khi hai người gặp nhau ở công ty.

Bọn họ còn ở cùng nhau....

Dương Viện Nguyệt vẫn không thể nào chết tâm với Lô Tư Hiền, nhất là mỗi khi thấy Đường Mật nói với anh bằng cái giọng xác xượt đó nhưng anh vẫn chỉ cười cười làm lơ.

Mà cô đối với anh đều là hỏi han ân cần, nhưng anh lại không hề cảm kích khiến cô cảm thấy không cam lòng, anh đối xử với cô và Đường Mật rõ ràng là bất bình đẳng, khiến cô cảm hận đến mức không chịu nổi.

Cô cảm thấy mình không thua kém Đường Mật, tùy tiện tìm một người đàn ông để hỏi, tám chín phần cũng tình nguyện chọn một người đoan trang thực nữ như cô về làm vợ chứ không cần vọc người nóng bỏng, mặt mũi đa tình giống như Đường Mật!

Thế nhưng, Lô Tư Hiền vẫn thủy chung đối với Đường Mật tình hữu độc chung, khiến cô không cam lòng nhưng cũng không biết phải làm sao.

Nếu như Đường Mật không có ở đây thì tốt rồi.....

Cô thật sự rất hận, hận không thể làm cho Đường Mật biến mất khỏi cõi đời này !

Lô Tư Hiền càng ngày càng quan tâm chăm sóc cho Đường Mật , hai người thường xuyên liếc mắt đưa tình, như hình với bóng.

Đường Mật như nguyện được làm nhà thiết kế tự do, rất nhiều công việc cần cô phải tự mình sắp xếp giấy tờ hồ sơ, chạy đi chạy lại, thế nhưng cô đều vui vẻ chấp nhận.

Năm ngoái, Đường Mật còn thuê một văn phòng làm nhà ở, bởi vì hứng thú với công việc của mình mà trên mặt cô vẫn luôn tràn đầy thỏa mãn.

Dương Viện Nguyệt lại rất khinh thường công việc của Đường Mật, bởi vì có lúc Đường Mật làm việc quá độ, vậy mà một tháng chỉ thu được có một ngàn nhân dân tệ, vì không muốn để người nhà của cô lo lắng mà ba bữa cơm đều phải nhờ Lô Tư Hiền tiếp tế.

Cô không hiểu, điều kiện của cô rõ ràng tốt hơn so với Đường Mật, thích hợp làm hiền thê lương mẫu hơn, nhưng tại sao trong mắt anh chỉ có một mình Đường Mật, ngay cả một chút xíu vị trí cũng không dành cho cô?

Cô biết mình nên tự hiểu rõ thân phận mà buông tha cho Lô Tư Hiền, thế nhưng.... từ thời học sinh cô đã đơn thuần mà yêu anh say đắm, cho tới bây giờ vẫn không thay đổi, nếu chỉ vì vậy mà bảo cô phải buông tay, cô quả thực là không làm được.

Cô yêu anh... yêu đến nguyện ý làm bất cứ điều gì, chỉ cần anh có thể liếc nhìn mình một cái, có thể nhận rõ cô mới là người thích hợp nhất với anh.

Chẳng qua là, một khi Đường Mật vẫn còn bên cạnh, thì anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ liếc mắt nhìn cô – vĩnh viễn!

Mới vừa hoàn thành một sản phẩm thiết kế theo ý muốn của khách hàng, Đường Mật đính kèm bản vẽ vào trong tài liệu rồi gửi đi, sau đó xoay vặn cái cổ cứng ngắc, vòng tay đầm đấm mấy cái lên lưng, sau đó đứng dậy, vặn vẹo eo, làm vài động tác vận động đơn giản.

Cô đã ngồi trước máy vi tính gần mười tiếng đồng hồ, sau khi xác định tài liệu đã được gửi đi, cô save tài liệu vào trong USB rồi tắt máy.

Cô cắm USB vào ngăn kéo thứ nhất bên tay phải, trong đó đều là hồ sơ công việc của cô.

Mở ra ngăn kéo dưới cùng, lấy ra mở tài liệu trên cùng, phía dưới là mấy đĩa phim A được sắp xếp ngay ngắn, mười mấy bộ ở đây trước đều là Lô Tư Hiền đưa, anh hiểu ý cô nên để cô xem cho đã.

Nghĩ tới anh, từ lễ tình nhân trong nước, lễ tình nhân của Nhật Bản, đêm thất tịch, kỷ niệm ngày quen nhau trên danh nghĩa, tất cả đều lấy phim A làm quà tặng, hơn nữa hôm đó anh còn cố ý ở lại, hai người cùng nhau xem phim, cô cảm giác từ trên ghế salon, thắm, cả một căn phòng to như vậy, đều lưu lại dấu vết hoan ái của anh.

Anh đưa phim A cho cô xem chính là muốn ăn cô đến ngay cả xương cũng không chừa lại, hết lần này tới lần khác ham muốn của cô và anh đều không thể phân biệt cao thấp, có lúc là do cô chủ động, cũng có lúc để mặc anh liếm mút toàn thân, để cô có cảm giác như mình được hòa tan vào trong biển mật....

Ba năm nay, bọn họ vẫn là bạn tốt – có thể là bạn tốt cùng lăn lộn trên giường, có thể là bạn tốt cùng nhau tâm sự, vị trí của anh trong lòng cô càng lúc càng lớn, hầu như là chiếm giữ hết tất cả tâm trí cô.

Cô nghĩ là cô đã yêu anh, chẳng qua, cô chỉ dám thừa nhận với mình chứ không có dũng khí nói cho anh biết.

Có lẽ, tiếp tục sống chung như vậy cũng không tồi!

Đợi một ngày nào đó cô lấy hết dũng khí sẽ nói cho anh biết!

Dương Viện Nguyệt trong lòng đang rất đau, rất đau. . . .

Nhớ vừa rồi ở lại giúp Lô Tư Hiền làm thêm giờ, cô còn chu đáo mua bữa tối, muốn ăn tối cùng anh, trong tâm trí đều tràn ngập hình bóng của anh, kết quả là, hai người vừa ăn, cô vừa nói có một câu Đường Mật không đúng, khuôn mặt anh lập tức biến sắc, đem hộp cơm vừa ăn được vài miếng ném vào trong thùng rác, cũng dùng vẻ mặt lạnh lùng ý bảo cô trong vòng một phút lập tức rời khỏi tầm mắt của anh.

Sao cô lại bị khuất nhục như vậy? Sắc mặt trắng bệch, dưới đôi mắt sắc bén của anh, cô không thể nào động đậy, toàn thân cứng đờ.

“Sau này xin hãy nhớ kỹ, đừng để cho tôi nghe được bất kỳ câu nào nói xấu Đường Mật, nếu không, tôi sẽ báo lên quản lý để chuyển nơi làm việc.”

Trong lòng anh, toàn bộ đều là Đường Mật ——

Không công bằng, thật không công bằng!

Trái tim Dương Viện Nguyệt như vỡ tan thành từng mảnh, nhưng anh dường như không thấy, ánh mắt như sắp ăn thịt người, lạnh lùng đến cực điểm, Dương Viện Nguyệt cũng không còn tâm trí đâu mà tiếp tục ăn nữa, tùy tiện ném hộp cơm vào thùng rác, rồi lại giống như chó nhà có tang (*), cầm lên túi xách của mình, trong vòng một phút ngoan ngoãn rời khỏi

tầm mắt của Lô Tư Hiền.

Đi thang máy thẳng một mạch tới bãi đậu xe, sau khi ngồi yên ổn vào trong xe, cô mới dám bật khóc lên.

Tại sao? Tại sao anh không thể yêu cô?

Cô ở bên anh lâu như vậy, còn là trợ thủ đắc lực nhất của anh, trong công việc, anh từng nói cô là trợ lý tốt, lúc riêng tư, anh cũng từng khích lệ cô nên theo đuổi người trong lòng mình.

Mà người trong lòng cô, lại chính là anh!

Tại sao anh không thể đem một chút tình yêu dành cho Đường Mật chia cho cô? Nhìn cô lâu thêm một chút, nhìn ra khuyết điểm của Đường Mật nhiều hơn một chút?

Cô tức giận tại sao Đường Mật không làm gì mà lại có được một người đàn ông tốt như vậy?

Còn cô, dùng trăm phương ngàn kế để được ở bên cạnh anh, vậy mà đối với tình yêu của cô, anh vẫn không có cách nào đáp lại!

Tất cả đều là lỗi của Đường Mật!

Dương Viện Nguyệt cảm thấy tình yêu của mình gặp nhiều khổ nạn như vậy đều là do Đường Mật.

Cô rất hận Đường Mật, rất hận, rất hận!

Khởi động xe, chạy xe vào quốc lộ, giờ phút này, cô không muốn về nhà, chỉ muốn tìm một nơi nào đó để phát tiết.

Trong vô thức, cô lại lái xe tới gần phòng làm việc của Đường Mật, thăm dò tin tức của tình địch cũng là một chuyện phải thận trọng.

Bên trong căn phòng đều là một mảnh tối đen, chứng tỏ Đường Mật vẫn chưa về.

Trong lòng Dương Viện Nguyệt tràn ngập oán hận và tức giận, đứng chờ một lúc cũng khiến cô cảm thấy bức dọc.

Đã trễ thế này, Đường Mật còn có thể đi đâu chứ? Làm cô muốn tìm một người để mắng cũng không được!

Dương Viện Nguyệt không muốn đợi thêm nữa, chạy xe về phía trước, đèn xe vừa sáng lên, lại trông thấy Đường Mật cầm rất nhiều bản thảo thiết kế trong tay, đang chuẩn bị qua đường.

Thù mới hận cũ cùng lúc ủa tới, trong đầu Dương Viện Nguyệt chỉ có một ý niệm, chính là muốn trả thù Đường Mật!

“Đường Mật, nếu như trên đời này không có sự tồn tại của cô thì Lô Tư Hiền sẽ thuộc về tôi!”

Ý nghĩ kinh khủng này trong nháy mắt đã lấp đầy đầu Dương Viện Nguyệt.

Cô dùng sức đạp chân ga, chiếc xe hệt như một mũi tên, phóng về phía trước –

Đường Mật không hề phát hiện, lúc phát hiện thì đã không còn kịp, cô bị tông mạnh vào kính chắn gió rồi lại bị văng trở về mặt đất, lập tức ngất đi.

Dương Viện Nguyệt nhanh chóng đạp thắng, nhìn máu từ sau ót Đường Mật chảy xuống trán, cô sợ đến ngây người. Trời ơi! Mình đã làm cái gì vậy?

Cô hốt hoảng nhìn xung quanh, bởi vì trời tối lại âm u, xung quanh cũng không có ai.

Cô vòng xe qua thân thể của Đường Mật, muốn lái xe bỏ chạy.

Nhưng cô không biết Đường Mật còn sống hay đã chết, cô sợ mình sẽ phạm tội ngộ sát hoặc giết người không thành...

Không, cô không muốn ngồi tù! Cô không muốn bị phán tử hình hay chung thân!

Cô chỉ là vì một phút tức giận chứ không phải thật lòng muốn đẩy Đường Mật vào chỗ chết.

Cô hốt hoảng không biết nên làm thế nào, hai tay run rẩy, cánh môi run lên bần bật.

Đúng rồi, không thể để cho người khác phát hiện cô đụng người!

Cô quay đầu xe, lái đến bên cạnh Đường Mật, sau đó run rẩy mở cửa xe, kéo Đường Mật toàn thân đầy máu vào ghế sau, gom mớ bản thảo thiết kế quăng vào trong xe, sau đó vội vàng vào xe, thừa dịp không ai chú ý thì rời đi.

Bây giờ cô phải làm gì tiếp theo đây? Đưa Đường Mật đến bệnh viện cấp cứu sao?

Không! Không được! Cái này vừa nhìn cũng biết là bị xe đụng chết, nếu bệnh viện gọi cho cảnh sát thì phải làm sao bây giờ?

Cô không muốn phải ngồi tù, không muốn bất kỳ ai phát hiện ra chuyện này....

Từ trước tới giờ cô đều ra dáng mình là một người hiền lương tốt bụng, lần này chỉ vì một phút tức giận nên mới làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

Cô không muốn chỉ vì Đường Mật mà phải mất đi thanh danh một đời!

Cô nên làm thế nào đây!

Đúng rồi, chú của cô có mở một phòng khám bệnh tư nhân, cô có thể đi tìm chú để giúp một tay!

Dương Viện Nguyệt vội vàng lái xe tới phòng khám, thế nhưng, khi đến gần phòng khám thì cô lại muốn lui bước.

Không... Cô không muốn làm to chuyện! Không thể để người thứ ba biết chuyện này, trong phòng khám ngoại trừ chú thì còn có y tá, ai biết mấy người đó có đem chuyện này nói ra ngoài không.

Không thể để ai biết chuyện này, để phòng giấy không gói được lửa.

Chuyện này, chỉ có mình cô biết, cho nên không thể đến phòng khám, không thể để cho chú biết!

Lòng bàn tay của Dương Viện Nguyệt đã thấm ướt mồ hôi, thế nhưng trong đầu lại vô cùng thanh tỉnh.

Liếc mắt nhìn Đường Mật ở hàng ghế sau vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, máu tươi chảy xuống mặt cô, chảy dọc xuống mũi.

Cô ấy.... Đã chết rồi sao...Dương Viện Nguyệt sợ đến run rẩy toàn thân.

Nếu như Đường Mật đã chết, vậy cô đã phạm tội giết người rồi....

Không, cô không muốn vì Đường Mật mà phải hủy đi cả đời!

Đường Mật không thể bị phát hiện...

Dương Viện Nguyệt vẫn lái xe, chạy đến vùng núi Hoa Liên, cô kiên quyết kéo Đường Mật ra khỏi xe, moi móc hết tất cả bóp và giấy tờ tùy thân trên người Đường Mật, sau đó ném cô đến một gốc cây đại thụ.

“Cô không thể trách tôi...có trách thì tự trách mình đã tranh giành đàn ông với tôi đi!”

Dương Viện Nguyệt ngó nghiêng xung quanh, cũng không trông thấy người nào.

“Là phúc hay họa còn tùy thuộc vào cô!”

Dương Viện Nguyệt vội vàng lên xe, trên đường về thì ném hết bóp và giấy tờ tùy thân của Đường Mật xuống biển.

Sau khi về đến nhà, cô thay quần áo dính đầy máu rồi ném vào thùng rác, tuy kinh hoảng và vô cùng sợ hãi nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo, ngay lập tức chạy ra rửa xe cẩn thận, sau đó đem đốt tất cả các bản thảo thiết kế của Đường Mật.

Đợi đến khi làm xong tất cả thì trời cũng đã tờ mờ sáng.

Cô rất mệt nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng sợ, nằm trên giường muốn chớp mắt một chút, thế nhưng trong đầu cứ hiện ra khuôn mặt đầy máu của Đường Mật, căn bản là không có cách nào ngủ được.

Lúc đi làm, cô cố tình trang điểm đậm thêm một lớp để che đi quầng thâm dưới mắt.

Cô đợi rồi lại đợi, giờ làm việc đã qua nửa tiếng mà vẫn chưa thấy Lô Tư Hiền tới công ty.

Mở lịch làm việc, cô mới đột nhiên nhớ ra, sáng hôm nay Lô Tư Hiền phải bay ra nước ngoài công tác.

Cho nên, chuyện của Đường Mật, anh nhất định không biết.

Cô thở dài một tiếng, chỉ sợ ai đó sẽ phát hiện sự mất tích của Đường Mật....

Cả một ngày làm việc, hề có điện thoại gọi tới là cô lại sợ hãi hoảng hốt, chỉ sợ cảnh sát gọi tới. Kết quả, đến khi tan tầm thì mọi việc vẫn bình an vô sự.

Cô thở phào nhẹ nhõm, đến toilet rửa tay rồi mới tan ca.

Thật may, một ngày an toàn đã trôi qua, chỉ là sự dằn vặt ở trong lòng khiến cô hít thở không thông.

Nhưng làm thì cũng đã làm rồi, không có cách nào đảo ngược thời gian để thay đổi mọi việc...

Mấy ngày nay Dương Viện Nguyệt đều không dám xem TV, sợ sẽ thấy tin tức của Đường Mật.

Ba ngày sau, Lô Tư Hiền trở về, sắc mặt đầy đau khổ.

Trong lòng cô hoảng hốt, anh đã biết cái gì rồi sao?

Cô cố gắng trấn tĩnh bản thân, chỉ sợ bí mật bị lộ.

Cô nghe Lô Tư Hiền đau lòng nói: “Hủy bỏ tất cả các cuộc hẹn chiều và tối nay giúp tôi, tôi có chuyện cá nhân quan trọng phải giải quyết.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng nhị gì hết!” Anh đau khổ đến tột cùng: “Đường Mật chết rồi! Không còn chuyện gì quan trọng hơn cô ấy!”

Trái tim của Dương Viện Nguyệt như muốn vọt ra khỏi cổ họng, mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Đường Mật chết rồi? Cô ấy thật sự đã chết rồi? Thi thể của cô ấy đã bị phát hiện rồi sao?

Lô Tư Hiền đang chìm trong đau đớn nên cũng không phát hiện Dương Viện Nguyệt có gì không đúng, anh lập tức đem mình vùi vào trong công việc, cố gắng hoàn thành tất cả trong một ngày.

Kỳ lạ, sao Đường Mật lại biến thành trượt chân xuống biển mà chết?

Không chịu nổi dần vặt trong lòng, cô vội vàng mua tờ báo về xem tin tức, cũng lên mạng đọc một chút tin tức của mấy ngày nay.

Thì ra là cô đánh bậy đánh bạ, đêm hôm đó cũng có một cô gái bị rơi xuống biển chết đuối, mà giấy tờ tùy thân của Đường Mật lại trùng hợp vướng vào quần áo, kết quả lại bị ngộ nhận thành cô gái kia, bởi vì dáng dấp của hai người na ná nhau, mà khuôn mặt của cô gái kia đã trương lên, không còn nhìn rõ mặt mũi, kết quả là cảnh sát đã báo cho cha mẹ Đường Mật đến nhận thi thể cô.

Cho nên, Đường Mật chết...

Nhưng trong lòng Dương Viện Nguyệt so với ai khác đều rõ ràng hơn cả, Đường Mật thật sự, vẫn còn chưa rõ sống chết thế nào.

Cô thấp thỏm một tuần, lại quyết định lái xe đến chỗ cũ để xem thế nào, nhưng đã không còn thấy tung tích của Đường Mật.

Cô đi vòng vòng xung quanh gần một tiếng đồng hồ nhưng cũng không phát hiện ra manh mối khả nghi.

Đường Mật thật sự còn sống hay đã chết? Cô cũng không biết rõ.

Nhưng cô biết rõ — ít nhất, mình không phải ngồi tù!

Đường Mật giả vờ trượt chân xuống biển mà chết, Đường Mật thật lại biến mất, có thể là lành ít dữ nhiều!

Như vậy, sẽ không còn ai tranh giành Lô Tư Hiền với cô nữa rồi!

Cô sẽ tiếp tục ở bên cạnh làm bạn với Lô Tư Hiền, khoảng thời gian này, trong lòng anh hẳn là sẽ vô cùng trống trải, cô sẽ ở bên cạnh an ủi anh, làm cho anh yêu mình.

Trên đời này. . . không có Đường Mật, thật sự là quá tốt!

Ông trời đã giúp cô rồi!

Sau

khí không thấy Đường Mật, công việc của Dương Viện Nguyệt cũng trở nên vô cùng thuận lợi.

Lô Tư Hiền lên làm tổng giám đốc thì cô cũng trở thành trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, toàn tâm toàn ý giúp đỡ anh.

Thời gian thấm thoát trôi qua, hai năm sau, bởi vì cô vô cùng cố gắng nịnh nọt tâng bốc mẹ của Lô Tư Hiền nên nghiễm nhiên trở thành người thích hợp làm vợ nhất của Lô Tư Hiền trong mắt nhà họ Lô.

Lô Tư Hiền biết Dương Viện Nguyệt thương mình, nhưng trong lòng anh lại không cách nào yêu Dương Viện Nguyệt.

Lúc Đường Mật còn, anh đã không yêu Dương Viện Nguyệt, giờ đây Đường Mật không còn nữa, anh cũng không có cách nào yêu Dương Viện Nguyệt.

Lô Tư Hiền đến tham dự tang lễ của Đường Mật thì thấy hai vợ chồng Đường thị khóc đến vô cùng bi thương, nhưng trong lòng anh lại có rất nhiều nghi vấn khó hiểu.

Tại sao Đường Mật lại vô duyên vô cớ chạy đến bờ biển Hoa Liên? Sao lại có thể trượt chân xuống biển?

Chẳng qua, cô đã không còn ở đây là sự thật, cảnh sát chứng kiến tìm thấy thi thể của cô cũng là sự thật.....

Anh tình nguyện tin tưởng Đường Mật chẳng qua chỉ là đang mất tích, chứ không muốn tin rằng cô đã thật sự biến mất khỏi cõi đời này.

Cô rời đi, cũng mang theo trái tim anh mất rồi!

Gần đây, mẹ của anh cũng thường xuyên ghé vào tai anh mà nói tốt cho Dương Viện Nguyệt, cũng nói tuổi của anh đã không còn nhỏ, không thể vì Đường Mật chết mà không lập gia đình, nên vì nhà họ Lô mà suy nghĩ một chút, mà bên cạnh anh cũng có một người vẫn luôn một mực yêu thương anh, cũng nên mau chóng cưới người ta vào cửa, đừng làm trẻ nãi tuổi xuân của người ta.

Chú của anh cũng xem anh như con trai mình mà dạy bảo, cũng vô tình hay cố ý ra hiệu cho anh, muốn đem mọi chuyện lớn nhỏ trong công ty giao cho anh, còn chú chỉ đứng ở phía sau đôn đốc là được rồi.

Đường Mật không có ở đây, anh thật sự đã tính là cả đời này sẽ không lập gia đình, nhưng dưới sự ân cần dạy bảo của cha Lô, cộng thêm mẹ Lô vừa dỗ vừa xoa, và cả chuyện Dương Viện Nguyệt đối với anh ý mật tình nồng, lại còn cả người chú đang hy vọng anh thành lập gia nghiệp....

Rốt cuộc anh cũng không chịu được áp lực từ phía gia đình nên đành gật đầu để cho người lớn an bài chuyện đính hôn của mình và Dương Viện Nguyệt.

Chẳng qua là, trái tim của anh đã dành cho Đường Mật, còn với Dương Viện Nguyệt, thứ anh có thể cho chỉ là một danh phận mà thôi.

Về điểm này, anh đã nói rõ với Dương Viện Nguyệt, mà Dương Viện Nguyệt cũng gật đầu đồng ý.

Dương Viện Nguyệt nghĩ, chẳng qua bây giờ Lô Tư Hiền vẫn chưa phát hiện mặt tốt của mình, đợi đến sau khi cưới thì anh sẽ biết, cô sẽ giúp anh dần dần quên đi Đường Mật.

Mà cô, vì muốn mau chóng cưới anh nên cũng vui vẻ cười... Đường Mật, cô căn bản cũng không phải là đối thủ của tôi!

Ở trên đoạn đường tình yêu này, vẫn nên cần có một chút thủ đoạn, mà cô, chính là người thắng cuộc.

Dương Viện Nguyệt tiếc nuối thở dài, Đường Mật, muốn trách thì nên trách cô không nên giành Lô Tư Hiền với tôi, tôi luôn có thời gian kiên nhẫn chờ đợi, cô dây dưa với nhà họ Lô đã lâu rồi, Lô Tư Hiền cuối cùng vẫn thuộc về tôi!

Thời gian vẫn luôn trôi qua rất mau, mới ngày nào đang nói chuẩn bị đính hôn thôi, vậy mà hôm nay đã là ngày đính hôn rồi.

Sáng sớm, Dương Viện Nguyệt để cho anh trai chở mình đi thay áo cưới, trang điểm cũng phải mất hai tiếng đồng hồ, anh trai cô nhàm chán đi ra ngoài vận động vài cái.

Dương Viện Nguyệt trang điểm xong thì đi ra tìm anh trai, lại thấy anh đang đứng nói chuyện phiếm cùng với một cô gái, cô gái kia đang cầm một cuốn album PR cho trang web mà mình quản lý, giới thiệu kinh doanh.

“Anh!” Dương Viện Nguyệt gọi một tiếng, cô dâu trang điểm xong trông có vẻ tinh thần sáng khoái, cả người xinh đẹp lộng lẫy.

Anh trai và cô gái kia đồng thời quay người lại, Dương Viện Nguyệt vừa trông thấy khuôn mặt đó, lập tức liền biến sắc, kinh hãi thét chói tai: “Làm sao có thể?”

Cô trở mặt, há hốc miệng, vẻ mặt quá mức kinh hãi.

Ban ngày ban mặt, mình gặp quỷ sao?

Gương mặt này..... Rõ ràng giống Đường Mật y như đúc!

Đường Mật chưa chết sao? Không ngờ cô ấy lại chưa chết!

“Đó là em gái của tôi, hôm nay nó đính hôn!”

“Chúc mừng cô!” Cô gái giống Đường Mật y như đúc nhìn Dương Viện Nguyệt cười một tiếng.

“Anh à, chúng ta mau lên đi!” Dương Viện Nguyệt cũng không để ý đến cô gái kia, lập tức đi đến bên cạnh xe, lớn tiếng thúc giục anh trai mình.

Đường Mật cười vô cùng hồn nhiên, tựa như không nhớ Dương Viện Nguyệt là ai!

Nhưng mà, hôm nay là ngày đại hỉ của cô, cô tuyệt đối không thể để Lô Tư Hiền gặp lại Đường Mật, nếu không Lô Tư Hiền đối với Đường Mật tình cũ khó quên, hôn sự của cô có thể sẽ phải hủy bỏ.....

Cô tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra!

8. Chương 8

Khi Dương Gia khởi động xe không được bao lâu, Lô Tư Hiền cũng chạy đến tiệm áo cưới.

Mẹ của anh hy vọng anh sẽ tự mình đón vị hôn thê, anh cũng không có biện pháp nào khác, chẳng thể làm gì khác hơn là đành nghe theo.

Chạy xe đến trước cửa hàng áo cưới, lại trông thấy một cô gái đang ngồi ở hàng ghế ngay trước cửa đang sắp xếp lại cuốn album, vốn chỉ nhằm chán liếc qua một cái mà thôi, lại vừa đúng lúc đối phương ngẩng đầu lên, chạm phải tầm mắt của anh.

Là Đường Mật!

“Đường Mật...” Trong nháy mắt anh chỉ cảm thấy toàn bộ máu huyết trong người như đóng băng.

Là Đường Mật mà anh nhung nhớ bấy lâu, không sai, chính là cô!

Ở trong mộng, anh vẫn luôn nhớ tới cô, lúc tỉnh táo thì cầm bút vẽ khuôn mặt mà anh vẫn luôn tưởng niệm.

Nhìn xem! Đôi mắt như hồ nước thu, vẫn như cũ, trong suốt và lấp lánh.

Nhìn xem! Đôi môi anh đào nhỏ nhắn vẫn như cũ, ướm át và kiều diễm, làm anh muốn âu yếm vuốt ve.

Cô vẫn chưa chết, Đường Mật của anh vẫn chưa chết, Đường Mật nhỏ bé của anh vẫn còn sống!

Phát hiện hình như cô muốn rời đi, tình cảm vốn đã ngủ say bấy lâu bỗng chốc thức dậy.

Lần này, anh tuyệt đối sẽ không để cô biến mất khỏi cuộc đời mình một lần nữa, tuyệt đối không bao giờ!

Anh kích động mất khống chế chạy về phía cô, bắt lấy tay cô, vẽ mặt vội vàng và mừng rỡ: “Đường Mật!”

Trong mắt cô gái thoáng qua một tia kinh ngạc, rút tay về: “Anh nhận lầm người rồi!”

“Em là Đường Mật....”

“Không, tôi không phải là cái gì Đường Mật như anh gọi, tôi tên là Hoàng Lưu Ly.”

“Không thể nào! Rõ ràng là em giống Đường Mật y như đúc...” Anh khổ sở gầm nhẹ.

“Tôi không biết anh, cũng không nhận ra ai là Đường Mật trong lời nói của anh.”

“Anh có hình Đường Mật, chính là bức ảnh này!” Anh rút ra tấm ảnh Đường Mật đang bữu môi vô cùng đáng yêu, đưa ra cho cô xem.

Thấy dáng vẻ đáng yêu của cô gái trong hình, trong lòng Hoàng Lưu Ly chấn động.

Không ngờ trên đời này thật sự cũng có người giống mình y như đúc....

“Em là Đường Mật!” Lô Tư Hiền vô cùng kiên trì nói.

“Tôi không phải, tôi đã nói rồi, tôi họ Hoàng, tên là Lưu Ly!”

Cô nhìn ra được người đàn ông trước mắt có tình cảm vô cùng sâu đậm với cô gái trong hình, nhưng cô căn bản không muốn làm thế thân, cô chính là cô.

“Đợi một chút, đừng đi!” Thấy cô muốn rời đi, anh vội vã chụp lấy bắp vai cô, muốn giữ cô lại.

Xuất phát từ bản năng, Hoàng Lưu Ly kéo anh ném qua vai.

Cô ghét nhất là có người quấy rầy mình!

Lô Tư Hiền cảm giác trời đất xoay chuyển, một giây tiếp theo, anh bị quăng xuống mặt đất, đau đến suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, còn cô thì nhân dịp này lại bỏ trốn mất dạng.

Cô là Đường Mật, tuyệt đối không sai!

Anh không hiểu, vì sao cô lại không nhớ mình?

Hai năm qua, rốt cuộc cô đã ở nơi nào? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Anh nhất định sẽ tìm ra đáp án!

Lễ đính hôn của Lô Tư Hiền và Dương Viện Nguyệt chủ yếu chỉ mời họ hàng thân thích của hai bên gia đình mà thôi.

Kết quả, trong tiệc đính hôn, Lô Tư Hiền lại quăng ra hai quả bom oanh tạc –

Thứ nhất, là anh không có ý định đính hôn!

Thứ hai, là anh đã tìm thấy Đường Mật rồi!

Cô vẫn chưa chết, trên đời này, người anh muốn kết hôn cũng chỉ có một mình Đường Mật mà thôi.

Dương Viện Nguyệt làm sao có thể nhận sự sỉ nhục lớn như vậy? Cô không cam lòng, vô cùng không cam lòng.

Đường Mật thật sự không chết? Ban ngày cô không hề gặp quỷ mà là Đường Mật thật sự vẫn chưa chết!

Tại sao Đường Mật lại chưa chết? Nếu như Đường Mật chết thì tốt rồi!

Dương Viện Nguyệt vì sự ích kỷ của bản thân mà đột nhiên thật sự hy vọng Đường Mật đã chết!

Lô Tư Hiền sao có thể biết Đường Mật chưa chết? Có phải anh đã gặp lại Đường Mật rồi hay không?

Đường Mật sẽ nói ra chuyện mình gây ra tai nạn xe cộ hay sao?

Không! Cô không thể hoảng loạn, cho dù Đường Mật có chết đi sống lại, thế nhưng ngày đó lực va đập lớn như vậy cũng đã khiến cô ấy mất trí nhớ rồi

Sau khi Lô Tư Hiền quăng xong hai quả bom này thì ngay lập tức rời đi, bỏ lại Dương Viện Nguyệt đang được người lớn hai bên an ủi, nhà họ Dương trách móc nhà họ Lô đem hôn nhân làm thành trò đùa, bên phía nhà gái vô cùng không vui, tiệc đính hôn cứ thế mà tan rã.

Dương Viện Nguyệt bị người nhà đưa đi, vẻ mặt như hồn bay phách lạc cùng với không cam lòng, khiến cho vợ chồng Lô thị cũng rất đau lòng, cảm thấy áy náy.

Con trai của bọn họ tại sao ngay thời khắc quan trọng lại có thể tung ra tin tức bất ngờ như vậy? Cha Lô nhúc nhích, mẹ Lô ảo não, tuy vậy cũng không thể làm gì hơn được

Chẳng qua, Đường Mật thật sự còn sống sao? Sao Lô Tư Hiền lại chắc chắn như vậy?

Lô Tư Hiền yêu Đường Mật, người lớn bọn họ đều biết rõ, vốn tưởng rằng thời gian trôi qua, tình cảm của anh đối với Đường Mật cũng sẽ phai nhạt dần, nhưng lại không ngờ. . .

Một chút cũng không hề phai nhạt, chẳng qua là bị anh giấu kín ở một chỗ sâu trong đáy lòng, cho đến khi không thể che giấu được nữa, mới bộc phát tất cả chỉ trong chớp mắt.

Đường Mật thật sự vẫn chưa chết sao? Cha Lô mẹ Lô nhìn nhau, trong ánh mắt cũng không hề có đáp án.

Dương Viện Nguyệt không muốn Lô Tư Hiền sẽ gặp lại Đường Mật một lần nữa! Lần này, cô nhất định sẽ phá hỏng chuyện của bọn họ, cho dù có phải đưa Đường Mật vào chỗ chết, cô cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cô cho người âm thầm điều tra về chuyện của Đường Mật, manh mối cực ít, nhưng vì cô trả giá cao nên trưng tín xã (*) cũng đồng ý giúp cô.

(*) như văn phòng thám tử.

Nhưng Lô Tư Hiền còn nhanh hơn cô, tìm ra Đường Mật trước... Không, chính xác mà nói là chỗ ở của Hoàng Lưu Ly tại Đài Bắc.

Anh cầm tư liệu trên tay, trong lòng kích động.

Tài liệu trên tay ghi rõ, ngôi nhà cô đang ở tại Đài Bắc do một người đàn ông tên là Trần Minh Kiến vừa mua, mà cô và anh ta cùng ở chung một căn nhà, vậy chúng tỏ là – bọn họ ở chung?

Trái tim của Lô Tư Hiền như bị giáng một đòn, cảm thấy thật khó chịu.

Hai năm qua, cô và người đàn ông kia ở cùng nhau sao?

Rốt cuộc cô đã xảy ra chuyện gì? Tại sao bọn họ đều ở Đài Bắc, thế nhưng cô lại quên anh?

Cô luôn miệng nói mình là Hoàng Lưu Ly, không thể nào! Cô tuyệt đối không phải là Hoàng Lưu Ly gì đó, cô là Đường Mật, là viên kẹo nhỏ của anh! Anh sẽ không nhận lầm người, trực giác của anh, giác quan thứ sáu của anh cũng nhắm thẳng vào cô, nói rằng cô chính là Đường Mật, tuyệt đối không sai!

Cô là Đường Mật, cô rõ ràng là Đường Mật! Đường Mật của anh vẫn chưa chết, anh vẫn luôn tin rằng cô chưa chết, mà cô đã thật sự xuất hiện.....

Cô tuyệt đối đúng là Đường Mật thật sự! Anh muốn đi tìm cô!

Anh muốn tìm hiểu tất cả mọi chuyện rõ ràng!

“Anh Minh Kiến...”

Hoàng Lưu Ly ngồi trên ghế salon đối diện Trần Minh Kiến, hai năm qua, anh là người anh trai tốt luôn ở bên cạnh cô, cùng nhau đối mặt với vấn đề mất trí nhớ khó khăn này, cũng là ân nhân cứu mạng của cô.

Trần Minh Kiến nhướng mày, nhìn cô: “Có gì muốn nói thì mau nói, muốn hỏi cứ hỏi.”

“Anh Minh Kiến, lúc trước em thật sự gọi là Hoàng Lưu Ly sao? Hay là em có tên gì khác nữa?”

Trần Minh Kiến vừa nghe xong, mặt liền biến sắc: “Em không tin lời anh nói sao?”

“Không phải, em không có ý này, em dĩ nhiên là tin tưởng anh Minh Kiến, chẳng qua là hai ngày trước, em có gặp một người đàn ông ở trên đường, anh ta cứ nhất quyết gọi em là Đường Mật, giống như là có quen biết với em....”

“Đàn ông?” Trần Minh Kiến híp mắt: “Đừng quên là em rất xinh đẹp, lúc nào cũng có đàn ông muốn dụ dỗ, vậy nên người đàn ông kia tại sao lại không có khả năng muốn lừa em mắc câu?”

“Nhưng mà, anh ta không giống...” Cô hoang mang hồi tưởng lại, tự lẩm bầm.

“Lưu Ly, lời này của em là đang nói anh Minh Kiến lừa em sao?” Trần Minh Kiến kích động nóng nảy.

“Không phải, anh Minh Kiến, anh đừng tức giận...” Hoàng Lưu Ly vội vàng khoát tay: “Anh Minh Kiến, em dĩ nhiên là tin tưởng anh...”

“Vậy mới tốt, Lưu Ly, thân thể của em, anh đã nói rõ, từ nhỏ em đã sống trong nhà anh, bởi vì em là đứa bé bị bỏ rơi, anh với em từ bé đã là thanh mai trúc mã, hai năm trước em bị xe đụng, thiếu chút nữa thì đã tử vong, anh cứu em, mặc dù em đã mất trí nhớ nhưng anh vẫn không hề nản chí, một lần nữa cho em ký ức, muốn em trở thành một con người mới, một Hoàng Lưu Ly hoàn toàn mới, những thứ đã qua cứ cho qua đi!”

“Anh Minh Kiến!” Cô khẽ gọi một tiếng, nhìn ra được tình ý của anh đối với mình, nhưng cô lại không có cách nào đáp trả.

Một năm mười tháng trước, người mẹ mà trước giờ Trần Minh Kiến vẫn luôn sống nương tựa vào nhau, đột nhiên bệnh nặng qua đời, sau khi lo xong tang sự, anh liền mang theo Hoàng Lưu Ly tới Đài Bắc mua nhà, dự định để hai người ở nơi xa lạ này, bắt đầu lại từ đầu.

Từ lúc anh cứu Hoàng Lưu Ly thì đối với cô vừa thấy đã yêu. Anh hao hết tâm sức để cứu cô, thật ra thì cũng vì muốn tìm một người vợ cho chính mình.

Hoàng Lưu Ly đối với anh chỉ có tình cảm anh em, anh biết, nhưng anh vẫn nguyện ý chờ đợi, bởi vì thời gian vẫn còn dài.

Vậy mà, bây giờ Hoàng Lưu Ly đã nghi ngờ thân phận của mình, hơn nữa lại còn gặp phải người quen lúc trước khi cô chưa mất trí nhớ....

Không thể? Hoàng Lưu Ly là do anh cứu, mạng của cô là của anh.....

Nếu như cô không được anh kịp thời đưa đến gặp bác sĩ, chỉ cần chậm thêm mấy tiếng nữa thì mạng của cô cũng đâu còn nữa.

Rốt cuộc là ai ác độc như vậy, muốn đẩy cô vào chỗ chết?

Cô nói cô gặp phải một người đàn ông gọi cô là ‘Đường Mật’, đó có phải là người muốn hại cô hay không?

Nếu như trước kia tên của cô là Đường Mật.....Trần Minh Kiến cảm thấy thật sự là người cũng như tên, vô cùng phù hợp!

Chẳng qua là, hiện tại thân phận của cô không phải là Đường Mật, mà là Hoàng Lưu Ly của anh! Của anh!

Mà anh, tuyệt đối sẽ không buông tay cô!

Trần Minh Kiến đi làm!

Anh bảo cô mấy ngày nay ngoan ngoãn ở trong nhà, chỉ sợ cô gặp phải người lạ nào tùy ý đến làm quen.

Hoàng Lưu Ly cảm thấy mình không ngốc đến mức đó, thế nhưng lại không chống lại được nguyện vọng của Trần Minh Kiến, cô đành phải gật đầu đáp ứng.

Trong lòng cô, đối với Trần Minh Kiến vẫn có chút nửa tin nửa ngờ.

Cô đã từng hỏi anh, tại sao cô lại biết thuật phòng thân?

Lúc đó anh lại sững sốt, không thể trả lời, về sau mới nói cho cô biết, là do cô muốn học cho nên đã đi học từ trước đó rồi. Cô cảm thấy đáp án này là lạ, nhưng vẫn bất đắc dĩ tin tưởng.

Cô đã hỏi anh, tại sao đối với chuyện thiết kế web cô lại đặc biệt thông thạo như vậy? Anh nói đây là sở trường và sở thích của cô.

Mặc dù cô đã mất đi trí nhớ, nhưng hiểu biết về phương diện máy tính vẫn còn tồn tại, thuật phòng thân cũng tồn tại, mà năng lực phán đoán của cô lại càng thêm tồn tại.

Có những lúc Trần Minh Kiến bị những câu hỏi sắc bén của cô làm khó, sẽ không trả lời được.

Nhưng anh thật sự vẫn là ân nhân cứu mạng của cô! Cô mất đi trí nhớ, chỉ có thể coi anh là người thân duy nhất của mình.....

Chợt, tiếng chuông cửa vang lên.

“Ồ? Là anh Minh Kiến sao?” Anh ấy vừa mới ra ngoài không lâu, chẳng lẽ bỏ quên cái gì sao?

Hoàng Lưu Ly đi ra mở cửa, nhìn thấy người đàn ông lúc trước đã gặp một lần, cô giật mình vội vàng muốn đóng cửa lại.

Lô Tư Hiền nhanh chóng dùng thân thể chặn cửa lại: “Anh có lời muốn nói với em!”

“Tôi không biết anh!”

“Anh họ Lô, Lô Tư Hiền!”

“Tôi không biết anh!” Cô lại lắc đầu nhấn mạnh: “Xin đừng tự tiện xông vào nhà người khác, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát!”

“Được, em báo cảnh sát đi!” Anh cố ý để hai chân ở cửa, khiến cô không đóng cửa được: “Anh chỉ muốn xác định một chuyện, em là Đường Mật, em không phải là Hoàng Lưu Ly gì đó.”

“Tôi rõ ràng chính là Hoàng Lưu Ly!”

“Em không phải!” Anh vô cùng chắc chắn, đáy mắt thoáng qua một tia khổ sở.

Anh lẳng lặng nhìn vào đôi mắt cô, phát hiện trong ánh mắt cô đều là một mảng lạnh lẽo, không tìm được chút nào vui vẻ ngọt ngào thuộc về Đường Mật, thế nhưng, gương mặt này, rõ ràng là Đường Mật, chắc chắn không sai.....

Anh tin tưởng mình tuyệt đối sẽ không nhận lầm người.

“Đường Mật của anh đã mất tích vào hai năm trước, em.... có phải cũng trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Lô Tư Hiền vẫn luôn tin Đường Mật sẽ không vô duyên vô cớ mà xuất hiện ở bờ biển Hoa Liên, hơn nữa lại còn chết oan uổng.

Khi anh chìm sâu vào trong ý nghĩ vẫn luôn tin tưởng cô còn sống.....

Hoàng Lưu Ly kinh ngạc nhìn anh. Hai năm trước?

Đúng là hai năm trước cô đã bị tai nạn xe cộ mà mất trí nhớ, mà Đường Mật trong miệng anh ta cũng mất tích trong thời điểm đó sao? Thời gian thật trùng hợp, trong đó thật sự có liên quan sao?

“Hãy tin anh, anh sẽ không hại em, anh chỉ muốn biết rõ một số chuyện.”

Hai ngọn lửa sáng rực trong đôi mắt anh tựa như sắp hòa tan cô, khiến lòng cô nhói lên, bị dòng điện trong mắt anh làm rung động.

“Đường Mật này đối với anh rất quan trọng à?”

“Đúng, cô ấy là người quan trọng nhất của anh trên đời này!” Ánh mắt của anh càng thêm mãnh liệt.

“Nhưng mà tôi không phải Đường Mật.” Cô cười khổ một tiếng.

“Em chính là Đường Mật!” Anh vô cùng kiên định nói: “Anh biết em chính là Đường Mật, chẳng qua là em tạm thời quên mất mình là ai mà thôi!”

“Đừng gạt tôi, tôi không dễ lừa gạt vậy đâu!”

“Anh đưa em đi gặp cha mẹ ruột của em, nếu bọn họ biết em còn sống, nhất định là sẽ mừng đến rơi nước mắt đấy!”

“Tôi có cha mẹ? Cha mẹ của tôi còn khỏe mạnh?” Cô không tin: “Sao hai năm qua bọn họ không chủ động tới tìm tôi? Tại sao?”

Lô Tư Hiền thở nhẹ một hơi, trong ánh mắt tràn đầy đau khổ: “Bọn họ cho là.....em đã chết!”

Cô không hiểu! Nếu cha mẹ ruột của cô cho rằng cô đã chết, vậy tại sao người đàn ông trước mặt lại tin chắc rằng cô là người mà anh muốn tìm? Anh có bằng chứng gì?

“Cảm giác của anh nói cho anh biết, em chính là Đường Mật, em là người mà anh muốn tìm, em không chết, em vẫn còn sống trên thế gian này!” Sắc mặt của Lô Tư Hiền tràn đầy kiên định và nghiêm túc, anh dùng thanh âm to rõ, kiên trì nói.

Một dòng nước ấm ulla vào trong trái tim cô, khiến tất cả tế bào trong thân thể cô ngay lập tức hồi phục.

Người đàn ông trước mặt đối với người con gái mà anh yêu lại thật sự chân thành đến vậy, khiến cho cô hâm mộ không thôi.

Nhưng mà, cô sẽ là Đường Mật trong lời anh nói sao?

“Có thể cho anh vào trong được không? Anh chỉ muốn ngồi nói chuyện với em một chút thôi.” Sự mong mỏi trong đáy mắt anh như đang hung hăng nhéo vào tâm cô, khiến cô không cách nào cự tuyệt một người si tình như vậy.

Hoàng Lưu Ly lui ra, để cho anh vào trong rồi lại đóng cửa lại.

“Đây là chỗ ở hiện tại của em?” Anh khô khốc nuốt vào ngụm nước bọt: “Em ở cùng. . . một người đàn ông?”

Cô mở miệng giải thích: “Anh Minh Kiến là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi chỉ coi anh ấy như anh trai của mình thôi!” Không hiểu tại sao, cô không muốn lừa gạt anh, để anh hiểu lầm.

Hàng lông mày đang nhíu chặt chậm rãi giãn ra, hơi cong môi: “Có thể cùng nhau ngồi xuống

nghe anh kể về chuyện lúc trước của Đường Mật không? Nếu nghe xong chuyện của Đường Mật mà em vẫn xác định mình không phải là Đường Mật thì cứ nói cho anh biết để anh hoàn toàn chết tâm!

“Ừm.” Cô rót cho anh một ly nước, ngồi đối diện chờ anh kể chuyện.

Lô Tư Hiền kể hết tất cả mọi chuyện về Đường Mật mà anh biết, không bỏ sót một chi tiết nào, bao gồm cả chuyện Đường Mật học Taekwondo để phòng thân, Đường Mật bởi vì yêu thích sự tự do mà sau khi tốt nghiệp đại học đã lựa chọn công việc làm nhà thiết kế tự do, còn cả sở thích xem phim A và cả vẻ mặt lúng túng khi bị anh phát hiện.....

Hoàng Lưu Ly nghe xong liền trở nên mê mẩn.

Khi nghe anh nói đến hai năm trước Đường Mật mất tích, cô trông thấy mắt của anh như ánh lên nước mắt, giọng nói cũng gần như lạc đi.

“Anh không tin mạng của cô ấy lại ngắn ngủi như vậy, có thể dễ dàng chết như vậy... Anh không tin...”

Anh rơi nước mắt!

Hoàng Lưu Ly cảm thấy trái tim mình như bị một cái gì đó bén nhọn đâm vào.

“Hy vọng anh có thể nén bi thương...”

“Không!” Anh khàn giọng kêu lên: “Đường Mật không chết, em chính là cô ấy!”

Anh đau lòng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên: “Em chính là cô ấy, cô ấy chính là em!”

Ngưng mắt nhìn vẻ đau khổ và thâm tình trong ánh mắt anh, cô không có cách nào nhúc nhích, chỉ cảm thấy một cảm giác choáng váng đến kỳ lạ vừa xẹt qua trong đầu.

Môi của anh chậm rãi hôn lên môi cô, hai môi kề nhau, đôi môi anh ngay lập tức giống như hóa thành ngọn lửa cọ sát môi lưỡi của cô, khiến cô như muốn tan chảy, không có cách nào đẩy anh ra.

Nụ hôn thật cuồng dã... thật bá đạo lại mang theo tình cảm sâu đậm!

Cô như sắp ngất đi, lại như say mê để anh dẫn dắt chìm đắm vào trong nụ hôn nồng nàn lưu luyến, nụ hôn của anh....thật sự ngọt ngào!

Nụ hôn này khiến nước mắt của cô lại không tự chủ được mà rơi xuống.

Môi của anh vuốt ve đôi môi cô, hôn đi từng giọt nước mắt trên gò má, ôm chặt cô, yêu thương đối với cô càng thêm sâu đậm, sâu hơn cả nụ hôn này, khiến cho luồng nhiệt nóng bỏng trong toàn thân cô bỗng nhiên tăng vọt, anh cố gắng đem sự nhiệt tình của mình rót vào trong lòng cô, để cho cô và anh cùng nhau rung động, để cho cô cũng trở nên điên cuồng như mình.

Tình yêu mệnh mông manh liệt của anh không ngừng truyền sâu vào trong cơ thể cô, để cho cô muốn ngồi thẳng lại mà không được, lồng ngực nhói đau, trái tim đập mãnh liệt.

Anh đói khát hôn lên khuôn mặt của cô, hôn lên cổ cô, muốn ngừng mà ngừng không được, hôn thẳng một đường xuống dưới, nút áo của cô bị mở ra, mà đôi môi anh lại giống như ngọn lửa không ngừng thiêu đốt ở trên cơ thể cô.

“Ừm...” Cô thở dốc, nhẹ nhàng ngâm lên.

Hơi thở của anh rối loạn, trở nên dồn dập, đôi môi nóng rực cuồn cuộn đã mút lấy ngực cô.

Bỗng chốc, cô cảm thấy ngực mình lạnh lạnh, theo bản năng muốn đẩy anh ra.

Thế nhưng anh lại ôm cô chặt hơn: “Đừng....Đừng đẩy anh ra...xin em...”

Giọng nói vô cùng thảm thiết khiến cô đau lòng, không thể nhẫn nại.

Anh vô cùng quý trọng, vô cùng yêu thương nâng mặt cô: “Đừng rời xa anh.... Ngàn vạn lần đừng rời xa anh, anh không bao giờ...muốn mất em lần nữa!”

Anh tựa như bị dọa sợ, sợ cô rời đi nên đem cô khóa chặt ở trong lòng, không muốn buông ra.

Hơi thở phái nam tràn đầy mê hoặc khiến cô cảm thấy an tâm, khiến cho tảng băng phòng ngự trong lòng cô chậm rãi tan ra....

Cô thật sự rất muốn dựa vào trong ngực anh, giống như ở trong đó mới có thể khiến cô cảm thấy an lòng.

Thế nhưng, cô không phải là Đường Mật, cô là Hoàng Lưu Ly!

“Buông tôi ra!” Cô kịch liệt vùng vẫy.

“Không, không buông, không bao giờ...buông!” Anh dùng sức lực của đàn ông ôm chặt cô, làm cô không thể nào nhúc nhích.

“Anh yêu em...anh yêu em!”

Ánh mắt thâm tình đầy kiên nghị, ngữ khí chân thành không hề giả dối, khiến trái tim cô chấn động, tạm thời ngưng giây giụa.

Anh hôn lên lông mày nhỏ nhắn, hôn lên đôi mắt của cô, chớp mũi cô, đôi môi cô, hương vị ngọt ngào của đôi môi anh đào giống như là mỹ vị nhân gian, anh không buông cô ra, toàn thân nóng rực như muốn thiêu đốt thân thể mềm mại của cô.

Cô cảm thấy sợ, bởi vì, thân thể nóng rực của anh dường như muốn hòa tan cô....

Cô hoàn toàn không có khí lực để kháng cự!

Tại sao thân thể của cô lại trở nên như vậy? Tại sao gặp phải anh lại trở nên vô lực?

Giống như là anh đã rất quen thuộc với thân thể của cô, thế nhưng, điều này sao có thể? Người đàn ông trước mắt này, cô quả thật là không hề quen biết! Thân thể của cô, tại sao lại hiểu rõ người đàn ông này hơn cả cô? Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Đầu óc của cô hoàn toàn chết lặng rồi!

9. Chương 9

“Đừng kháng cự anh...” Bờ môi của Lô Tư Hiền cọ sát trên đôi môi cô, quyến luyến không nỡ xa rời: “Nói cho anh biết, phòng em ở đâu?”

Lửa tình trong cô bị anh khơi dậy, toàn thân như sắp bị thiêu đốt: “Phòng thứ hai, bên phải...”

Đôi môi đói khát lại một lần nữa cọ sát trên đôi môi cô, bàn tay dịu dàng vuốt ve nhũ hoa xinh đẹp, lắng nghe từng tiếng thở đứt quãng của cô.

Anh cúi xuống nụ hoa trước ngực cô, há mồm khê cắn, cô thấp giọng rên lên: “Uhm....”

Anh thích nghe âm thanh này của cô, nó khiến anh càng thêm ham muốn đoạt lấy vẻ đẹp ngọt ngào chỉ thuộc về riêng cô.

Cô vận vẹo thân thể mềm mại, cảm thấy tiến triển như vậy là quá nhanh, dù gì bọn họ cũng coi như người xa lạ nha! Nhưng thân thể của cô lại phản bội lại lý trí của cô....

Mỗi một lần anh chạm vào người lại tựa như đang chạm vào chỗ sâu nhất trong tâm hồn cô, làm trái tim cô rung động, khiến dòng điện trên người cô chạy tán loạn, nhiệt độ dần dần tăng vọt....

Anh vừa hôn cô, vừa bế cô đi vào trong phòng.

Nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, sau đó anh cũng leo lên giường, chậm rãi giúp cô cởi quần áo, sau đó cúi thấp người, nhẹ nhàng hôn cô từ đầu đến chân.

Trong lòng cô cảm thấy ngứa ngáy, giữa hai chân lại không ngừng chảy ra mật dịch...

Anh... không hề cảm thấy dơ bẩn sao? Cô vừa xấu hổ, lại cảm thấy yêu thích không thôi, căn bản không có biện pháp nào đối với anh.

Hai đỉnh anh đào kiêu ngạo đã thấm ướt nước bọt, lúc này lại trở nên trong suốt sáng bóng, ngón tay thon dài men theo mũi hoa ướt át, tiến thẳng vào trong cơ thể cô.

“A...” Cô rên lên một tiếng, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Anh rút ngón tay trơn trượt ra cho cô nhìn: “Đây chính là chứng cứ cho sự nhiệt tình của em.”

Khuôn mặt cô đỏ bừng, đôi môi nhỏ nhắn càng thêm đỏ mọng đến kinh người.

Anh thấp giọng nói một câu: “Tin anh, em nhất định sẽ thích chuyện này...”

Anh đem hai chân cô đặt lên vai mình, cúi đầu hướng về nơi đã thấm ướt hương vị ngọt ngào, sau đó mở miệng hôn lên nhụy hoa xinh đẹp, mút rồi lại mút.

Cô trợn mắt kinh ngạc, há miệng thở dốc.... Quá kinh người! Quá kích thích!

Động tác cường hãn của anh làm lòng cô nhộn nhạo, tay chân cứng đờ.

Anh mút phát ra từng tiếng tách tách, trong cơ thể cô giống như là đang bị bom nổ oanh tạc....

Mà ngọn lửa trong cơ thể lại bùng lên rất nhanh, lan ra tận đồng cỏ khiến cô cũng không thể nào khống chế được nữa!

Cô vận vẹo mông, không ngừng thở dốc, má hồng xinh đẹp, lỗ tai đỏ bừng.

Anh không chút lưu tình mà tìm ra nơi mẫn cảm nhất của cô, không nhịn được mà trêu đùa hoa hạc, nặng nề mút vào.

“A a...” Cô kêu lên, thân thể lại nặng nề hướng về phía dưới.

Anh điên cuồng mút lấy hoa hạc của cô, hai chân cô rung động, không còn chút sức lực nào.

“Đừng....Quá kích thích rồi...”

Đầu óc quay cuồng, hai tay vô lực túm lấy ra giường, để mặc anh cường hãn khống chế linh hồn mình, mà cô cũng phối hợp động tác với anh, hòa mình vào vũ điệu kích tình.

Đôi môi anh nóng rực, nụ hôn của anh quá cuồng nhiệt, cô có chút sợ hãi, nhẹ nhàng giãy giụa khiến máu huyết trong người anh càng thêm sôi sục!

Anh đem toàn bộ tình yêu của mình rót vào trong cơ thể cô, thiêu đốt cô, hòa tan cô!

Cô đã quên mất mình là ai....

“Chỗ này là vùng mẫn cảm của em...”

Đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng lướt qua vành tai cô, khiến cô cảm thấy một hồi tê dại.

“Ồ đây cũng là vùng mẫn cảm của em.” Ngón tay của anh nhẹ nhàng chạm vào bên gáy cô, đưa đến một loại khoái cảm li ti.

“Đây cũng vậy...” Ngón tay dài lần xuống hoa hạc, ấn nhẹ một cái khiến toàn thân cô chấn động.

“Cả đây nữa.” Anh dùng một tay khác véo nhẹ vào thắt lưng cô, khiến cô phải uốn éo thân mình.

Cô hoàn toàn không tránh được sự công kích của anh, toàn thân tê dại không còn chút sức lực, cũng không có cách nào nhúc nhích.

Tại sao anh lại có thể biết rõ những chỗ nhạy cảm của cô như vậy? Ngay cả cô cũng không biết rõ những vùng nhạy cảm của mình, vậy mà anh chỉ cần một lần đã có thể tìm ra!

Chẳng lẽ, bọn họ thật sự quen biết nhau sao?

Chẳng lẽ, cô và anh có quan hệ rất rất rất thân mật?

Đầu óc của cô trở nên hỗn độn, không có lời giải đáp.

“A...” Cô muốn cầu xin anh buông tha, bởi vì anh khiến cho toàn thân cô bị lửa tình bao phủ rồi.

Nóng quá —— nóng quá ——

Nhiệt độ trong cơ thể cô càng lúc càng tăng, giữa hai chân cảm thấy trống rỗng đến khó chịu, dịch lỏng nơi cửa huyết cũng thấm ra, thân thể của cô sắp trở thành lò lửa, nóng đến kinh người.

Anh hôn lên hoa hạc yếu ớt của cô, đầu lưỡi chen vào cửa huyết, khuấy đảo bên trong vách tường.

“Không. . .không muốn. . .” Cô chấn động toàn thân, hai tay vốn định đẩy đầu anh ra khỏi giữa hai chân mình, lại không tự chủ được mà kéo tóc anh, làm iệng lưỡi của anh càng thêm tiến sâu vào bên trong huyết đạo ngọt ngào.

Thật thoải mái. . . .

Vách tường bên trong cơ thể cô không ngừng co rút, cô thét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực, cảm giác đầu lưỡi nóng bỏng của anh đang tiến

vào nơi sâu nhất.

“A a a...” Không được! Cô không khống chế được nữa rồi! Bụng dưới nhanh chóng co rút, cô mãnh liệt lắc đầu, toàn thân chấn động, mật dịch tiết ra điên cuồng...

Anh ngưng mắt quan sát dáng vẻ tuyệt vời của cô khi đạt tới cao triều, đôi mắt mông lung mang theo vô vàn quyến rũ, đôi môi nhỏ nhắn đỏ hồng mang theo chút hơi dỗi, ái dịch ồ ạt chảy ra tựa như dòng suối nhỏ, khiến hoa tâm trở nên ướt đầm một mảng, tiểu huyết xinh đẹp lại không ngừng co rút, giống như có sự sống, không cách nào biểu đạt hết được sự yêu thích đối với kỹ thuật cao siêu của anh.

Lô Tư Hiền nhìn cô, vẻ mặt say mê là vậy

Cô gái này là Đường Mật, là Đường Mật mà anh vẫn luôn tâm tâm niệm niệm ở trong lòng, chắc chắn không sai!

Phái nam của Lô Tư Hiền căng cứng đến phát đau, anh cầm lấy đặt vào trước cửa huyết ẩm ướt của cô.

Cô đang trôi dạt trong cơn kích tình, cũng nhìn thấy tất cả những động tác của anh, dù biết là không nên, thế nhưng cô lại không cách nào cự tuyệt, suy nghĩ của cô hoàn toàn ngừng trệ, chỉ giao toàn bộ dục vọng cho anh nắm giữ.

Ngón tay thon dài khẽ tách cánh hoa của cô, cô khẽ giật mình, anh để phái nam nóng rực ở trước cửa huyết của cô, khẽ ấn nhẹ, dần dần mở rộng cửa huyết.

Ấn nhẹ thêm chút nữa, lần này anh đã bị cô nuốt trọn....

Khẽ lui về phía sau, nặng nề đẩy một cái, thẳng tiến vào sâu trong cơ thể cô, mở to cửa huyết đến mức tối đa.

“Anh...” Bụng dưới căng lên kéo lý trí của cô quay trở lại, cô kinh ngạc tròn to mắt nhìn anh.

Bọn họ....Anh và cô....sao có thể?

“Anh... mau đi ra ngoài!” Cô quát to, trong cơ thể lại co rút lại, siết anh càng thêm chặt hơn.

Anh không thể nào kiềm chế được nữa, chậm rãi rút ra rồi lại tiến vào, dùng sức xâm nhập...

“Đừng....đừng như vậy...” Cô muốn anh ra ngoài chứ không phải là muốn anh lại đi vào! Thế nhưng anh vẫn lặp lại động tác, không có cách nào khống chế bản năng, ở trong cơ thể cô xông pha chiến đấu một cách mãnh liệt.

Anh dùng đủ loại góc độ để tiến vào bên trong cô, nơi nhạy cảm bị cọ xát mê hồn khiến cho xương cốt của cô trong nháy mắt cũng trở nên mềm nhũn.

Cô không thể khống chế mà nghênh hợp với anh, cô thích cảm giác li ti sung sướng mà anh mang lại, khiến cô sa mình vào trong đó, lắng nghe âm thanh hai thân thể va chạm vào nhau, miệng nhỏ cũng không ngừng ngậm lên từng tiếng rên rỉ đứt quãng.

Nhanh quá! Anh thật sự quá mạnh mẽ...

Cô run rẩy thét chói tai, không ngừng thở gấp.

Anh tiến lên, cúi thấp người để cô kẹp chặt mình hơn.

“Mật...” Anh dùng toàn bộ sức lực rong ruổi bên trong cơ thể cô, nhìn cô run rẩy trong ngực mình, đạt đến cao triều lần hai, anh càng thêm hưng phấn tới cực điểm, tốc độ trở nên nhanh hơn, đem mầm móng nóng rực bắn sâu vào trong cơ thể cô.

Sau đó, bọn họ giống như hai đứa trẻ sinh đôi kết hợp ở một chỗ, cô đổ mồ hôi đầm đìa, toàn thân anh cũng ướt đầm, hai người thở hổn hển, mà nhịp tim của anh giống như vừa mới chạy đua một trăm mét, vẫn chưa ổn định.

Cô không biết phải mở miệng nói gì....cô vậy mà lại để cho chuyện này xảy ra!

Cô hoàn toàn mê mết với bản lĩnh ở trên giường của anh, bị anh dẫn dắt đến cao triều, lại không chỉ một lần.

Trời ạ! Tới bây giờ cô mới biết mình là người dễ dãi như vậy! Anh ta chỉ là một người xa lạ nha! Sao mình lại bị anh ấy hấp dẫn....hơn nữa lại còn để cho người ta ăn sạch nữa?

Phái nam của Lô Tư Hiền vẫn còn để trong cơ thể cô, bị cô từng chút từng chút một ép ra ngoài.

Anh lại nhẹ nhàng nhấn vào một cái, đỉnh tròn to lớn lại tiến vào trong cơ thể cô.

“Anh...” Cô bứt rứt mất tự nhiên: “Chúng ta đều là người lớn, thân thể hấp dẫn lẫn nhau là chuyện bình thường...”

“Thì sao? Em muốn nói gì? Làm lại lần nữa đúng không?” Anh lại nhấn vào trong hoa huyệt của cô.

Cô yếu ớt kêu lên một tiếng, hai tay nhanh chóng chống lên ngực anh: “

Không, chúng ta không thể làm thêm lần nữa!”

“Mật, em là Mật, em vẫn luôn nhạy cảm với anh như vậy. Cho dù em quên anh thì cái loại cảm giác này em cũng không thể nào quên được.”

“Tôi...” Cô cũng không hiểu rõ tại sao, tại sao thân thể của bọn họ lại hợp nhau như vậy? Tại sao khi anh giăng lên cái lưới ham muốn to lớn như vậy, cô vẫn tình nguyện sa vào tấm lưới đó?

Cô hậu tri hậu giác phát hiện, chỗ mình và anh kết hợp, không có lạc hồng!

“Tôi... không phải xử nữ sao...”

“Lần đầu tiên của em là dành cho anh, em không cần lo lắng.” Lô Tư Hiền xấu xa cười một tiếng.

“Tôi muốn xuống giường...” Trong lòng cô vừa áy náy vừa chần động, lắp bắp nói xong, cô vội vàng đứng dậy muốn nhặt quần áo lên.

Anh nhẹ nhàng nắm cổ tay cô, vô cùng kiên trì nói: “Em là Mật, em là Đường Mật, là Đường Mật có một không hai trên đời này, không thể có người nào khác có vóc dáng, cử chỉ, vẻ mặt, ngay cả nơi miễn cảm cũng giống nhau

như vậy, em chính là Đường Mật, em chính là Đường Mật mà anh biết!”

“Tôi...tôi thật sự là Đường Mật sao? Tôi...tôi bây giờ có tên là Hoàng Lưu Ly.”

Nhìn cô mờ mịt, trong lòng anh khẽ nhói đau, nhói đau vì cô.

“Cho anh thời gian, anh sẽ điều tra tất cả, tin tưởng anh, em chính là Đường Mật, bởi vì chúng ta hợp nhau như thế, em ở dưới người anh trở nên nhạy cảm như vậy, trên đời này, anh chỉ quan tâm đến một người con gái, cô ấy chính là Đường Mật, mà em, tuyệt đối là Đường Mật của anh!”

Cô rốt cuộc là Hoàng Lưu Ly hay Đường Mật đây?

Người đàn ông trước mắt này thật thần bí, lại vô cùng thâm tình như vậy, khiến lòng cô rung động, khiến cô không biết phải nghe lời ai.

Cô vậy mà lại lên giường với anh, hơn nữa lại còn có cảm giác vô cùng thỏa mãn...

Trời ạ! Thật mất mặt! Hoàng Lưu Ly không khỏi che mặt lại, cảm thấy toàn thân nóng lên.

Lô Tư Hiền rời đi!

Hoàng Lưu Ly vào trong phòng tắm tắm rửa, những dấu hôn anh để lại trên người cô nhiều đến không sao đếm hết, cô cố gắng muốn che giấu, chỉ sợ Trần Minh Kiến về sẽ phát hiện, đến lúc đó cô làm sao còn mặt mũi nào nhìn mặt người khác chứ.

Anh Minh Kiến đối với cô rất tốt, cũng rất thích cô, cô vẫn luôn rất cảm kích, chẳng qua chỉ giả vờ như không hiểu mà thôi.

Cô ở bên cạnh anh Minh Kiến đã được hai năm, vậy mà ngay cả một cái đụng chạm của anh cô cũng không muốn, tại sao hôm nay Lô Tư Hiền vừa chạy tới cửa lại có thể lôi kéo được sự nhiệt tình bị cô cất giấu trong lòng đã lâu?

Cô không hiểu, bởi vì dựa theo lẽ thường thì cô và Lô Tư Hiền là hai người xa lạ, sao có thể trở nên thân mật như vậy?

Nội tâm của cô cũng không có cách nào kháng cự được tình cảm mãnh liệt của anh, thân thể của cô lại dần dần phối hợp với những động tác của anh.

Chẳng lẽ...cô thật sự là Đường Mật như lời anh nói sao?

Cô chỉ biết mình xảy ra tai nạn xe cộ, thế nhưng lại không biết lý do vì sao lại xảy ra tai nạn, hoàn toàn không biết.

Đường Mật trong miệng Lô Tư Hiền, thật sự là cô sao?

Nếu như cô là Đường Mật, vậy Hoàng Lưu Ly này là ai?

Cô cảm thấy chuyện này thật rắc rối, khiến cô không thể nào phân biệt rõ ràng.

Lô Tư Hiền lái xe chở Hoàng Lưu Ly đi dạo xung quanh một chút, bởi vì cô là Đường Mật, thế nhưng cô lại nói vẫn chưa xác định được chuyện lúc trước nên cô chỉ thừa nhận mình là Hoàng Lưu Ly.

“Đây là trường học cũ của chúng ta.” Anh dừng xe trước cổng trường đại học: “Có muốn đi vào xem một chút hay không?”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu, bước xuống xe.

Anh đi bên cạnh cô, gấp đám đàn em cấp dưới, nhìn thấy bọn họ thì hưng phấn kêu lên: “Học trưởng!”

Bởi vì anh từng là nhân vật hô mưa gọi gió ở trong trường, vậy nên cho dù có rời khỏi trường học thì vẫn sẽ có người nhớ đến anh.

“Có nhận ra cô ấy không?” Lô Tư Hiền đẩy Hoàng Lưu Ly tới trước mặt cô nữ sinh.

“Đường Mật học tử.... Chị là Đường Mật học tử!” Học muội kêu lớn: “Chị là vị học tử văn võ song toàn mà em vẫn luôn sùng bái, thật là lợi hại!”

Hoàng Lưu Ly rùng mình một cái. Cô... thật sự là Đường Mật? Làm sao có thể?

“Em nhận lầm người rồi, chị không phải là Đường Mật!” Trong lòng cô đang rối bời.

“Đường Mật học tử, chị đừng đùa với tụi em nữa có được không? Chị rõ ràng là học tử Đường Mật mà!” Một nam sinh nhìn kỹ cô rồi nói rất nghiêm túc.

“Đường Mật đang chọc mọi người đấy, cũng không có ai bị mắc lừa nha, tốt lắm, chúng tôi đi trước đây!” Lô Tư Hiền kéo tay Hoàng Lưu Ly rời đi, không để cho cô đứng lại biện giải.

Cô khẽ chớp đôi mắt như hồ nước thu, trong đáy mắt mênh mông lại có một tia đau thương chợt lóe rồi lại biến mất.

Nếu như cô thật sự là Đường Mật, vậy tại sao lại biến thành Hoàng Lưu Ly? Tại sao lại xảy ra tai nạn xe cộ?

Có người muốn hại cô sao? Muốn đẩy cô vào chỗ chết?

Cô có kẻ thù sao? Người đó là ai?

“Anh biết, trong đầu em bây giờ đang có một mớ nghi vấn không thể nào giải đáp được, anh cũng giống như em!” Lô Tư Hiền dùng ánh mắt nóng rực nhìn cô chăm chú: “Em là Đường Mật, hãy tin anh, em thật sự là Đường Mật, anh sẽ giúp anh làm sáng tỏ mọi chuyện.”

Cô là Hoàng Lưu Ly, hay là Đường Mật?

Cô mờ mịt, yếu ớt ngưng mắt nhìn anh, cảm giác chua xót không khỏi xộc lên đỉnh đầu.

Cô ngay cả mình là ai mà cũng không biết.... cảm giác thật bi ai!

Lô Tư Hiền nắm lấy tay cô, nhìn sâu vào trong mắt cô.

Cô không muốn bị anh nhìn thấu, đó là một chút tôn nghiêm cô còn giữ lại cho riêng mình. Cô liều mạng vùng tay, thế nhưng anh lại dùng cánh tay ôm chặt cô vào trong ngực mình.

“Tôi không phải là Đường Mật, anh mau buông tôi ra.” Cô sợ phải đối mặt với sự thật.

“Em chính là Đường Mật!”

“Tôi không muốn làm thế thân!” Giọng nói đầy hốt hoảng và bất lực.

“Em chính là Đường Mật, cho tới bây giờ cũng không phải là thế thân, anh tin tưởng trực giác của mình, tin tưởng em chính là Đường Mật!”

“Nếu tôi không phải thì sao? Có phải anh sẽ buông tha cho việc tìm kiếm thân thể thật sự của tôi đúng không?”

“Anh sẽ không buông tha. Em chính là Đường Mật!” Anh vô cùng kiên trì.

Trong lòng cô

không khỏi chấn động bởi sự thâm tình đến mức cổ chấp của anh.

Người con gái tên Đường Mật đó, người con gái được anh yêu sâu đậm, thật hạnh phúc....

Cô thật hy vọng mình có thể là Đường Mật, có thể được anh yêu sâu đậm như vậy, nhất định sẽ rất hạnh phúc rất hạnh phúc....

Thế nhưng, chẳng may không phải thì sao đây?

Trong lòng như bị khoét một lỗ hổng lớn, cô sợ mình sẽ bị hấp sâu vào vòng tình yêu này để rồi tan biến.

Lô Tư Hiền nâng cằm cô: “Nhìn anh, nhìn vào mắt anh! Em là Đường Mật, tuyệt đối chính xác, tuyệt đối không sai!”

“Tôi...” Cái người này sao lại giống ‘con lừa’ như vậy? Cô đã đặt hết tất cả mọi giả thiết, vậy mà anh vẫn kiên trì như vậy.

Anh không chừa cho cô bất kỳ cơ hội nào để trốn thoát, ngay lập tức phủ lên đôi môi không chút phòng ngự nào của cô, mãnh liệt mút vào hương vị của cô: “Em ngọt ngào như vậy, hương vị này chỉ thuộc về Đường Mật.... Em là Đường Mật!”

Anh đem hơi thở nóng rực phủ lên mặt cô, đôi môi nóng rực cọ sát vào môi cô, nhẹ nhàng gặm cắn, đầu lưỡi cạy mở hàm răng, sau đó đem toàn bộ cái miệng nhỏ nhắn của cô mút vào trong miệng mình.

Cảm giác tê dại và vui sướng bỗng chạy dọc sống lưng cô, mỗi một giây thần kinh cũng bị gọi lên khoái cảm, khiến cô nhanh chóng bị kích thích.

Anh là cao thủ khiêu tình, cô thật sự đánh không lại!

Hai đôi môi kề nhau, nụ hôn của anh càng lúc càng cuồng dã, mút lấy đầu lưỡi của cô, dây dưa với cô, lửa tình bị anh nhen nhóm dần dần bùng cháy....

Hai tay cô chẳng biết từ bao giờ đã vòng lên cổ anh, cảm nhận bờ môi nóng bỏng đang dần hun nóng chính mình, dẫn dụ ham muốn sâu trong cơ thể, để cô đáp trả lại nụ hôn của anh, càng thêm điên cuồng, càng thêm nóng bỏng.

Đến khi một làn gió lạnh thổi qua, khiến cô rùng mình, đột nhiên bừng tỉnh.

Đẩy anh ra, cô xấu hổ che miệng.

Tại sao cô lại có thể để mặc cho tình cảm của mình dây dưa không rõ với anh?

Lần trước đã sai lầm một lần rồi, lần này không thể để nó tiếp tục xảy ra.

Trong mắt anh có hai ngọn lửa nóng rực, nóng đến kinh người: “Nhìn anh, nhìn anh!”

Cô không dám nhìn anh, đôi mắt thủy chung nhìn chằm chằm xuống đất.

Lửa tình trong mắt anh không phải dành cho cô, mà là Đường Mật.

“Đường Mật, em là Đường Mật, tại sao không tin anh? Tại sao không tin chính bản thân mình?” Anh khở sở gầm nhẹ một tiếng: “Đời này anh chỉ yêu duy nhất một cô gái, đó chính là Đường Mật, thân thể của chúng ta hấp dẫn lẫn nhau, mới khó có thể kìm lòng nổi như vậy....”

“Được rồi, ngừng lại đi! Đừng nói nữa!” Anh muốn ở ngay nơi công cộng này mà đem chuyện của bọn họ ra để lưu danh cho đời sau sao?

Cô thở dốc đầy kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh: “Xin đừng nói nữa!”

Lô Tư Hiền vội vàng ngậm miệng, ánh mắt lại chưa hề rời khỏi cô, tựa như sợ hãi cô có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Tôi...mặc dù tôi cảm thấy rất hoang đường, nhưng tôi muốn tin lời anh, tôi thật sự hy vọng mình chính là Đường Mật!”

Nếu như không phải thì lòng của cô sẽ rất đau, rất rất đau! Đau đến mức như muốn vỡ tan....

“Em thật sự, thật sự chính là Đường Mật!” Lô Tư Hiền kích động ôm lấy cô: “Hãy tin anh, tin tưởng chính mình, trên đời này dù ai có vóc dáng tương tự cũng không thể nào giống nhau đến cả tính cách, hứng thú, từng động tác nhỏ và cả vùng mẫn cảm như vậy!”

Nghe vậy, trong lòng cô tràn đầy hy vọng.

Anh nâng mặt cô, hôn nhẹ lên môi: “Anh sẽ cho em thấy rõ, em chính là Đường Mật!”

Nước mắt cảm động, lặng lẽ rơi xuống trên gò má trắng hồng của cô.....

Vòng tay ôm cô càng thêm siết chặt, anh cảm thấy thật đau lòng.

“Anh đưa em về nhà, trở về ngôi nhà thật sự của em, gặp người thân thật sự của em!”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không!” Cô sợ....

Sợ mình căn bản không phải là Đường Mật mà chỉ là một người giả mạo!

Lô Tư Hiền là một người si tình, có lẽ bởi vì anh quá yêu Đường Mật mà không muốn tin rằng cô ấy đã chết, vậy nên mới đem mình nghĩ thành Đường Mật, nhưng người nhà của Đường Mật chắc chắn là rất rõ ràng, nghĩ đến điều này, Hoàng Lưu Ly yếu ớt muốn khóc lên.

Lô Tư Hiền không hề nói lỏng vòng tay: “Tại sao? Em phải tin tưởng anh, cũng phải tin tưởng chính mình, em chính là Đường Mật!”

“Em...em sợ...” Cô ghen ngào nói, nước mắt mang theo sự chua xót tràn ra khóe mi, sắc mặt vô cùng đau khổ.

Anh lại cực kỳ kiên định nhìn thẳng vào mắt cô, tựa như muốn nhìn thấu vào nơi sâu nhất trong tâm hồn cô.

“Có anh ở đây, em không phải sợ!” Anh ôm đầu cô vùi vào trong ngực mình.

Nước mắt của cô khiến anh đau lòng, cô rất ít khi nào khóc....

Anh vì cô mà lòng đau như cắt, chỉ muốn bảo vệ cô thật tốt, không muốn cô phải chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa.

10. Chương 10

“Đường Mật?” Một đôi mắt từ ái đắm lệ tràn đầy chấn động: “Con là Đường Mật?”

Nước mắt của mẹ Đường tuôn ra như suối trào, không cách nào ngăn lại, bà tiến lên nắm chặt hai tay cô, cảm nhận hơi ấm từ bàn tay cô.

“Con là con gái của mẹ!” Bà ôm cô vào trong ngực, không ngừng kích động.

Trong lòng Hoàng Lưu Ly rung động, nhưng đối với người phụ nữ trước mắt cô lại chẳng có bao nhiêu cảm giác quen thuộc.

Mẹ Đường vội vàng lau nước mắt, vẻ mặt cha Đường cũng tràn ngập vui mừng.

Lô Tư Hiền nói cô bị mất trí

nhớ nên không biết bọn họ, mẹ Đường lại không khỏi vì con gái đáng thương mà rơi nước mắt một lần nữa.

Hoàng Lưu Ly cảm thấy mất tự nhiên, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Lô Tư Hiền, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

Cha Đường đưa Hoàng Lưu Ly về phòng mình xem một chút, căn phòng của Đường Mật vẫn luôn được quét dọn sạch sẽ, mọi thứ bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Mẹ Đường kích động đem tất cả những cuốn album cũ đưa cho Hoàng Lưu Ly nhìn, mỗi tấm hình đều mang theo một câu chuyện cũ, bà không ngừng kích động kể lại, vừa nói vừa thỉnh thoảng chú ý sắc mặt của Hoàng Lưu Ly.

Cô đang cố gắng hồi tưởng lại, nhưng mà.... cũng không thể nhớ nổi ra điều gì.

Mẹ Đường muốn giữ cô ở lại một hôm, hy vọng có thể hàn huyên với cô nhiều thêm một chút, hy vọng có thể gọi thêm cho cô một chút ấn tượng gì đó.

Hoàng Lưu Ly bối rối dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Lô Tư Hiền, nhờ Lô Tư Hiền giúp cô giải vây.

“Bác trai, bác gái, bây giờ quan trọng nhất là giúp cô ấy lấy lại trí nhớ, cháu cảm thấy nên điều tra từ hai năm trước.”

Khi đó, bởi vì chuyện xảy ra một cách quá đột ngột, vợ chồng Đường thị đau lòng muốn chết, hơn nữa lại thấy con gái mình chết oan uổng như vậy thì cực kỳ đau lòng, bọn họ không dám tin những gì xảy ra trước mắt, vì vậy mà cứ để cho cảnh sát vội vàng kết luận, hôm nay suy nghĩ kỹ một chút, quả thật là có nhiều điểm đáng nghi ngờ.

“Con thật sự... không ở lại sao?” Mẹ Đường thấy Hoàng Lưu Ly phải đi, không đành lòng nói.

Hoàng Lưu Ly nhìn người phụ nữ đáng vẻ ôn tồn trước mặt mình, trong mắt tràn ngập đau xót.

“Con...con sẽ trở lại.” Cô chần chừ một chút, không đành lòng thấy mẹ Đường thương tâm.

Lô Tư Hiền nắm lấy tay cô, đưa cô rời đi.

Mẹ Đường nhìn cha Đường, lặng lẽ thở dài: “Đây là con gái của chúng ta... có đúng không?”

“Đúng vậy!” Cha Đường trầm ngâm một chút, sau đó gật đầu.

Lễ đính hôn của Dương Viện Nguyệt hóa thành bọt biển, trở thành trò cười, hại cô ta phải xin nghỉ một tuần rồi mới dám đi làm.

Nhìn đến ánh mắt đồng nghiệp nhìn mình cười một cách kỳ lạ, có khi còn ở sau lưng chỉ trỏ bàn tán, cô ta cảm thấy phần hân bất bình.

Lô Tư Hiền vẫn là cấp trên của cô, vẫn làm công việc của mình, đối đãi với cô ta như đồng nghiệp, ngoại trừ một chút áy náy thì anh vẫn duy trì tác phong của một người bạn đồng nghiệp.

“Trợ lý Dương, đây là bản báo cáo sáng nay của cô sao? Sai sót nhiều quá, phiền cô trong nửa tiếng hoàn thành một bản hoàn hảo cho tôi.” Lô Tư Hiền đặt bản báo cáo trên bàn Dương Viện Nguyệt, giọng nói nghiêm nghị, không hề có chút nể mặt nào.

Dương Viện Nguyệt lạnh nhạt, khổ sở hít sâu một hơi, đôi mắt nhìn thẳng vào anh: “Anh không muốn hỏi tại sao em lại trở nên thất thường như vậy sao?”

Sắc mặt của Lô Tư Hiền trở nên căng thẳng, nặng nề mở miệng: “Đang là giờ làm việc, có chuyện riêng đợi tan làm rồi nói.”

“Anh sẽ chịu nói chuyện với em sao?” Nhìn thấy ánh mắt của anh chỉ có lạnh lùng và vô tình, trong lòng cô ta lạnh hơn phân nửa, lại không cam lòng, nước mắt lưng tròng nói: “Em yêu anh lâu như vậy, thế mà ngay cả một cơ hội anh cũng không cho em, để em bị người ta giễu cợt, anh không cảm thấy có lỗi với em sao?”

Anh biết cô vô tội, nhưng chuyện tình cảm.... anh không muốn làm trái với lòng mình!

“Trợ lý Dương....”

“Đừng, gọi em là Viện Nguyệt!”

Anh lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, thấy trong mắt cô chứa đầy tình ý khiến giọng nói của anh không khỏi dịu xuống: “Viện Nguyệt, tôi không hợp với cô, tôi đã nói rồi, cho dù chúng ta kết hôn thì cái mà tôi có thể cho cô cũng chỉ là một danh phận chứ không thể nào là tình yêu.”

“Em không quan tâm! Em chỉ muốn kết hôn với anh! Chúng ta có thể tìm lại một ngày để đính hôn, chỉ cần anh cảm thấy có lỗi với em, muốn bù đắp cho em, chúng ta có thể đính hôn thêm lần nữa, thậm chí là đăng ký kết hôn cũng được.”

Lô Tư Hiền tái mặt: “Không thể nào.... Tôi sẽ không tiếp tục làm cái chuyện ngu xuẩn như vậy!”

Trái tim của Dương Viện Nguyệt như thắt lại, giận tím mặt: “Tại sao?”

“Tôi không yêu cô, Viên Nguyệt, tôi chỉ coi cô là bạn bè, là đồng nghiệp, đối với cô tôi chỉ có tình bạn mà thôi!”

“Em yêu anh như vậy, anh không thể cho em một chút tình yêu nào sao?” Cô đau xót hét lên.

“Tình yêu của tôi chỉ dành cho Đường Mật!” Anh thâm tình nói.

“Đường Mật đã chết rồi!” Dương Viên Nguyệt hét lên.

“Cô ấy chưa chết!” Lô Tư Hiền dịu dàng bình tĩnh nói: “Tôi đã tìm được cô ấy, cô ấy còn sống, chỉ là đã mất đi trí nhớ mà thôi, cô ấy còn nói hai năm trước đã xảy ra tai nạn xe cộ....”

Dương Viên Nguyệt kinh hãi, trong lòng phập phồng lo sợ, kinh hoàng nói: “Em...em đi vào toilet rửa tay.”

Lô Tư Hiền gật đầu, lại trở về bàn tiếp tục công việc.

Dương Viên Nguyệt vào toilet rửa mặt, toàn thân run rẩy.

Thật sự là Đường Mật sao? Sau lần tai nạn xe hôm đó, cô ấy vậy mà vẫn không chết?

Lần này, cô ta định trở về cướp Lô Tư Hiền phải không?

Không, cô sẽ không để cho Đường Mật được toại

nguyện!

Cho dù Dương Viên Nguyệt cô có phải bỏ ra tất cả cũng tuyệt đối không giao Lô Tư Hiền vào tay của người khác!

“Không, em không phải là Đường Mật, em là Hoàng Lưu Ly, là Lưu Ly của anh!”

Vừa nghe Hoàng Lưu Ly kể về chuyện gặp lại Lô Tư Hiền và cha mẹ Đường, Trần Minh Kiến sợ mất cô, ánh mắt trở nên cuồng loạn, tâm tình kích động.

“Tại sao em không tin lời anh? Chúng ta sống nương tựa lẫn nhau chẳng phải là rất tốt sao? Anh cho em biết thân thể của mình, tại sao em lại không tin? Em không tin anh làm anh rất đau lòng, rất tức giận!”

“Anh Minh Kiến?” Hoàng Lưu Ly run rẩy lo sợ.

“Em là Hoàng Lưu Ly, là Lưu Ly của anh!” Trần Minh Kiến nắm chặt tay cô.

Cô cảm thấy anh ta trở nên thật kỳ quái, thật điên cuồng....

“Không cho phép em đi!” Anh ta đột nhiên ôm cô, không để cho cô động đậy.

Hai tay của anh ta sờ loạn trên người cô, xoa lên nơi đầy đặn trước ngực, hơi thở nóng rực phả vào cổ cô: “Em là của anh... Đừng quên, chúng ta lớn lên cùng nhau, ngủ cùng nhau... nếu không phải ngày đó em nói muốn rời khỏi anh thì cũng sẽ không tức giận mà gây gổ với em...”

Cô phát giác ánh mắt anh ta không có tiêu cự, hai tay sờ loạn trên người cô khiến cô có cảm giác buồn nôn.

Cổ nén cảm giác khó chịu trong lòng, muốn từ trong miệng anh ta tìm ra một chút manh mối.

“Anh Minh Kiến, chúng ta cãi nhau...sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Thân thể anh ta run lên một cái, dùng ánh mắt nguy hiểm và quỷ quyệt nhìn chằm chằm vào cô: “Không có sau đó!”

Bàn tay to vuốt ve thân thể mềm mại của cô: “Vóc dáng của em thật đẹp...” Ánh mắt anh ta tràn đầy tục tĩu như thể rất muốn làm bậy với cô.

“Anh Minh Kiến, buông em ra!” Cô biết phải dừng lại tất cả tại đây, nếu không thì hậu quả không biết sẽ đáng sợ thế nào.

“Anh không buông! Anh đã sớm muốn cưới em...” Anh ta dùng sức xé rách áo cô.

Cô hét lên, hoảng sợ chạy về phía bên cạnh.

Cảnh xuân trên người cô lộ ra, anh ta càng lộ ra vẻ dâm dăng.

“Anh Minh Kiến...anh bình tĩnh lại đi!” Sao anh ta lại giống như biến thành dã thú vậy?

“Anh đang rất bình tĩnh!” Anh ta khẽ gầm lên: “Là do em không ngoan, không phải anh đã bảo em ngoan ngoãn đợi ở nhà, tại sao em lại ra ngoài cùng với người đàn ông khác? Tại sao lại đi gặp những người mà em căn bản không hề quen biết?”

“Em...em chỉ là có chút nghi ngờ về thân thể của mình...”

“Anh đã nói với em, em là Hoàng Lưu Ly, em không tin anh mà lại đi tin người đàn ông bên ngoài, tại sao?”

Cô kinh hoảng, mặt biến sắc: “Anh Minh Kiến....”

“Đừng gọi anh! Anh không muốn làm anh Minh Kiến của em nữa, anh muốn làm người đàn ông của em!”

Anh ta chạy về phía cô, cô vội vàng cúi người tránh thoát: “Anh bình tĩnh lại đi, anh Minh Kiến!”

“Lưu Ly, mau tới đây... Lần này, anh muốn yêu em thật tốt, anh sẽ khiến cho em hài lòng, để em không đau lòng nản chí mà chạy ra biển nữa....” Suy nghĩ của anh ta trở nên rối loạn, giống như đã đem cô trở thành Hoàng Lưu Ly hai năm trước chết đuối ngoài biển rồi.

Cô trợn to mắt, nghe thấy có gì đó không đúng! Anh Minh Kiến có chút kỳ lạ....

Cô muốn xông cửa chạy ra, nhưng cửa lại nằm ở đằng sau anh ta.

Trần Minh Kiến đi về phía cô, duỗi tay ra như sắp chạm vào bầu ngực đầy đặn lúc ẩn lúc hiện, cô chớp lấy thời cơ, mượn lực đẩy ngã anh ta, sau đó vội vàng vợ lấy áo khoác, nhanh chóng bỏ trốn.

Anh Minh Kiến thật kỳ quái! Tất cả... đều rất kỳ quái!

Cô vội vàng mặc áo khoác, lựa lựa chìa khóa, ngay cả giày cũng không kịp mang, chân trần chạy ra đường.

Hiện tại...cô nên đi đâu đây?

Mới vừa rồi trong lúc vội vàng nên cô không kịp mang theo ví tiền, thật may mà điện thoại di động bỏ trong áo khoác, mà số của Lô Tư Hiền cô đã lưu vào trong điện thoại rồi.

Cô có nên gọi cho anh hay không? Có khi nào sẽ làm phiền anh hay không?

“Lưu Ly! Hoàng Lưu Ly, em ra đây cho anh!”

Đứng lẫn vào giữa đám người, cô nhìn thấy Trần Minh Kiến giống như một gã tâm thần đang gào thét điên cuồng ngay giữa phố.

Cô vội vàng nhanh chóng chạy vào trong một cửa hàng tiện lợi, trực tiếp đi thẳng vào trong khu bán đồ uống để trốn, sau đó bấm điện thoại di động.

“Đường Mật?”

Nghe thấy giọng nói của Lô Tư Hiền, trong lòng cô khẽ thả lỏng, lại cảm thấy muốn khóc: “Em....em đang ở cửa hàng tiện lợi, anh có thể tới đón em không?”

“Chờ anh!” Anh không dám cắt đứt điện thoại, vừa nói chuyện điện thoại với cô, vừa nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc, trực tiếp đi xuống bãi đậu xe.

“Điện thoại của em sắp hết pin....” Trong lòng cô thấp thỏm bất an.

“Anh sắp đến rồi!”

Cô vừa định nói gì thêm nữa, đột nhiên màn hình điện thoại tắt ngấm, cô biết, điện thoại của mình đã hết pin rồi.

Cất điện thoại vào trong túi, trông gà hóa quốc quan sát bốn phía, cảm thấy mình thật thảm hại.

“Tìm thấy em rồi! Con mèo nhỏ ở đây trốn anh, anh tìm được rồi nhé!” Trần Minh Kiến đột nhiên xuất hiện từ phía sau, dọa cô giật mình.

“Anh Minh Kiến!” Cái miệng nhỏ mở thật to.

“Đi, chúng ta về nhà nào, em nhìn em xem, ngay cả giày cũng không đi, sẽ đau chân mất!”

“Em. . .không! Em muốn mua đồ. . .”

“Em có mang theo tiền không?”

“Em. . .” Cô không có.

“Chúng ta về nhà lấy tiền rồi mua.”

Anh ta thoát nhìn tựa như rất bình thường, lại dường như có chút gì đó không đúng. . . .

Trên trán cô đổ đầy mồ hôi hột, kể cả lòng bàn tay cũng đổ mồ hôi lạnh: “Anh Minh Kiến?” Cô khẽ gọi một tiếng.

“Lưu Ly!” Anh ta giống như mọi khi, mỉm cười đáp lại cô: “Đi thôi!”

Cô gật đầu, từ từ đi theo anh ta ra khỏi cửa hàng tiện lợi, chẳng qua là bước chân anh ta càng lúc càng lớn, tựa như đang

muốn kéo cô đi.

“Anh Minh Kiến?” Cô lại kêu thêm lần nữa, thế nhưng anh ta mắt điếc tai ngơ, vẫn không ngừng đi về phía trước.

Không đúng! Có cái gì đó không đúng....

Cô sợ hãi muốn hắt tay anh ta ra, thế nhưng anh ta nắm tay cô rất chặt, cô kêu lên từng tiếng dồn dập, thế nhưng anh ta lại không hề để ý.

Cô không thể theo anh ta về nhà! Trong lòng cô tự nói với mình như vậy.

Cô dùng tất cả mọi thuật phòng thân mà mình biết được, khó khăn lắm mới thoát khỏi anh ta, cô nhấc chân bỏ chạy, băng qua đường giữa những làn xe nguy hiểm.

Ánh đèn từ một chiếc xe lóe lên, rọi thẳng vào người cô, cô bị dọa sợ đến mức không thể cử động, một tiếng thét chói tai bỗng vang lên, cô may mắn tránh được một kiếp.

May mắn chạy qua được bên kia đường, thế nhưng Trần Minh Kiến đứng bên kia đường vẫn chưa có ý định buông tha, tính băng qua đường để đuổi theo cô.

Bọn họ rượt đuổi nhau giữa những chiếc xe đang qua lại tấp nập, một chiếc xe khác suýt chút nữa thì đụng vào cô, cô ngã xuống rồi ngồi phịch ra đó, đèn xe trước mắt làm đầu óc cô trở nên trống rỗng, rất nhiều hình ảnh chợt lóe rồi lại biến mất, khiến cô còn chưa kịp nắm bắt được điều gì....

Cách đó không xa, ‘Két’, ‘Phanh’, ‘Ầm’ liên tục vang lên –

Có người bị tai nạn!

Cô đứng dậy, nhìn hiện trường đầm máu, mà cái người nằm trên mặt đất không ai khác, chính là Trần Minh Kiến.

“Anh Minh Kiến....” Cô nhanh chóng chạy lên phía trước, anh ta đã hôn mê rồi.

Đang xa, có người báo nên còi xe cảnh sát đã vang lên, kèm theo tiếng còi xe cứu thương....

Hai năm trước, Trần Minh Kiến bởi vì say rượu mà đánh mất lý trí, kết quả là đã đem Lưu Ly - cô gái cùng mình lớn lên từ nhỏ vật lộn trên giường.

Hoàng Lưu Ly đau khổ tột cùng, cảm thấy hối hận, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào chấp nhận sự thật nên đã nhảy xuống biển tự sát.

Sau khi tỉnh lại, Trần Minh Kiến biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn, không dám lên tiếng, anh ta lén lút nhân lúc nửa đêm chạy ra khỏi Trần gia để đi tìm Hoàng Lưu Ly, nhưng lại không tìm thấy cô, ngược lại, quỷ thần xui khiến thế nào mà cứu được Đường Mật.

Bởi vì bề ngoài trông Hoàng Lưu Ly và Đường Mật giống nhau đến bảy tám phần, cho nên anh ta đã thay mặt đổi đào, dùng thân phận của Hoàng Lưu Ly để chạy chữa cho Đường Mật.

Mấy ngày sau, báo chí đưa tin Đường Mật nhảy xuống biển tự sát, anh ta biết rõ đó là Hoàng Lưu Ly nhưng lại không đi đầu thú, mẹ của anh ta sau khi biết anh ta làm chuyện không bằng cảm thú đó đối với Lưu Ly mà đã đổ bệnh không gượng dậy nổi, chẳng bao lâu sau thì đã rời khỏi nhân gian.

Anh ta dùng thân phận của Hoàng Lưu Ly để cứu Đường Mật, sau khi Đường Mật tỉnh lại thì hoàn toàn mất trí nhớ, khiến anh ta cho rằng mình đã trốn được luật pháp, thành công biến Đường Mật thành Hoàng Lưu Ly, vì cô, anh ta mới lựa chọn từ bỏ tất cả để làm lại từ đầu....

Đường Mật vẫn còn nhớ một chút võ phòng thân, vậy nên anh ta không dám đối với cô quá mức càn rỡ, che giấu tình yêu say đắm, chỉ muốn sống chung với cô cả đời, vì cô, anh ta tình nguyện đối xử với cô như anh em cả đời.

Không ngờ Đường Mật lại không nghe lời mình mà lại ra ngoài gặp được người quen cũ, khiến kế hoạch của anh ta bị phá hỏng, không thể ở cạnh cô cả đời thì anh ta nhất định phải chiếm được thân thể của cô, để cô không thể rời xa mình!

Chẳng qua là, trời cao dường như nhìn không nổi, làm ra một trận tai nạn xe hơi, để cho toàn bộ kế hoạch mà Trần Minh Kiến tỉ mỉ vạch ra đều bị thất bại, cũng nhờ tai nạn này mà Đường Mật có vẻ như đã dần dần nhớ ra quá khứ.

Sau khi Trần Minh Kiến xuất viện đã tự động tới đồn cảnh sát để đầu thú, buộc anh ta phải chịu trách nhiệm về những hành vi của mình.

Đường Mật lại trở về mái nhà ấm áp của mình, hưởng thụ tình thương của cha mẹ, mà tất cả những gì Lô Tư Hiền đã làm cho cô, khiến lòng cô tràn đầy cảm động, vô cùng cảm động.

“Tại sao anh luôn chắc chắn em là Đường Mật như vậy? Ngay cả em còn không rõ ràng nữa...”

Đôi mắt của anh thâm sâu khó lường, chớp một cái lại chứa đầy thâm tình, nhìn thẳng vào mắt cô.

Đột nhiên, cô hoàn toàn tỉnh ngộ.

Thì ra... không cần phải hỏi như vậy, anh hiểu cô, so với cô hiểu bản thân mình còn rõ ràng hơn, tất cả cũng bởi vì anh yêu cô.

Người đàn ông cao lớn trước mắt này, đối với cô là một người đàn ông tốt nhất trên thế giới rồi....

Hơi thở mạnh mẽ bủa vây xung quanh cô, trao cho cô ấm áp, để cho cô nương tựa, khiến cô cảm thấy an lòng.

“Mật...em thật sự không thấy là ai đụng em sao?”

Cô lắc đầu, chỉ ấn tượng với ánh đèn xe chói lòa mà thôi.

Lô Tư Hiền một lòng muốn tìm ra hung thủ muốn hãm hại cô, nhưng chuyện của hai năm trước lại không thể dễ dàng điều tra ra được, anh phải kiên nhẫn thêm chút nữa.

Anh tức giận hầm hừ: “Cho dù là ai thì người đó sẽ phải trả giá thật lớn!”

Cô khẽ mỉm cười, bởi vì anh đã ở đây rồi, như vậy thôi cũng đủ khiến cô cảm thấy hạnh phúc.

Anh mạnh mẽ ôm chặt cô vào trong ngực: “Mật. . . Em là Mật Đường của riêng anh, thật vất vả mới tìm lại được em, anh yêu em. . .”

“Hiền. . .” Khóe môi mỉm cười ngọt ngào: “Em cũng yêu anh. . .”

Môi lưỡi của anh lập tức chiếm đoạt sự ngọt ngào từ trong miệng cô, làm cô kích động suýt chút nữa thì bật khóc.

Trái tim cô vì anh mà đập loạn, tình cảm của cô vì anh mà dâng trào, anh trao cho cô một tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, cho dù thân phận của cô có là gì thì anh cũng không hề do dự mà đi tìm cô, hơn nữa lại tuyệt đối không phạm sai lầm.

Cô rất tin tưởng, cho dù

bọn họ sống đến bảy tám mươi tuổi thì anh vẫn sẽ yêu cô, cô vẫn sẽ chiếm một chỗ sâu nhất ở trong lòng anh, chiếm cứ toàn bộ tâm hồn anh.

Nước mắt hạnh phúc cứ thế tuôn trào, cô nhẹ nhàng khẽ gọi tên anh: “Hiền...Tư Hiền...”

“Anh ở đây!” Anh vuốt ve bờ môi cô: “Em ở đâu thì anh sẽ ở đó!”

Nước mắt cô đột nhiên trào ra như suối, anh lại càng không ngừng hôn lên từng giọt từng giọt đang rơi xuống, thấp giọng dịu dàng hỏi: “Sao lại khóc?”

“Em...em cảm động!” Cô xấu hổ thẹn thùng đáp.

“Em trở nên đa sầu đa cảm rồi!” Anh ôm cô thật chặt.

Cô lại không nhận được mà hỏi: “Nếu như em không phải là Đường Mật thì anh có thể yêu em hay không?”

“Em là Đường Mật, không thể nghi ngờ! Vì thế, anh không cần phải trả lời những vấn đề khác!”

Đường Mật áp mặt vào má anh, anh nhẹ nhàng vuốt ve, bầu không khí giữa hai người trở nên ngọt ngào.

Dương Viện Nguyệt tức giận gần chết, Đường Mật thật sự chưa chết, cô ta vận cứt chó vậy mà lại thoát chết!

Cô ta lẽ ra nên chết đi. Cô ta đáng chết, đáng chết....

Dương Viện Nguyệt không ngừng mắng Đường Mật, trong lòng hoàn toàn mất bình tĩnh.

Trên tay cầm thật nhiều phi tiêu, không ngừng nhắm bắn về phía giấy cứng vẽ hình người treo trên đầu giường, trên đó viết to hai chữ ‘Đường Mật’.

Bắn thủng trái tim cô ta! Bắn vào óc của cô ta! Bắn thủng cô ta, bắn thủng cô ta....

Dương Viện Nguyệt bắn hết tất cả phi tiêu trên tay, bìa giấy cứng cũng không chịu nổi mà lủng vài lỗ.

Chẳng qua là cơn giận của cô ta vẫn không giảm bớt, là giận, hay là hận đây?!

Cầm chìa khóa xe, cô ta tông cửa ra ngoài, định lái xe đi hóng gió để xua bớt cơn tức trong lòng.

Thế nhưng đến khi mở cửa rồi lại không biết phải đi nơi nào, bất tri bất giác lại lái đến gần nhà của Lô Tư Hiền.

Khi nhìn thấy Lô Tư Hiền đang cùng Đường Mật nhàn nhã tản bộ thì lửa giận của cô ta ngay lập tức lại bùng phát.

Đều là lỗi của Đường Mật, cô ta không nên còn sống, cô ta đáng chết, cô ta đáng chết....

Dương Viện Nguyệt cố ý bám theo một đoạn, sau đó nắm chặt cơ hội, định tông Đường Mật từ phía sau.

Ở thời khắc quan trọng nhất, Lô Tư Hiền dùng sức kéo Đường Mật khiến sườn xe chỉ chạm được vào vạt áo của cô, rất may là cô vẫn bình an vô sự.

Sắc mặt của Lô Tư Hiền và người cầm lái trong chiếc xe đều trở nên trắng bệch – là cô ta! Dương Viện Nguyệt!

Trong mắt anh tràn ngập khiếp sợ và căm hận, lúc này, Dương Viện Nguyệt nhanh chóng đạp chân ga rời đi.

“Hiền...” Nhịp tim vẫn còn chưa ổn định, cô vỗ vỗ ngực mình.

“Anh sẽ không tha thứ cho cô ta!” Trong khu này có mấy cái camera quan sát, anh bật đúng đoạn Dương Viện Nguyệt đang có ý đồ tông vào Đường Mật, sau đó lập tức báo với cảnh sát.

Cũng trong ngày hôm ấy, Dương Viện Nguyệt bị đưa ra pháp luật.

Lô Tư Hiền phối hợp với cảnh sát, vừa uy hiếp vừa phát hiện cô ta nói dối, rốt cuộc cũng xác định được hai năm trước kẻ tông Đường Mật rồi bỏ chạy chính là Dương Viện Nguyệt.

Hai tội danh gộp lại, lần này Dương Viện Nguyệt khó tránh khỏi việc phải ngồi tù.

Đường Mật cảm thấy không đành lòng, sụt sịt nói: “Hiền...cô ấy thật đáng thương!”

“Em còn thấy tội nghiệp cho cô ta sao? Cô ta suýt chút nữa thì hại chết em đấy!” Anh cảm thấy khó hiểu.

“Cô ấy trăm phương ngàn kế muốn chiếm được người mình yêu cho nên mới bước lầm đường, thế nhưng ngay cả một chút đồng tình của anh cũng không có được, vậy chẳng phải là đáng thương sao?”

“Em hy vọng anh yêu cô ta sao?”

Cô quay đầu đi, cười như có như không: “Anh đã từng yêu cô ấy sao?”

“Anh thề với em, chưa bao giờ!”

“Cho nên em mới nói cô ấy đáng thương....”

“Được rồi!” Anh khê hô lên: “Chúng ta không cần nhắc đến cô ta nữa, nói một chút về tương lai của chúng ta đi!”

“Tương lai của chúng ta?” Cô nhẹ nhàng lặp lại lời anh, cười ngọt ngào.

“Anh có một suy nghĩ, từ nay về sau, cứ đến ngày valentine anh sẽ tặng cho em một bộ phim A mà em thích nhất...”

“Anh đã tặng rất nhiều rồi.” Cô hơi đỏ mặt.

“Từ giờ trở đi, anh sẽ tặng những phim đặc biệt nhất, có một không hai, có tiền cũng không mua được.”

“Có loại này sao?” Cô nghiêng đầu, vẻ mặt mê hoặc lại mang nét đáng yêu mê hoặc lòng người.

Anh cắn nhẹ vành tai cô: “Đương nhiên là có, hai chúng ta sẽ là nam chính nữ chính, xem em thích loại tư thế nào, anh sẽ hoàn toàn phối hợp...”

“A!” Cô khê hô lên, đẩy anh ra: “Em mới không cho anh được như ý đâu, chờ anh đuổi kịp em rồi hãy nói!”

Cô vội vàng chuồn mất!

Lô Tư Hiền cười sang sảng: “Đường Mật... Em trốn không thoát đâu!”

Đúng rồi, tình yêu...có ngọt có chua, có nhiều tư vị, một khi đã bị tình yêu vây hãm, cho dù là nam hay nữ cũng muốn chìm đắm trong đó cả đời, khát vọng hưởng thụ sự tươi đẹp của nó, không có chút đau đớn chua xót nào....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-hap-dan-cua-duong-mat>